POLIROM
Top 10+

CHUCK
PALAHNIUK

Jurnal

CHUCK PALAHNIUK

Jurnal

Traducere din limba engleză
de Mihai Chirilov

POLIROM
2014

CHARLES MICHAEL „CHUCK“ PALAHNIUK s-a născut în 1962 şi a copilărit în Burbank, Washington. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon şi după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte de-a se dedica în întregime scrisului. Deşi primele cărţi i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996) cariera literară a scriitorului şi-a schimbat definitiv cursul. Considerat unul dintre cele mai originale şi mai provocatoare romane din ultimul deceniu al secolului XX, *Fight Club* a fost ecranizat de regizorul David Fincher în 1999. Filmul său – cu Edward Norton, Brad Pitt şi Helena Bonham Carter în rolurile principale – s-a bucurat de un succes fulminant, fiind distins cu numeroase premii. În 1999 au apărut romanele *Supravieţuitor* şi *Monştri invizibili*, urmate în 2001 de *Sufocare*, a cărui ecranizare a obţinut premiul special al juriului la Festivalul de Film de la Sundance. La Editura Polirom au fost publicate pînă în prezent: *Fight Club* (2004, 2012), *Bîntuiţii* (2007, 2014), *Cîntec de leagăn* (2007), *Monştri invizibili* (2008), *Sufocare* (2009), *Rant* (2009), *Supravieţuitor* (2009), *Pygmy* (2011), *Snuff* (2012), *Blestemaţi* (2012), *Apocalipsa* (2013).

Bunicului meu, Joseph Tallent,
care mi-a spus să fiu orice-mi doresc.
1910-2003

21 iunie – al treilea pătrar al Lunii

Azi a sunat un tip din Long Beach. A lăsat un mesaj lung pe robotul telefonic, bălmăjit şi furios, vorbind cînd rar, cînd repezit, înjurînd şi ameninţînd că o să cheme poliţia ca să te aresteze.

Azi e cea mai lungă zi a anului – dar care zi nu e aşa ?

Azi, starea vremii e una de îngrijorare crescîndă, urmată de o răbufnire teribilă.

Tipul care a sunat din Long Island zice că i-a dispărut baia.

22 iunie

La data la care citeşti aceste rînduri, vei fi mai în vîrstă decît îţi aduci aminte.

Denumirea oficială pentru petele de ficat este *lentigine hiperpigmentate*. În anatomie, ridurilor li se spune *ritide*. Cutele alea din jumătatea superioară a feţei tale, mai exact ritidele alea care-ţi crestează fruntea şi colţul ochilor, sînt aşa-zisele *pliuri dinamice*, supranumite *linii faciale hiperfuncţionale*, cauzate de mişcările muşchilor subcutanaţi. Majoritatea ridurilor din jumătatea de jos a feţei sînt ritide statice, provocate de soare şi de cîmpul gravitaţional.

Hai să ne uităm în oglindă. Uite-te cu atenţie la faţa ta. La ochii tăi, la gura ta.

Partea asta credeai că o cunoşti foarte bine.

Pielea ta are trei straturi de bază. Cel pe care îl poţi atinge este *stratum corneum*, un strat de celule moarte şi netede împins la suprafaţă de celulele noi de dedesubt. Cel pe care-l simţi şi-ţi dă senzaţia aia de unsuroşenie e mantia de *acid*, învelişul de ulei şi transpiraţie care te protejează de microbi şi ciuperci. Sub el se află derma. Sub dermă e un strat de grăsime. Sub grăsime sînt muşchii faciali.

Poate că-ţi mai aminteşti toate astea de la Şcoala de arte plastice, din planşa cu anatomia feţei. Sau poate că nu.

Cînd îţi ridici buza de sus şi-ţi iese la iveală dintele mare, ăla pe care ţi l-a spart paznicul de la muzeu, muşchiului *levator labii superioris* trebuie să-i mulţumeşti. Muşchiului ăluia care produce surîsul batjocoritor. Să zicem că te loveşte un damf de urină de cal. Imaginează-ţi că soţul tău tocmai s-a sinucis în maşina familiei. Imaginează-ţi că ai nevoie de maşină şi trebuie să speli pişatul de pe locul şoferului. Să zicem că trebuie să te duci la lucru tot cu hîrbul ăsta puturos, în timp ce toată lumea e la curent şi se uită la tine, pentru că e singura maşină pe care o ai.

Ţi s-au aprins beculeţele ?

Atunci cînd o persoană obişnuită, o persoană inocentă care să dea dracu' dacă n-ar fi meritat ceva mai bun, vine acasă după ce a debarasat mese toată ziua, îşi găseşte soţul sufocat în maşina familiei, plin de pişat, şi ţipă, asişti, pur şi simplu, la o întindere la maximum a muşchiului orbicularis oris.

Acelei cute adînci dintre colţurile gurii şi nas îi zice şanţ nasolabial. Botezat, uneori, şi „buzunarul batjocoritor". Pe măsură ce îmbătrîneşti, acea pernuţă de grăsime din obraji, a cărei denumire anatomică este *tampon malar de grăsime*, alunecă din ce în ce mai jos pînă cînd se instalează confortabil în şanţul nasolabial, întipărindu-ţi pe chip un veşnic surîs batjocoritor.

Acesta nu-i decît un curs de împrospătare a memoriei. În etape.

O actualizare fugară, atîta tot. În caz că nu te mai recunoşti.

Acum încruntă-te. Efectul îl datorezi muşchiului triangularis care trage în jos de extremităţile muşchiului orbicularis oris.

Să zicem că eşti o fetiţă de doisprezece ani care-şi iubeşte tatăl la nebunie. O preadolescentă care are nevoie de tata mai mult ca niciodată. Care s-a bazat dintotdeauna pe tatăl ei. Închipuie-ţi că te duci la culcare plîngînd în fiecare noapte, cu ochii umflaţi de la cît de strîns îi ţii închişi.

Textura ca de coajă de portocală a bărbiei tale, umflăturile alea ondulate, sînt cauzate de muşchiul mentalis. Muşchiul tău „bosumflator“. Încreţiturile alea pe care le vezi în fiecare dimineaţă, adîncindu-se tot mai mult şi radiind din colţul gurii în jos înspre extremităţile bărbiei sînt aşa-zisele *linii de marionetă*. Cutele dintre sprîncene se mai numesc *riduri glabelare*. Pleoapa lăsată se mai cheamă *ptosis*. *Ritidele cantale laterale*, sau laba gîştii, se înrăutăţesc de la o zi la alta şi *n-ai decît doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu*.

Nu te preface că nu ştii despre ce e vorba.

Asta-i faţa ta.

Zîmbeşte acum – dacă mai poţi.

Muşchiul zigomatic major să trăiască. Fiecare contracţie îţi dă carnea la o parte aşa cum şnururile prind draperiile de la fereastra din sufrageria ta. La fel cum frînghiile trag cortina la teatru, fiecare zîmbet al tău e un spectacol de gală. O premieră. Tu înfăţişîndu-te publicului.

Acum, zîmbeşte aşa cum o mamă în vîrstă ar face dacă unicul ei fiu s-ar sinucide. Zîmbeşte, îmbărbătează-i nevasta şi fata preadolescentă şi spune-le să nu-şi facă griji – lucrurile se vor aranja de la sine. Ţine-o tot într-un zîmbet şi prinde-ţi cu o clamă părul lung şi cărunt. Du-te şi joacă bridge cu prietenele tale de aceeaşi vîrstă. Pudrează-ţi nasul.

Acea grămadă uriaşă şi oribilă de grăsime pe care o vezi atîrnîndu-ţi sub bărbie, guşa adică, mărindu-se şi zbîrcindu-se cu fiecare nouă zi, se mai cheamă grăsime *submentală*. Acel inel încreţit de riduri care-ţi înconjoară gîtul e o bandă *platismală*. Întreaga prăbuşire a feţei, a bărbiei şi a gîtului e efectul gravitaţiei asupra sistemului musculo-aponeuronal superficial.

Îţi sună cunoscut ?

Dacă eşti în ceaţă, relaxează-te. Nu te stresa. Nu trebuie să ştii decît că asta-i faţa ta. Partea pe care credeai că o cunoşti foarte bine.

Acestea sînt cele trei straturi ale pielii tale.

Acestea sînt cele trei femei din viaţa ta.

Epiderma, derma şi grăsimea.

Nevastă-ta, fiică-ta şi maică-ta.

Dacă citeşti asta, bun venit înapoi la realitate. Asta-i ce s-a ales din potenţialul glorios şi nelimitat al tinereţii tale. Din toate acele promisiuni neîmplinite. Asta-i ce-ai făcut cu viaţa ta.

Numele tău e Peter Wilmot.

Tot ce trebuie să înţelegi este că te-ai dovedit a fi un căcăcios jalnic.

23 iunie

O femeie din Seaview a sunat să spună că-i lipseşte debaraua cu rufărie. În septembrie, anul trecut, casa ei avea şase dormitoare şi două debarale cu rufărie. E absolut sigură de chestia asta. Acum nu mai are decît una. A venit peste vară la casa ei de vacanţă. A plecat din oraş cu copiii, dădacă şi cîinele, şi-a descărcat bagajele şi ia prosoapele de unde nu-s. Dispărute. Paf.

Înghiţite de Triunghiul Bermudelor.

După vocea de pe robotul telefonic, din ce în ce mai piţigăiată de zici că s-a pornit o alarmă aeriană la fiecare capăt de frază, e clar că tremură de nervi, dar e şi mai clar că e speriată. Zice :

— Ce-i asta, o glumă ? Spuneţi-mi, vă rog, că v-a plătit cineva să-mi faceţi asta.

Vocea de pe robotul telefonic zice :

— Vă rog, nu vă reclam la poliţie. Nu vreau decît s-o faceţi cum era înainte, bine ?

În fundal, se aude vocea unui băiat spunînd :

— Mamă ?

Femeia zice, departe de receptor :

— Totul o să fie bine. Zice : Să nu ne panicăm.

Astăzi, starea vremii manifestă o înclinaţie acută înspre negaţie.

Vocea de pe robot zice :

— Sunaţi-mă înapoi, bine ? După care îşi lasă numărul de telefon. Şi zice : Vă rog...

25 iunie

Imaginează-ţi felul în care un copil ar desena un os de peşte – un schelet cu căpăţîna la un capăt şi cu coada la celălalt. Coloana vertebrală care le leagă e brăzdată de coaste. E genul de schelet de peşte pe care l-ai vedea în gura unei pisici din desene animate.

Imaginează-ţi peştele ăsta ca pe o insulă acoperită de case. Imaginează-ţi genul de castele pe care le-ar desena o fetiţă care locuieşte într-un parc de rulote – căsoaie din piatră, fiecare garnisită cu o pădure de hornuri, fiecare cu alt soi de acoperiş, de aripi, turnuri şi frontoane, toate culminînd cu un paratrăsnet. Acoperişuri din ţigle. Grilaje cochete. Case de basm, asezonate cu bovindouri şi lucarne. Înconjurate de pini tunşi la milimetru, grădini de trandafiri şi alei din cărămidă.

Aspiraţiile burgheze ale unui sărăntoc de copil alb rupt în cur.

Întreaga insulă arăta exact ca-n visele unui copil crescut într-un parc de rulote, o cloacă gen Tecumseh Lake din Georgia. O şi vezi pe fetiţa asta stingînd luminile din rulotă în timp ce maică-sa e la lucru. Întinsă pe spate, pe zdreanţa portocalie de covor din sufragerie. Un covor care pute de parcă cineva ar fi călcat într-un rahat de cîine. Un portocaliu bălţat cu negru de la arsurile de ţigară. Tavanul e plin de igrasie. Cu mîinile încrucişate peste piept, ea şi-ar fi putut imagina cum e să trăieşti într-un loc ca ăsta.

Să tot fie tîrziu în noapte, cînd urechile percep fiecare sunet. Cînd vezi mai multe cu ochii închişi decît cu ei deschişi.

Scheletul de peşte. Asta-i ce-a desenat prima oară cînd a ţinut un creion în mînă.

Cît a fost mică, cu siguranţă maică-sa nici n-a stat pe-acasă. Nu şi-a cunoscut niciodată tatăl, iar maică-sa avea, probabil, două slujbe. Una la fabrica aia de căcat, unde se făceau izolaţii din fibră de sticlă, alta într-o cantină de spital, unde debarasa mesele de resturi de mîncare. Normal că biata fată visează la un loc cum e insula asta, unde cine se întîmplă să lucreze ba are grijă de case, ba culege afinele sălbatice sau obiectele uitate pe plajă. Sau brodează batiste. Sau aranjează florile în vaze. Unde zilele nu încep cu soneria ceasului deşteptător şi nici nu sfîrşesc la televizor. Fetiţa îşi imaginează toate casele, fiecare dintre aceste case, fiecare cameră, fiecare muchie cioplită a şemineului. Fiecare model de parchet. Cu puţina imaginaţie pe care o are. Fiecare curbură a armăturilor sau a ţevilor de robinet. Fiecare dală, şi le putea închipui pe toate. Şi le putea imagina pe toate, noaptea tîrziu. Fiecare model de tapet. Putea să deseneze fiecare şindrilă, scară sau burlan. Cu creioane colorate. Să schiţeze fiecare alee din cărămidă şi fiecare gard-viu de cimişir. Să le picteze în roşu şi verde. Le-a văzut, şi le-a imaginat şi a visat la ele. Şi le-a dorit al dracului de mult.

Încă de cînd a ţinut în mînă un creion, asta-i tot ce-a desenat.

Imaginează-ţi peştele ăsta cu capul spre nord şi coada spre sud. Şira spinării e tăiată de şaişpe coaste care merg de la est înspre vest. Capul e piaţa oraşului, cu feribotul care vine şi pleacă din portul care e gura peştelui. Unde-s ochii peştelui ar fi hotelul, iar în jurul lui, alimentara, magazinul universal, biblioteca şi biserica.

A pictat străzile pustii, fără înfloriturі. A pictat păsările întoarse din ţările calde, culegînd iarbă şi ace de pin ca să-şi facă cuib. Apoi a pictat degeţei în floare, mai înalţi decît oamenii. Apoi floarea-soarelui, chiar mai înalte. Apoi a adăugat frunze încovoiate şi a desenat pe pămîntul de dedesubt nuci şi castane claie peste grămadă.

Le vedea pe toate atît de limpede. Îşi putea imagina fiecare cameră din fiecare casă.

Şi cu cît îşi imagina mai abitir insula asta, cu atît îi plăcea mai puţin lumea adevărată. Cu cît şi-i imagina mai tare pe oamenii de-acolo, cu atît îi plăceau mai puţin oamenii adevăraţi. Mai ales hipioata de maică-sa, mereu obosită şi duhnind a cartofi prăjiţi şi a mahorcă.

Misty Kleinman a mers atît de departe cu gîndul, încît a renunţat la ideea de a mai fi fericită vreodată. Totul era urît. Totul era infect şi... defect.

O chema Misty Kleinman.

În caz că nu mai e prin preajmă cînd vei citi rîndurile astea, să ştii că era nevastă-ta. Şi-n caz că nu faci pe prostul – sărăntoaca de nevastă-ta, pe numele ei întreg, Misty Marie Kleinman.

Idioata asta de fetiţă, pe cînd desena o tonetă de pe plajă, aproape că simţea pe limbă gustul de porumb şi de rac fiert. Desenînd grădina unei case, simţea mirosul de rozmarin şi de cimbru.

Dar cu cît desena mai bine, cu atît mai tare se înrăutăţea viaţa ei – pînă cînd nimic din lumea adevărată nu i-a mai fost pe plac. A ajuns pînă acolo încît nu-şi mai găsea locul niciunde. Nimeni nu era îndeajuns de bun, îndeajuns de rafinat, îndeajuns de adevărat. Nici băieţii din liceu. Nici celelalte fete. Nimic nu mai era la fel de *adevărat* pe cît era lumea ei imaginară. Şi tot aşa, pînă a ajuns să fure bani din poşeta maică-sii ca să-i dea pe droguri.

Ca să nu zică lumea că-i nebună, şi-a dedicat viaţa artei şi a lăsat viziunile deoparte. De fapt, nu voia decît să le poată pune cumva pe hîrtie. Să transforme lumea ei imaginară în ceva cît mai palpabil. Mai adevărat.

Iar la şcoala de arte plastice a cunoscut un băiat pe care-l chema Peter Wilmot. Te-a întîlnit pe tine, care veneai dintr-un loc numit Waytansea Island.

Iar prima oară cînd vezi insula, venind de oriunde din lume, crezi că ai murit. Că ai murit şi că ai ajuns în rai, pentru totdeauna în siguranţă.

Coloana vertebrală a peştelui e Bulevardul Division. Coastele peştelui sînt străzile, începînd cu Alder, aflată la un cvartal de piaţa oraşului, spre sud. Urmează strada Birch, strada Cedar, Dogwood, Elm, Fir, Gum, Hornbeam, toate curgînd în ordine alfabetică

pînă la Oak şi Poplar, în vecinătatea cozii de peşte. În continuare, capătul sudic al Bulevardului Division se transformă în prundiş, apoi în mocirlă, după care dispare în copacii din Waytansea Point.

Descrierea nu e rea. Aşa arată portul cînd vii pentru prima oară cu feribotul de pe continent. Îngust şi lung cum e, portul seamănă cu gura unui peşte, gata să te înghită, ca-ntr-o poveste din Biblie.

Dacă ai toată ziua la dispoziţie, poţi s-o iei la pas pe Bulevardul Division. Iei micul dejun la Hotelul Waytansea, apoi mergi un cvartal spre sud şi treci de biserica de pe strada Alder. Treci de casa Wilmot, singura reşedinţă de pe East Birch, întinsă pe şaisprezece acri de iarbă verde care coboară pînă la apă. Treci de casa familiei Burton de pe East Juniper. Păduri dese de stejari contorsionaţi şi înalţi ca nişte fulgere acoperite de muşchi. Pe timpul verii, cerul deasupra Bulevardului Division este verde, ornat cu straturi dense şi mişcătoare din frunze de stejar, ulm şi arţar.

Vii aici pentru prima oară şi ai impresia că toate speranţele şi visurile tale au devenit realitate. Că viaţa ta va fi fericită pînă la adînci bătrîneţi.

Ideea e că, pentru un copil care şi-a făcut veacul într-o casă pe roţi, locul ăsta arată ca un adăpost în care va trăi, va fi iubit şi protejat pentru totdeauna.

Pentru o copilă care obişnuia să stea pe o zdreanţă de covor cu o cutie de creioane colorate şi să deseneze aceste case pe care nu le-a văzut niciodată. Desene din capul ei cu verande şi vitralii. Pentru ca fetiţa să vadă într-o bună zi toate aceste case în realitate. Exact aceste case. Case pe care a crezut că şi le poate doar imagina...

Din prima clipă cînd a fost în stare a desena, micuţa Misty Marie a ştiut secretele umede ale foselor septice din spatele fiecărei case. Ştia că fierăraia din ziduri e învechită, învelită în cîrpe pentru izolaţie şi încastrată în tuburi şi postamente de ceramică. Era în stare să deseneze dosul uşilor de la intrare, unde fiecare familie de pe insulă marchează numele şi înălţimea odraslelor lor.

Chiar de pe debarcaderul din Long Beach, la cinci kilometri distanţă de apă sărată, insula arată ca paradisul. Cu pinii ei de un verde atît de întunecat încît păreau negri, cu valurile spărgîndu-se de pietrele maronii, nici că şi-ar fi dorit un altfel de loc. La adăpost. Liniştit şi solitar.

În zilele noastre, aşa li se înfăţişează insula multor oameni. Multor străini bogaţi.

Pentru această fetiţă, care n-a înotat niciodată în ceva mai mare decît piscina din parcul cu rulote, orbită de la prea mult clor, pentru această fetiţă să ia feribotul pînă la portul Waytansea unde păsările cîntă şi soarele se reflectă în şirurile de geamuri ale hotelului. Pentru ea să audă oceanul izbindu-se de diguri, să simtă căldura soarelui şi prospeţimea vîntului care-i flutură părul, să miroasă trandafirii înfloriţi... cimbrul şi rozmarinul...

Această jalnică adolescentă care n-a mai văzut oceanul ale cărui promontorii şi

stînci care atîrnă deasupra pietrelor le-a pictat deja. Şi le-a pictat la marele fix.

Săracuţa Misty Marie Kleinman.

Fătuca asta a venit aici îmbrăcată în rochie de mireasă şi toată insula i-a ieşit în întîmpinare. Patruzeci, cincizeci de familii, toate cu zîmbetul pe buze şi aşteptîndu-şi rîndul ca să-i strîngă mîna. Un cor de copii din generală i-a cîntat. I-au aruncat cu orez. La hotel s-a dat o cină uriaşă în onoarea ei şi fiecare a ciocnit cu ea un pahar de şampanie.

De la ferestrele Hotelului Waytansea dinspre strada Merchant, şase etaje, toate numai şiruri de ferestre şi balcoane din sticlă şi lucarne zigzagînd în acoperişul abrupt, cu toţii îi monitorizau sosirea. Fiecare o privea cum vine să locuiască într-una dintre acele case mari, la umbra copacilor din stomacul peştelui.

O singură privire aruncată Insulei Waytansea i-a fost de ajuns lui Misty Kleinman ca să-şi dea seama că poate s-o lase în plata Domnului pe salahora de maică-sa. Căcaţii de cîine şi covorul zdrenţăros. Şi-a jurat să nu mai pună piciorul în parcul cu rulote. Şi-a amînat planurile de a deveni pictoriţă.

Ideea e că atunci cînd eşti copil, chiar şi unul mai măricel, să zicem de douăzeci de ani şi înscris la şcoala de artă, nu ştii nimic despre lumea adevărată. Vrei să crezi cu tot dinadinsul cînd cineva îţi spune că te iubeşte. El chiar vrea să te ia de nevastă şi să te ducă acasă pe o insulă perfectă ca paradisul. Într-o casă uriaşă din piatră pe strada East Birch. Şi-ţi spune că nu vrea decît să te facă fericită.

Nu să te tortureze pînă la moarte, Doamne fereşte.

Şi-atunci, săraca Misty Kleinman şi-a spus că nu-şi doreşte o carieră în pictură. Ceea ce-şi dorise cu toată fiinţa ei în tot acest timp erau casa, o familie şi liniştea.

După care a debarcat pe insula Waytansea, care era perfectă.

După care s-a dovedit că *ea* a fost cea defectă.

26 iunie

Un bărbat de pe continent, din Ocean Park, a sunat să spună că i-a dispărut bucătăria.

E normal să nu observi asta din prima. După ce locuieşti atîta amar de vreme într-un loc – o casă, un apartament, o ţară – ajunge să ţi se pară prea mic.

Ocean Park, Oysterville, Long Beach, Ocean Shores, toate astea sînt oraşe de pe continent. Femeia cu debaraua de rufărie lipsă. Bărbatul cu baia lui dispărută. Toţi aceşti oameni sînt nişte mesaje pe robotul telefonic, oameni care şi-au renovat casele de vacanţă. Cu reşedinţa pe continent, dar care vin aici în vacanţa de vară. Dacă ai o casă cu nouă dormitoare pe care o vezi doar două săptămîni pe an, tot ce-i posibil să-ţi ia cîteva sezoane ca să-ţi dai seama că-i lipseşte ceva. Majoritatea acestor oameni au cel puţin juma' de duzină de case. Care nici nu sînt propriu-zis case. Sînt nişte investiţii. Au blocuri şi coproprietăţi. Au apartamente în Londra şi la Hong Kong. Fiecare fus orar cu o altă periuţă de dinţi. Fiecare continent cu mormanul lui de haine murdare.

Vocea care se plînge pe robotul telefonic al lui Peter spune că era o bucătărie pe gaz. Cu un cuptor dublu zidit. Cu un frigider enorm cu două uşi.

Ascultîndu-l cum se văicăreşte, soţia ta, Misty Marie, dă din cap, cum că da, multe lucruri erau altfel pe-aici.

Înainte, te duceai în port şi luai imediat feribotul. O dată la jumătate de oră, pînă pe partea cealaltă şi înapoi. O dată la jumătate de oră. Acum stai la coadă. Îţi aştepţi rîndul. Stai în parcare la un loc cu o grămadă de străini în maşini sport lucioase care nu put a urină. Feribotul face cam trei, patru curse pînă să te urci la bord. Şi-n tot acest timp, tu stai în soare, în acel miros.

Pierzi toată dimineaţa doar ca să părăseşti insula.

Înainte, intrai în Hotelul Waytansea şi găseai o masă la geam fără probleme. Înainte, nu vedeai nici o fărîmă de gunoi pe Insula Waytansea. Nu tu trafic. Tatuaje. Nasuri străpunse. Seringi eşuate pe mal. Prezervative lipicioase abandonate în nisip. Panouri publicitare. Înscrisuri ale marilor corporaţii.

Bărbatul din Ocean Park a spus că peretele din camera de zi e lambrisat la perfecţie şi acoperit cu un tapet în dungi albastre. Tencuiala e uscată, iar bordura din perete, modelul din tapet şi cornişa curg neîntrerupt dintr-un colţ într-altul. A ciocănit în zid şi nu i-a sunat în gol. În mijlocul acestui perete perfect se jură că era uşa de la bucătărie.

La telefon, bărbatul din Ocean Park a zis :

— Poate că nu ştiu eu bine, dar o casă *trebuie* să aibă o bucătărie, nu-i aşa ? Nu scrie şi-n codul de construcţii sau aşa ceva ?

Doamna din Seaview şi-a dat seama că i-a dispărut dulapul cu rufărie atunci cînd n-a putut găsi un prosop curat.

Bărbatul din Ocean Park a povestit cum a luat un tirbuşon dintr-un sertar al camerei de zi. A dat o gaură în perete acolo unde-şi amintea că era uşa de la bucătărie. A luat un cuţit din sertar şi a lărgit gaura. Cu minilanterna de la breloc a luminat gaura, şi-a lipit obrazul de perete şi s-a uitat înăuntru. Cu ochii întredeschişi, a descoperit în întuneric o cameră cu nişte înscrisuri pe perete. Cu ochii întredeschişi, s-a concentrat asupra cuvintelor şi tot ce-a putut discerne în întuneric au fost nişte fragmente :

„...pui piciorul pe insulă şi vei muri“, ziceau cuvintele. „...fugi cît poţi de repede din acest loc. Îi vor ucide pe toţi copiii Domnului, dacă prin asta îşi salvează propriii copii...“

Acolo unde odinioară se afla bucătăria, acum scria :

„...măcelăriţi cu toţii...“

Bărbatul din Ocean Park spune :

— Mai bine veniţi să vedeţi peste ce am dat. Vocea de pe robotul telefonic spune : Fie doar şi pentru scrisul de mînă. Merită toţi banii.

28 iunie

Sala de mese din Hotelul Waytansea poartă numele Salonul din Lemn şi Aur din cauza pereţilor îmbrăcaţi în panouri din lemn de nuc şi a tapiţeriei din brocart aurit. Şemineul e sculptat din lemn de nuc, iar grătarul e din alamă lustruită. Focul trebuie să rămînă aprins chiar şi atunci cînd vîntul bate dinspre continent ; în acele momente, fumul e blocat şi refulează în interior. Funinginea şi fumul invadează camera pînă eşti nevoit să scoţi bateriile din fiecare detector de incendiu. Întreg hotelul începe să miroasă de parcă ar fi luat foc.

De fiecare dată cînd cineva solicită masa cu numărul nouă sau zece de lîngă şemineu pentru ca apoi să-ţi scoată peri albi că e prea mult fum sau că-i prea cald, ai nevoie de-o băutură. Măcar o înghiţitură din ce s-o nimeri. Pentru grăsana de nevastă-ta, un pahar de vin fiert e numai bun.

Aşa se prezintă o zi din viaţa lui Misty Marie, regina sclavilor.

Încă una dintre cele mai lungi zile ale anului.

E un joc pe care oricine îl poate juca. Aşa se prezintă coma personală a lui Misty.

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

Vizavi de şemineul din Salonul din Lemn şi Aur sînt ferestrele care dau înspre coastă. Jumătate din chit s-a uscat şi fărîmiţat deja, aşa că vîntul rece suflă în interior. Ferestrele se aburesc. Umezeala din cameră se depune pe geam şi se scurge într-o băltoacă pînă cînd podeaua se umflă, iar covorul începe să pută ca o balenă eşuată pe plajă în ultimele două săptămîni din iulie. Dacă te uiţi afară, orizontul e înţesat de panouri publicitare, aceleaşi nume de firme, de fast food, de ochelari de soare, de pantofi sport, pe care le vezi imprimate pe tomberoanele ce marchează linia fluxului.

Pe fiecare val vezi plutind mucuri de ţigară.

De fiecară dată cînd cineva solicită mesele cu numerele paisprezece, cincisprezece sau şaisprezece de lîngă geam pentru ca apoi să se plîngă cum că îl trage curentul sau că-l izbeşte damful jilav din covor şi se vaită că vrea altă masă, ai nevoie de o băutură.

Pentru aceşti oameni de vară, masa perfectă e ca Sfîntul Graal. Tronul. Poziţia de forţă. Amplasamentul în care s-au aşezat nu e niciodată mai bun decît cel în care nu s-au aşezat. E atît de aglomerat, încît croindu-ţi drum printre mese te trezeşti cu cîte un cot sau un iliac în burtă. Sau pocnită de vreo poşetă.

Înainte să mergem mai departe, poate că ar trebui să mai pui ceva haine pe tine. Poate că ar trebui să-ţi mai administrezi nişte vitamina B. Poate şi nişte neuroni în plus. Dacă citeşti asta în public, asigură-te că ai pe tine cei mai buni chiloţi din garderobă.

Ba chiar, înainte de toate astea, să te pui pe listă în aşteptarea unui donator de ficat.

Ţi-e clar încotro te îndrepţi.

În aceeaşi direcţie în care s-a dus şi viaţa lui Misty Marie Kleinman.

Există mai multe modalităţi de a te sinucide, altele decît să mori de-adevăratelea.

De fiecare dată cînd vine una de pe continent împreună cu grupul ei de prietene slăbănoage şi bronzate, exclamînd la vederea lemnăriei şi a feţelor albe de masă, a vazelor de cristal pline cu trandafiri şi ferigă şi a antichităţilor placate cu argint, şi se trezeşte spunîndu-ţi „Zău aşa, ar trebui să serviţi *tofu* în loc de vită !“, bea ceva.

Pe lîngă toate slăbănoagele astea, în weekenduri se mai întîmplă să dai şi peste vreun soţ, mic şi îndesat, transpirînd atît de puternic încît floacele negre pe care şi le piaptănă peste chelie i se preling pe ceafă. Rîuri groase de sudoare întunecată care-i pătează gulerul de la cămaşă pe interior.

De fiecare dată cînd vreo ţestoasă localnică te prinde de perlele de la gîtul tău ofilit, că-i bătrîna doamnă Burton sau Seymour sau Perry, pentru că a văzut mai ştiu eu ce slăbănoagă prăjită de soare înfiinţată la masa ei favorită încă din 1865 şi-ţi spune „Misty dragă, cum ai putut ? Ştii bine că vin aici la prînz în fiecare marţi şi joi. Zău aşa, Misty...“, ai nevoie de două băuturi.

Cînd sezonierii ăştia cer cafea cu spumă de lapte, tacîmuri din argint, roşcovă pisată sau orice pe bază de soia, mai ia un gît de ceva.

Iar dacă nu-ţi lasă bacşiş, ia încă unul.

Sezonierele astea. Sînt date cu atîta dermatograf, de zici că poartă ochelari. Au contur de buze de-un maro închis şi mănîncă pînă cînd li se mozoleşte rujul. Rezultă o masă de oligofrene scheletice cu un inel de murdărie în jurul gurii. Cu unghiile lor lungi şi încovoiate date cu ojă de culoarea migdalelor.

Cînd afară-i vară, iar tu trebuie să pui în continuare lemne pe foc, scoate ceva de pe tine.

Cînd afară plouă, iar ferestrele se zgîlţîie din cauza curentului rece, pune ceva pe tine.

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

Cînd mama lui Peter vine împreună cu fiică-ta Tabbi şi se aşteaptă ca tu să le conduci la masă, pe soacră-ta şi pe propria ta fată, de parcă ai fi sclava lor, bea două pahare. Atunci cînd amîndouă se aşază la masa cu numărul opt, iar bunica Wilmot îi spune lui Tabbi „Maică-ta ar fi fost o pictoriţă celebră dacă măcar *şi-ar fi dat osteneala*“, ia un pahar.

Sezonierele astea împopoţonate cu inele cu diamant, pandantive şi manşete de tenis, cu diamantele butucănoase şi unsuroase de la cremele de protecţie solară, atunci cînd te roagă să le cînţi „Mulţi ani trăiască“, ia un pahar.

Atunci cînd fetiţa ta de doisprezece ani se uită la tine şi-ţi spune „don’şoară“ în loc de mamă...

Atunci cînd bunică-sa, Grace, spune „Misty dragă, ai cîştiga mai mulţi bani şi respect dacă te-ai reapuca de pictură...“

Şi cînd toată suflarea de pe la mese aude chestia asta...

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

De fiecare dată cînd Grace Wilmot comandă meniul de lux în care intră sandviciuri cu brînză topită, brînză de capră şi piure de nuci uns pe felii subţiri de pîine prăjită, din care ia doar cîteva muşcături şi gata, după care mai ia şi o ceaşcă de Earl Grey şi o prăjitură de morcovi pe care le trece în contul tău, iar tu habar n-ai de asta pînă nu te trezeşti cu un salariu de numai şaptezeci şi cinci de cenţi din cauza tuturor deducerilor, asta ca să nu mai vorbim de săptămînile în care se dovedeşte că datorezi bani Hotelului Waytansea, şi-ţi dai seama că eşti o dijmaşă închisă în Salonul din Lemn şi Aur pentru tot restul vieţii, bea cinci pahare de alcool.

De fiecare dată cînd scaunele tapiţate cu brocart aurit din salon sînt ocupate de femei, că-s localnice sau venite de pe continent, care se plîng că feribotul a făcut o veşnicie pe drum, că nu-s suficiente locuri de parcare, că odinioară nu trebuia să faci rezervare la prînz şi că de ce lumea nu stă şi pe-acasă că-s al naibii de mulţi, şi mai dau şi din coate întrebînd cu vocile lor stridente şi neajutorate încotro e cutare chestie şi dacă poţi să le aduci un pliculeţ de lapte praf degresat sau o pălărie de soare de mai ştiu eu ce mărime, iar focul arde în continuare în şemineu pentru că asta-i tradiţia hotelului, scoate ceva de pe tine.

Dacă nu te-ai îmbătat şi nu eşti pe jumătate dezbrăcată pînă acum, înseamnă că mi-am răcit gura de pomană.

Atunci cînd Raymon, picoloul, te prinde în camera frigorifică cu sticla de vin în gură şi-ţi spune :

— Misty, *cariño. Salud* !

Cînd ţi se întîmplă asta, ciocneşte cu el cu sticla, spunîndu-i :

— În cinstea soţului meu care e în comă. În cinstea fetei mele pe care nu mai apuc s-o văd. În cinstea casei noastre, pe care Biserica catolică abia aşteaptă să pună mîna. În cinstea soacrei mele sonate, care ciuguleşte din sandviciul cu brînză Brie şi ceapă verde... După care spune-i : *Te amo,* Raymon.

După care oferă-ţi ca bonus un pahar de ceva.

De fiecare dată cînd vreo fosilă scorţoasă de familie bună încearcă să-ţi explice că se trage din alde Burton, dar că maică-sa a fost o Seymour, taică-său un Tupper, mama *lui* o Carlyle şi că, prin urmare, ea e de fapt verişoara ta de-a doua, moment în care-ţi pune mîna ei rece, moale şi albă pe încheietură în timp ce tu încerci să strîngi farfuriile murdare de salată şi-ţi spune „Misty dragă, de ce te-ai lăsat de pictură ?“, iar tu te vezi brusc din ce în ce mai bătrînă, conştientă că viaţa ta e numai bună de aruncat la gunoi, mai bea două pahare.

La şcoala de arte plastice nu te învaţă că nu trebuie să zici niciodată cuiva că ai vrut să devii artistă. Drept care lumea te va tortura spunîndu-ţi că atunci cînd erai tînără, îţi plăcea să desenezi, ca să nu uiţi asta cît oi trăi. Pe vremuri, îţi plăcea să pictezi.

Două pahare de alcool. Două aspirine. Repetă.

Ca să ştii şi tu, astăzi, amărîta de nevastă-ta scapă un cuţit de bucătărie în sala de mese. Cînd se apleacă să-l ia de pe jos, vede ceva reflectîndu-se în lama lui argintată. Sînt nişte cuvinte scrise pe dosul tăbliei mesei cu numărul şase. Aşezată în patru labe, ea ridică colţul de la faţa de masă. Pe tăblie, printre muci întăriţi şi gumă de mestecat uscată, scrie : „Nu-i lăsa să te mai fraierească o dată“.

Înscrisul cu cerneală mai spune : „Du-te la bibliotecă şi ia o carte la întîmplare“.

Nemurirea improvizată a cuiva. Amprenta cuiva pentru eternitate. Viaţa cuiva de după moarte.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e parţial umedă, cu ceva rafale de iritaţie şi disperare.

Mesajul şters scris de mînă pe dosul tăbliei mesei cu numărul şase e semnat *Maura Kincaid*.

29 iunie – Lună nouă

În Ocean Park, bărbatul deschide uşa de la intrare cu un pahar într-o mînă, plin pînă la nivelul arătătorului cu un fel de vin de-un portocaliu strălucitor. E îmbrăcat într-un halat de baie alb din pluş, inscripţionat cu „Angel“ pe rever. La gît poartă un lanţ din aur care-i atîrnă peste părul încărunţit de pe piept şi miroase a praf de tencuială. În cealaltă mînă are o lanternă. Tipul bea pînă la nivelul degetului mijlociu de pe pahar, e neras şi umflat la faţă. Unde ar fi trebuit să aibă sprîncene aproape că nu mai e nimic, ori i s-au decolorat, ori şi le-a smuls.

Ca să ştii şi tu, aşa s-au întîlnit domnul Angel Delaporte şi Misty Marie.

La şcoala de artă, te învaţă că tabloul lui Leonardo da Vinci, Mona Lisa, n-are sprîncene pentru că acestea au fost ultimul lucru pe care l-a adăugat artistul. El a venit cu vopseaua umedă peste cea deja uscată. În secolul al XVII-lea, un restaurator a folosit un dizolvant nepotrivit şi le-a şters pe vecie.

Nişte valize stau grămadă chiar la intrare, valize dintr-alea din piele adevărată, iar tipul arată în direcţia lor, înapoi în casă, cu lanterna în mînă, şi spune :

— Să-i transmiteţi lui Peter Wilmot că gramatica lui e atroce.

Vilegiaturiştii ăştia, Misty Marie le spune că dintotdeauna tîmplarii au lăsat ceva scris în perete. E la fel ca atunci cînd cineva îşi scrie numele şi data pe un zid înainte să-l acopere cu tapet Sheetrock. Uneori lasă ziarul din ziua respectivă. Tradiţia mai spune că trebuie să laşi o sticlă de bere sau de vin. Muncitorii care lucrează la acoperişuri scriu pe căptuşeala de lemn înainte s-o acopere cu carton gudronat şi şindrilă. Zidarii inscripţionează gletul înainte să-l acopere cu scînduri sau cu stuc. Numele lor şi data. O părticică din ei pentru cel care o va descoperi în viitor. Poate un gînd. Am trecut pe-aici. Am construit asta. Un memento.

Numeşte-l obicei, superstiţie sau feng shui.

E un soi de nemurire improvizată.

La Istoria artei, te învaţă cum Papa Pius al V-lea l-a rugat pe El Greco să picteze peste cîteva nuduri deja pictate de Michelangelo pe tavanul Capelei Sixtine. El Greco a fost de acord, cu condiţia să fie lăsat să picteze întreg tavanul. Te mai învaţă că El Greco e celebru doar graţie astigmatismului său. Din acest motiv, trupurile lui erau distorsionate ; pentru că nu vedea bine, a alungit mîinile şi picioarele şi a devenit faimos pentru efectul dramatic.

De la artişti celebri şi pînă la antreprenori de construcţii, cu toţii vrem să ne lăsăm semnătura. Amprenta noastră durabilă. Viaţa ta de după moarte.

Cu toţii vrem să ne motivăm existenţa. Nimeni nu vrea să cadă-n uitare.

În ziua aia, în Ocean Park, Angel Delaporte îi arată lui Misty sufrageria, cu lambriurile şi tapetul ei în dungi albastre. Undeva la jumătatea unui zid se află o gaură grosolană din care ies rotocoale de hîrtie şi praf de tencuială.

Zidarii, îi spune ea, amestecă în mortar o amuletă, un lănţişor cu medalion religios, după care tencuiesc interiorul şemineului ca să împiedice intrarea spiritelor rele pe coş. Zidarii din Evul Mediu închideau între pereţii unei clădiri noi o pisică, să fie cu noroc. Sau o femeie vie. Ca să-i dea casei suflet.

În tot acest timp, Misty nu se uită la faţa lui, ci îi fixează paharul de vin, urmărindu-l cu privirea tot sperînd că tipul îşi va da seama şi-i va oferi ceva de băut.

Angel Delaporte îşi lipeşte faţa umflată cu sprîncenele smulse de gaura din perete şi spune :

— „... oamenii din Insula Waytansea te vor ucide aşa cum i-au ucis pe toţi de pînă acum...“

Lanterna o ţine ridicată la nivelul feţei cît să lumineze în întunericul dinăuntru. Şiragul de chei din alamă şi din argint îi atîrnă la nivelul umărului, strălucitoare ca nişte bijuterii. Îi zice :

— Ar trebui să vedeţi ce scrie aici.

Lent, ca un copil care învaţă să citească, Angel Delaporte fixează întunericul şi spune :

— „... şi-acum o văd pe nevastă-mea robotind la Hotelul Waytansea, făcînd curat prin camere şi transformîndu-se într-o batoză băloasă în uniformă roz plasticată...“

Domnul Delaporte zice :

— „... Cînd vine acasă, mîinile îi put a mănuşile alea de cauciuc pe care trebuie să le poarte ca să strîngă prezervativele voastre folosite... părul ei blond a încărunţit şi pute a rahatul din toaletele pe care trebuie să-l frece atunci cînd se urcă în pat lîngă mine...“ Hm, bîiguie el, şi mai bea din vin pînă la nivelul inelarului de pe pahar. Fraza asta e prost construită.

El citeşte :

— „... ţîţele îi atîrnă ca nişte crapi morţi. De trei ani n-am mai făcut sex...“

Tăcerea care se lasă e atît de apăsătoare, încît Misty încearcă să rîdă un pic.

Angel Delaporte mută într-o parte lumina lanternei. Îşi bea vinul portocaliu pînă la nivelul degetului mic de pe pahar, îmi arată gaura din perete şi-mi spune :

— Citiţi şi singură.

Legătura de chei e atît de grea, încît Misty trebuie să-şi încordeze muşchii ca să ridice mica lanternă, iar cînd se uită prin gaura mică şi întunecată, cuvintele pictate pe peretele din fund zic aşa :

— „... vei muri dorindu-ţi să nu fi pus niciodată piciorul...“

Debaraua cu rufărie dispărută din Seaview, baia lipsă din Long Beach, sufrageria din

Oysterville, de fiecare dată cînd oamenii dau gaură în perete, peste asta dau. Aceeaşi răbufnire de furie a lui Peter.

Furia ta de zi cu zi.

— „... o să mori şi lumea va fi mai bună pentru...“

În toate aceste case de pe continent în care Peter şi-a vîrît coada, în toate aceste investiţii, aceleaşi mizerii sînt scrise şi zidite pe dinăuntru.

— „...vei muri în chinuri goaznice...“

În spatele ei, Angel Delaporte spune :

— Spuneţi-i domnului Wilmot că a scris greşit cuvîntul *groaznice*.

Vilegiaturiştilor ăstora, amărîta de Misty le spune că, de un an şi ceva, domnul Wilmot nu mai e el. I s-a descoperit o tumoare pe creier de care habar n-avea – de cine ştie de cînd. Cu faţa lipită de gaura din perete, ea îi povesteşte lui Angel Delaporte cum domnul Wilmot a trebăluit ceva în vechiul hotel Waytansea, drept care acum numărătoarea camerelor sare de la 312 la 314. Acolo unde se afla o cameră, nu mai sînt în momentul de faţă decît un simplu coridor şi un perete perfect fasonat, cu ornamente în relief, bordură continuă şi prize din doi în doi metri, lucrate la marea artă. Nici n-ai zice că treci pe lîngă o cameră zidită.

La care tipul din Ocean Park îşi roteşte vinul rămas în pahar şi spune :

— Sper că nu era nimeni în camera 313 cînd s-au întîmplat toate astea.

Afară, în maşină, are o rangă. Îi ia cinci minute ca să spargă intrarea asta zidită. Nu e decît un perete de faţadă. Nu e decît nebunia domnului Wilmot.

Cînd îşi bagă nasul în gaura din perete şi adulmecă, tapetul miroase de parcă un milion de ţigări şi-au găsit moartea în acel loc. Din interior vine o mireasmă de scorţişoară, praf şi vopsea. Undeva în întuneric se aude zumzetul unui frigider. Un ceas ticăie.

Întinsă pe toţi pereţii e una şi aceeaşi tiradă. În toate casele de vacanţă. Scrisă într-o spirală care porneşte din tavan şi şerpuieşte pînă la podea, de jur împrejur, de trebuie să stai în mijlocul încăperii şi să te învîrţi pînă ameţeşti ca s-o citeşti în întregime. Pînă ţi se face rău. În lumina emisă de legătura de chei se mai distinge :

— „...ucisă în ciuda banilor şi a statutului...“

— Uite, zice ea. Văd aragazul. Exact acolo unde spuneaţi că se află.

Se dă un pas înapoi şi-i pasează mica lanternă.

Fiecare antreprenor, îi spune Misty, îşi semnează opera. Îşi marchează teritoriul. Tîmplarii care finisează scriu pe podea înainte s-o acopere cu parchet sau cu mochetă. Scriu pe pereţi înainte să pună tapetul sau faianţa. Asta se află ascuns în pereţii fiecăruia, o colecţie de desene, rugăciuni şi nume. Date. O capsulă temporală. Sau mai rău, poţi da peste o gură de exploziv, azbest, mucegai, sîrme neizolate. Tumori pe creier. Bombe cu ceas.

Dovadă că nici o investiţie nu-i a ta pe vecie.

E ceea ce nu ţii să ştii neapărat – dar nici nu îndrăzneşti să uiţi lucrul ăsta.

Cu faţa lipită de gaură, Angel Delaporte citeşte mai departe :

— „...îmi iubesc soţia şi îmi iubesc fetiţa...“ Mai zice el : „...n-o să stau să văd cum nişte paraziţi ca voi îmi distrug familia...“

Se sprijină de perete, cu faţa strivită de gaură, şi spune :

— Scrisul e foarte sugestiv. Uitaţi-vă la litera *F* din „făcînd curat prin camere“ sau „să-l frece atunci“, cum liniuţa de sus e atît de lungă încît aproape că acoperă întreg cuvîntul. Asta înseamnă că tipul e, de fapt, un bărbat foarte iubitor şi grijuliu. Zice : Şi mai uitaţi-vă la cît de lung e *M*-ul în „vei muri“. E un semn că ceva îl macină.

Frecîndu-şi faţa de gaură, Angel Delaporte citeşte :

— „...Insula Waytansea vor omorî copiii Domnului pînă la ultimul dacă prin asta putem salva propria noastră...“

El spune că *I*-urile subţiri şi ascuţite sînt un semn că Peter are o minte brici, dar că e speriat de moarte de maică-sa.

Cheile zornăie pe măsură ce roteşte lanterna ca să poată citi mai departe :

— „...m-am purtat de parcă aş fi avut periuţa ta de dinţi înfiptă în curul meu infect...“

Îşi retrage brusc faţa de pe tapet şi spune :

— Da, aragazul meu e acolo, bine-mersi.

Îşi bea şi ultimele picături de vin, savurîndu-le zgomotos. După care înghite şi spune :

— Ştiam eu că am o bucătărie undeva în casa asta.

Săraca Misty, ea zice că-i pare rău. O să dărîme ea zidul unde era uşa de la bucătărie. Poate că domnul Delaporte vrea să se spele pe dinţi în după-masa asta. Şi poate că mai vrea şi o injecţie antitetanos. Poate şi-o gamaglobulină.

Domnul Delaporte atinge cu un deget o pată mare şi umedă de pe perete. Îşi duce paharul de vin la buze şi descoperă că e gol. Atinge pata umedă şi întunecată de pe tapetul albastru. După care se strîmbă şi-şi şterge degetul de halat, spunînd :

— Sper că domnul Wilmot are o asigurare beton.

— Domnul Wilmot zace în spital în stare de inconştienţă de cîteva zile, zice Misty.

Scoate un pachet de ţigări din buzunarul de la halat, îşi extrage una şi spune :

— Şi acum dumneavoastră aţi preluat firma lui de renovări ?

La care Misty încearcă să rîdă.

— Eu sînt batoza băloasă, zice ea.

La care omul, domnul Delaporte, spune :

— Cum aţi zis ?

— Eu sînt doamna Peter Wilmot.

Misty Marie Wilmot, scorpia monstruoasă în persoană. Îi zice :

— Cînd m-aţi sunat în dimineaţa asta, eram în tură la Hotelul Waytansea.

Angel Delaporte dă din cap, uitîndu-se la paharul gol. Paharul e unsuros şi pătat de urme de degete. Ridică paharul şi spune :

— Nu vreţi să vă aduc ceva de băut ?

El se uită acolo unde şi-a lipit ea faţa pe peretele din sufrageria lui, lăsînd o lacrimă să se scurgă pe tapetul albastru. Amprenta umedă a ochiului ei, cu tot cu laba gîştii dimprejur, ca şi cum muşchiul orbicularis oculi s-ar afla după gratii. Cu ţigara încă neaprinsă într-o mînă, el îşi ia cordonul de la halatul de pluş în cealaltă mînă şi începe să rîcîie cu el urma lăsată de lacrimă. Şi spune :

— Vă dau o carte. Se cheamă *Grafologie*. Cu analize de scris de mînă, ştiţi şi dumneavoastră...

Iar Misty, care chiar a crezut că reşedinţa Wilmot, cu tot cu cei şaisprezece acri de pe strada Birch, o să-i aducă fericire pînă la adînci bătrîneţi, îi spune :

— Poate că doriţi să *închiriaţi* un loc peste vară ? Se uită la paharul lui de vin şi-i spune : O căsoaie veche din piatră. Nu pe continent, ci dincolo, pe *insulă* ?

La care Angel Delaporte se uită peste umăr la ea, la coapsele ei, apoi la sînii din spatele uniformei roz şi la chipul ei. O măsoară din priviri şi-şi înclină capul un pic într-o parte, după care îi spune :

— Nu vă îngrijoraţi, n-aţi încărunţit aşa de tare.

Pe obraji şi pe tîmple, peste tot în jurul ochilor, e acoperit cu praf alb de tencuială.

Iar Misty, nevastă-ta, se îndreaptă spre el, cu degetele răsfirate. Palma ei iese la iveală, cu pielea roşie şi iritată.

— Auziţi, dacă nu credeţi că eu sînt aia, îi spune ea, mirosiţi-mi mîinile.

30 iunie

Amărîta de nevastă-ta face curse între sufragerie şi salonul de muzică, strîngînd sfeşnicele din argint, ceasurile de masă cu carcasa suflată în aur şi porţelanurile de Dresda şi le îndeasă într-o faţă de pernă. După ce-a fost în tura de dimineaţă la hotel, Misty Marie Wilmot prăduieşte uriaşa reşedinţă Wilmot de pe strada Birch. Ca un jefuitor în propria ei casă, ea rade ce găseşte, de la tabachere din argint la cutii de pilule şi tabachere cu tutun de prizat. Strînge tot de pe şemineuri şi noptiere, de la solniţe la bibelouri din fildeş. Tîrîie după ea faţa de pernă, zăngănind a sosiere suflate în bronz şi platouri din porţelan pictate manual.

E încă în uniforma ei roz plasticată, transpirată la subraţ. Cum numele ei stă scris pe insigna prinsă-n piept, toţi străinii din hotel i se adresează cu Misty. Amărîta de nevastă-ta. Are aceeaşi slujbă de căcat ca şi maică-sa.

Nefericită pînă la adînci bătrîneţi.

După slujbă, fuge acasă ca să împacheteze. Cară după ea o legătură de chei la fel de zornăitoare ca lanţurile de la o ancoră. O legătură de chei ca un ciorchine metalic de struguri. Chei mai lungi şi chei mai scurte. Chei scheletice zimţate estetic. Chei din alamă şi chei din oţel. Unele dintre ele sînt masive, scobite pe dinăuntru ca ţeava unei puşti, altele sînt la fel de mari ca un pistol de genul pe care o nevastă sictirită şi l-ar îndesa în jartea ca să-l împuşte pe idiotul de soţ.

Misty vîră cheile în încuietori să vadă dacă funcţionează. Încearcă încuietorile de la fiecare şifonier şi dulap. Cheie după cheie. O vîră şi răsuceşte. O bagă şi dă să deschidă. Şi de fiecare dată cînd încuietoarea cedează, faţa de pernă e îndesată cu ceasornicăraie, inele argintate pentru şerveţele şi boluri de cristal. După care încuie uşa la loc.

Astăzi trebuie să se mute. E încă una dintre cele mai lungi zile ale anului.

În căsoiul de pe strada East Birch, toată lumea ar trebui să împacheteze, dar nu. Fiică-ta coboară scările fără să-şi fi luat alte haine pe care să le poarte de mîine începînd. Nebuna de maică-ta încă mai face curat. E undeva prin casă, în patru labe, trăgînd după ea rîşniţa de aspirator, strîngînd scamele şi mizeria de pe covor şi îndesîndu-le în furtunul aspiratorului. De parcă ar mai conta cum arată covoarele. De parcă familia Wilmot s-ar mai întoarce vreodată să locuiască aici.

Amărîta de nevastă-ta, prostuţa aia care a venit aici acum un milion de ani din nu ştiu ce parc de rulote din Georgia, habar n-are de unde să înceapă.

Familia Wilmot trebuia să se aştepte la toate astea. Nu e ca atunci cînd te trezeşti într-o bună zi cu conturile goale. Cu toţi banii familiei duşi şi îngropaţi.

E abia ora prînzului, iar ea încearcă să-şi toarne al doilea pahar. Al doilea nu e

niciodată la fel de bun ca primul. Primul e perfecţiunea întruchipată. O clipă de răgaz. Ceva care să-ţi ţină companie. Mai sînt doar patru ore pînă vine chiriaşul să intre în posesia cheilor. Domnul Delaporte. Patru ore pînă să elibereze ringul.

Şi măcar de-ar fi o băutură adevărată. E doar un pahar de vin şi-abia dacă a mai băut unul. Poate două înghiţituri să fi luat. Dar măcar să-l ştie la îndemînă. Să ştie că paharul e pe jumătate plin. E o alinare.

După al doilea pahar, o să ia două aspirine. Apoi alte două pahare şi iar un tandem de aspirine, cît să supravieţuiască peste zi.

În căsoiul Wilmot de pe strada East Birch, chiar pe spatele uşii de la intrare, e ceva care aduce a graffiti. Nevastă-ta trage după ea prada îndesată în faţa de pernă cînd îl vede – sînt nişte cuvinte scrijelite pe uşa de la intrare. Însemnări cu creionul, nume şi date scrijelite în vopseaua albă. Începînd de undeva la nivelul genunchiului, liniuţele negre urcă, în dreptul fiecăreia aflîndu-se un nume şi o cifră.

Tabby, la cinci ani.

Tabbi, care azi are doisprezece ani şi ritide cantale laterale în jurul ochilor de la atîta plîns.

Sau : Peter, la şapte ani.

Ăsta eşti *tu, la şapte ani*. Micul Peter Wilmot.

Unele scrijelituri zic : Grace, la şase ani, la opt ani, la doisprezece ani. Şi urcă pînă la Grace, şaptesprezece ani. Grace, cu pungile ei umflate de grăsime submentală şi cu banda ei platismală.

Îţi sună cunoscut ?

Ţi s-au aprins beculeţele ?

Însemnările cu creionul şi apogeul lor. Anii 1795... 1850... 1979... 2003. Creioanele vechi erau nişte beţişoare din ceară înmuiate în funingine şi învelite în sfoară ca să nu te murdăreşti pe mîini. Înainte de ele, nu sînt decît nişte crestături şi iniţiale cioplite în lemnul masiv vopsit în alb.

Pe unele dintre numele de pe uşă nici nu le recunoşti. Herbert, Caroline şi Edna, o mulţime de străini care s-au născut aici, au crescut şi s-au dus. Bebeluşi, apoi copii, adolescenţi, oameni în toată firea şi decedaţi. Legăturile tale de sînge, familia ta, pe care n-ai cunoscut-o niciodată. Moştenirea ta. Dusă, dar nu de tot. Uitată, dar aşteptînd să fie descoperită.

Amărîta de nevastă-ta stă în faţa uşii şi se zgîieşte la toate numele şi la toate datele pentru ultima oară. Numele ei nu se află printre ele. Amărîta de Misty Marie, vai de steaua ei, cu mîinile ei roşii de la iritaţii şi cu rozul scalpului iţindu-se prin părul rar.

Tot trecutul şi toată tradiţia despre care credea că îi vor servi drept adăpost. Că o vor proteja pe viaţă.

Nu e ce te-ai aştepta. Nu e o alcoolică. În caz că e nevoie de precizări suplimentare,

femeia asta e teribil de stresată. Are patruzeci şi unu de ani nenorociţi şi a mai rămas şi fără soţ. Şi fără diplomă. Şi fără nici o altă experienţă adevărată de viaţă – asta dacă nu pui la socoteala frecatul veceurilor... culesul de răchiţele pentru bradul de Crăciun al familiei Wilmot... Tot ce i-a rămas pe cap sînt o fetiţă şi o soacră de întreţinut. E ora prînzului şi mai sînt patru ore în care trebuie să strîngă tot ce-i mai de valoare prin casă. Începînd cu argintăria, tablourile şi porţelanurile. Tot ce nu poţi lăsa la discreţia unui chiriaş necunoscut.

Fiică-ta, Tabitha, coboară scările. Are doisprezece ani şi nu şi-a luat decît o valijoară şi o cutie de pantofi învelită cu bandă adezivă. Nu tu haine de iarnă, nu tu bocanci. Doar o juma' de duzină de rochii de vară, ceva blugi şi un costum de baie. O pereche de sandale şi tenişii din picioare.

Nevastă-ta înhaţă macheta antică a unei corăbii, cu pînzele netede şi galbene, şi velatura la fel de rărită ca o pînză de păianjen, şi-i spune :

— Tabbi, ştii că nu ne mai întoarcem aici.

Tabitha stă pironită în holul de la intrare şi dă din umeri. Ea spune :

— Buni zice că da.

Buni, aşa-i spune ea lui Grace Wilmot. Bunica ei, maică-ta.

Nevastă-ta, fiică-ta şi maică-ta. Cele trei femei din viaţa ta.

Îndesînd un grătar din argint masiv în faţa de pernă, nevastă-ta ţipă :

— Grace !

Nu se aude decît zgomotul aspiratorului venind de undeva din fundul casei. Din salon, sau poate din solar.

Nevastă-ta tîrăşte faţa de pernă pînă în sufragerie. Înhăţînd o farfurie din cristal, nevastă-ta ţipă :

— Grace, trebuie să-ţi spun ceva. Acum !

Pe spatele uşii de la intrare, numele „Peter“ urcă pînă unde şi nevastă-ta îşi aminteşte, puţin mai sus decît unde i-ar ajunge buzele dacă ar sta pe vîrfuri încălţată în pantofii ei negri cu tocuri cui. Iar acolo e scris „Peter, la optsprezece ani“.

Celelalte nume, Weston, Dorothy şi Alice, sînt aproape şterse. Mînjite de urme de degete, dar nu acoperite de vopsea. Relicve. Nemuritoare. Moştenirea pe care e pe cale s-o abandoneze.

Răsucind o cheie în încuietoarea unui dulap, nevastă-ta îşi dă capul pe spate şi urlă :

— Grace !

Tabbi zice :

— Ce s-a întîmplat ?

— Cheia asta nenorocită, zice Misty. Nu merge cu nici un chip.

La care Tabbi zice :

— Ia să vedem. După care zice : Calmează-te, mami. Asta-i cheia cu care se întoarce

pendula.

Şi undeva în depărtare zgomotul aspiratorului încetează.

Afară, o maşină rulează în josul străzii, lent şi silenţios, cu şoferul aplecat peste volan. Cu ochelarii de soare pe frunte, se uită în stînga şi în dreapta după un loc de parcare. Scrisul de pe partea laterală a maşinii zice : „Silber International – Dincolo de limitele *tale*“.

Şerveţelele de hîrtie şi paharele de plastic de pe plajă saltă în ritmul sunetului înfundat al unei muzici de dans punctate de cuvîntul „fuck“.

În dreptul uşii de la intrare stă Grace Wilmot, duhnind a esenţă de lămîie şi ceară de parchet. Capul cu păr cărunt, lins se opreşte un pic sub însemnul cu înălţimea ei de la cincisprezece ani. Dovadă că se împuţinează. Ai putea lua un creion şi face un semn în dreptul creştetului ei. Ai putea scrie : Grace, la şaptezeci şi doi de ani.

Amărîta de nevastă-ta se uită la cutia din lemn pe care o ţine Grace în mîini. Din lemn natur sub o spoială galbenă cu colţari din alamă şi balamale negre lipsite de strălucire, cutia are nişte tije care ies din lateral pentru a forma un şevalet.

Grace îi întinde cutia pe care o ţine strîns în mîinile ei albăstrii şi noduroase şi îi spune :

— O să ai nevoie de astea.

Ea zgîlţîie cutia. Pensulele întărite şi tuburile de vopsea şi acuarele uscate zăngăne în interior.

— Ca să începi să pictezi, îi spune Grace. Cînd o veni vremea.

La care nevastă-ta, prea absorbită ca să-i dea o replică pe măsură, nu-i spune decît :

— Las-o aici.

Peter Wilmot, mă-ta nu-i bună de nimic.

Grace zîmbeşte şi cască ochii. Ea ridică mai sus cutia şi spune :

— Nu la asta ai visat dintotdeauna ?

Cu sprîncenele arcuite, muşchiul corugator să trăiască, ea îi spune :

— De cînd erai mică ţi-ai dorit să pictezi, nu-i aşa ?

Visul oricărei fete de la Şcoala de arte plastice. Acolo unde te învaţă despre creioanele cerate, anatomie şi riduri.

Numai Dumnezeu ştie de ce Grace Wilmot mai face curat cînd noi ar trebui, de fapt, să împachetăm. Casa asta : casa ta : vesela din argint, furculiţele şi lingurile sînt la fel de mari ca nişte unelte de grădinărit. Deasupra şemineului din sufragerie stă atîrnat un tablou în ulei al unui Wilmot răposat. În pivniţă se află un muzeu strălucitor şi otrăvit de gemuri şi dulceţuri pietrificate, vinuri de casă învechite, pere din perioada colonială fosilizate în sirop de ambră. Reziduuri lipicioase ale libertăţii şi bunăstării de odinioară.

Dintre toate obiectele nepreţuite lăsate în urmă, nu le salvăm decît pe astea : artefactele. Frînturile de amintiri. Suvenirurile inutile. Nimic din ce-ai putea scoate la

licitaţie. Cicatricile lăsate de fericire.

În loc să împacheteze obiecte de valoare, ceva ce s-ar putea vinde, Grace vine cu cutia asta veche de vopseluri. Cutia de pantofi a lui Tabbi e plină cu bijuterii vechi, broşe, inele şi coliere. Pe fundul ei se rostogolesc cîteva strasuri şi perle. O cutie plină cu ace de siguranţă ruginite şi sticlă spartă. Tabbi se ţine de mînă cu Grace. În spatele ei, chiar în dreptul creştetului lui Tabbi, uşa zice „Tabbi, la doisprezece ani“, iar data din acest an e scrisă cu o cariocă fosforescentă.

Bijuteriile vechi, care acum sînt ale lui Tabbi, au aparţinut tuturor acestor nume.

Grace nu şi-a luat decît jurnalul. Jurnalul ei cu coperte din piele roşie şi cîteva haine uşoare de vară, majoritatea dintre ele jachete în culori pastel tricotate de mînă şi fuste plisate din mătase. Jurnalul e învelit în piele roşie crăpată şi are o mică încuietoare de alamă care-l ţine închis. Pe copertă e scris cu litere aurii cuvîntul „Jurnal“.

Grace Wilmot mereu a bătut-o la cap pe nevastă-ta să ţină un jurnal.

Grace spune : Apucă-te din nou de pictat.

Grace spune : Du-te. Ieşi din casă şi mergi la spital mai des.

Grace spune : Zîmbeşte-le turiştilor.

Peter, amărîta de nevastă-ta, aşa încruntată şi monstruoasă cum e, se uită la maică-ta şi la fiică-ta, şi le spune :

— Ora 4. Atunci vine domnul Delaporte să preia cheile.

Casa asta nu le mai aparţine, s-a terminat. Nevastă-ta spune :

— Cînd limba mare arată 12, iar aia mică 4, puteţi să vă luaţi adio de la tot ce n-aţi împachetat sau pus sub lacăt pînă atunci.

Paharul de vin al lui Misty Marie mai are cel puţin două înghiţituri. Cînd îl vede pe masa din sufragerie, i se pare că a găsit răspunsul. Cheia fericirii, a liniştii şi a confortului. La fel cum era pe vremuri şi Insula Waytansea.

Înfiptă în faţa uşii de la intrare, Grace zîmbeşte şi spune :

— Nici un Wilmot nu pleacă din casa asta pentru totdeauna. Şi mai zice : Şi nimeni care vine aici din afară nu stă mult timp.

Tabbi se uită la Grace şi o întreabă :

— Buni, *quand est-ce qu’on revient ?*

La care bunică-sa îi răspunde :

— *En trois mois*, şi-o mîngîie pe Tabbi pe cap.

Maică-ta asta hodoroagă şi bună de nimic se întoarce să hrănească aspiratorul cu scame.

Tabbi dă să deschidă uşa de la intrare ca să-şi ducă valijoara la maşină. La mormanul ăla de fiare ruginite care pute a pişatul lui taică-său.

Pişatul tău.

Iar nevastă-ta o întreabă :

— Ce ţi-a zis bunică-ta ?

La care Tabbi se întoarce cu faţa. Îşi dă ochii peste cap şi spune :

— O, Doamne, mami. Nu mi-a zis decît că în dimineaţa asta arăţi foarte bine.

Tabbi minte. Nevastă-ta nu e proastă. Chiar ştie cum arată în aceste zile.

Ce nu înţelegi nu poate căpăta vreun sens.

Apoi, cînd rămîne din nou singură, doamna Misty Marie Wilmot, nevastă-ta, fără ca nimeni s-o poată vedea, se înalţă pe vîrfuri şi-şi ţuguie buzele în dreptul uşii. Cu degetele sprijinite pe ani şi pe strămoşi. Cu cutia de vopseluri moarte la picioare, ea sărută locul murdar de sub numele tău, acolo unde îşi aminteşte că ar trebui să se afle buzele tale.

1 iulie

Ca să ştii şi tu, Peter, e de căcat că le-ai spus tuturor că nevastă-ta e cameristă. Mda, poate că acum doi ani chiar asta era, cameristă.

În ziua de azi, titulatura ei este de şef de sală adjunct peste ospătarii din restaurant. Ea este „angajatul lunii“ la Hotelul Waytansea. Ea este soţia ta, Misty Marie Wilmot, mama copilului tău, Tabbi. Puţin a lipsit să obţină o diplomă în arte frumoase. Are drept de vot şi plăteşte taxe. Este regina futuţilor de sclavi, iar tu eşti o legumă aflată în comă, cu un tub înfipt în cur şi conectat la un catralion de maşinării scumpe care te ţin în viaţă.

Dragul, scumpul meu Peter, n-ai nici un drept să faci pe cineva batoză băloasă.

Ălora intraţi în comă aşa ca tine, toţi muşchii li se contractă. Tendoanele te contorsionează din ce în ce mai tare. Genunchii îţi ajung la gură. Braţele ţi se strîng în dreptul măruntaielor. La picioare, tălpile ţi se contractă pînă cînd degetele se încovoaie nemilos de mult, de-ţi face rău să te uiţi. La mîini, degetele ţi se curbează într-atît încît unghiile te rănesc la încheieturi. Fiecare muşchi şi tendon se scurtează din ce în ce mai mult. Muşchii dorsali, erectorii spinali se micşorează şi-ţi trag capul pe spate pînă aproape că-ţi atinge fundul.

Simţi ?

Ca să vină la spital şi să te vadă în halul ăsta de chircit şi noduros, Misty face trei ore pe drum cu maşina. Şi n-am pus la socoteală cursa cu feribotul. Tu eşti mormanul inert cu care e căsătorită Misty.

Asta-i cea mai nasoală parte a zilei ei, cînd trebuie să scrie toate astea. Maică-ta, Grace, a avut măreaţa idee ca Misty să ţină un jurnal cît timp tu eşti în comă. Grace i-a spus că aşa procedau marinarii şi nevestele lor, ţineau un jurnal pentru toate zilele pe care nu le petreceau împreună. E o tradiţie bine păstrată printre navigatori. O tradiţie din epoca de aur a Insulei Waytansea. După toate acele luni petrecute separat, odată reuniţi, marinarii şi nevestele lor făceau schimb de jurnale şi recuperau timpul pierdut. Cum au crescut copiii. Cum a fost vremea. Ca să ştie fiecare tot ce s-a întîmplat. În jurnalul ăsta e tot rahatul cu care tu şi cu Misty v-aţi plictisi în timpul cinei. Maică-ta a zis că ţi-ar putea prinde bine, că te-ar putea ajuta în perioada de convalescenţă. Într-o bună zi, dă Doamne, o să deschizi ochii şi-o s-o iei pe Misty în braţe şi o s-o săruţi, pe nevasta ta iubitoare, iar aici vei găsi toţi anii pierduţi, descrişi în cele mai tandre amănunte, toate detaliile despre cum a crescut fetiţa ta şi cum te-a dorit nevastă-ta, iar tu vei putea sta sub un copac cu un pahar de limonadă în mînă şi te vei delecta recuperînd toate astea.

Maică-ta, Grace Wilmot, trebuie să se trezească la rîndul ei din propria ei comă.

Dragul, scumpul meu Peter. Simţi ?

Fiecare dintre noi e într-un fel de comă.

Nimeni nu ştie ce-o să-ţi aminteşti din cele întîmplate anterior. Se poate întîmpla ca întreaga ta memorie să se ducă dracului. Înghiţită în Triunghiul Bermudelor. Creierul prăjit complet. Vei fi o persoană cu totul nouă. Diferită, şi totuşi aceeaşi. Re-născută.

Ca să ştii şi tu, pe Misty ai cunoscut-o la şcoala de arte. Ai lăsat-o gravidă şi v-aţi mutat împreună să locuiţi cu maică-ta în Insula Waytansea. Dacă ţi-aduci aminte de asta, sari la pasajul următor. Citeşte pe diagonală.

La şcoala de arte plastice nu-ţi spune nimeni că viaţa ta se poate duce de rîpă atunci cînd rămîi însărcinată.

Există mai multe modalităţi de a te sinucide, altele decît să mori *de-adevăratelea*.

Şi-n caz că ai uitat cumva, află că eşti un rahat cu ochi clasa-ntîi. Un ticălos egoist, încăpăţînat, leneş şi fără coloană vertebrală. În caz că nu-ţi mai aduci aminte, află că ai pornit maşina în garaj şi ai încercat să te sufoci cu gazele de eşapament, dar nici măcar asta nu ţi-a ieşit cum trebuie. Ai fi avut mai mult succes dacă făceai plinul înainte.

Ca să ai o idee de cît de nasol arăţi, află că doctorii numesc stare vegetativă persistentă orice comă mai lungă de două săptămîni. Faţa ţi se umflă şi se înroşeşte. Dinţii încep să-ţi cadă. Dacă nu eşti întors de pe o parte pe alta o dată la cîteva ore, te trezeşti cu răni pentru că ai stat prea mult în aceeaşi poziţie.

Azi, cînd nevastă-ta scrie asta, te afli într-a o suta zi din existenţa ta legumicolă.

Cît despre sînii lui Misty care arată ca doi crapi morţi, tu vorbeşti ?

Un chirurg ţi-a implantat un tub alimentar în stomac. Ai un tubuleţ înfipt în braţ ca să-ţi măsoare presiunea sîngelui. Oxigenul şi dioxidul de carbon din artere. Mai ai un tubuleţ înfipt în gît ca să-ţi măsoare presiunea sîngelui din venele care-ţi pompează inima. Ai şi-o sondă. Un tub care leagă plămînii de cutia toracică şi drenează orice fluide care s-ar putea acumula acolo. Pe piept ţi-au aplicat nişte electrozi rotunjori care-ţi monitorizează inima. Peste urechi ţi-au pus o pereche de căşti care trimit impulsuri sonore pentru a-ţi stimula creierul. Un tub pe care ţi l-au vîrît pe nas în jos pompează aer în tine. Un alt tub îţi intră direct în vene, picurînd în ele fluide şi medicamente. Pentru a nu-i lăsa să se usuce, ţi-au fixat ochii închişi cu bandă adezivă.

Ca să ai idee cu ce bani plăteşti toate astea, află că Misty le-a promis casa Surorilor de Caritate. În clipa în care dai colţul, căsoiul vechi de pe strada Birch, cu tot cu cei şaisprezece acri ai săi, intră în posesia Bisericii Catolice. O sută de ani din istoria familiei la care ţii tu atît de mult intră direct în buzunarul lor.

În secunda în care încetezi să mai respiri, familia ta rămîne pe drumuri.

Dar nu te panica acum, cu atîtea tuburi, medicamente şi aparate respiratorii n-o să mori prea curînd. N-ai putea nici dacă ai vrea. Te vor ţine în viaţă pînă cînd o să te

transformi într-un schelet înălbit în care se pompează aer şi vitamine.

Dragul, scumpul meu Peter. Simţi ?

În plus, cînd oamenii vorbesc despre deconectarea de la aparate, e mai mult o figură de stil. Firele acestei situaţii sînt bine urzite. Mai sînt pe-acolo şi nişte generatoare de rezervă, nişte alarme pentru cazuri de urgenţă, baterii, coduri din zece digiţi, parole. Ca să închizi dispozitivul respirator ai nevoie de o cheie specială. Ai nevoie de un ordin judecătoresc, de declinarea răspunderii în caz de malpraxis, de cinci martori şi de consimţămîntul a trei medici.

Aşa că stai blînd. Nimeni n-o să deconecteze nimic decît atunci cînd Misty va găsi o cale de ieşire din rahatul în care ai lăsat-o.

În caz că nu-ţi mai aminteşti, de fiecare dată cînd vine la tine în vizită, ea poartă una dintre acele broşe vechi pe care i le-ai dat. Misty îşi scoate broşa şi-i pregăteşte acul. E sterilizat cu spirt medicinal, bineînţeles. Doamne fereşte să te alegi cu vreo infecţie. Ea împinge acul de la broşa asta veche – foarte, foarte lent – prin carnea de la mînă, picior sau de la braţ. Pînă cînd se opreşte într-un os sau iese pe partea cealaltă. Dacă-ţi curge sînge, Misty îl şterge.

E atît de nostalgic.

Uneori cînd vine în vizită, îţi înfige acul în repetate rînduri. Şi-ţi şopteşte la ureche :

— Simţi ?

Doar te-ai mai înţepat într-un ac la viaţa ta.

Ea şopteşte :

— Eşti încă în viaţă, Peter. Ce zici de *asta* ?

Atunci cînd o să sorbi din limonadă, citind toate astea la umbra unui copac, peste doişpe ani, peste o sută de ani, să ştii că cea mai bună parte a acestor vizite a fost să-ţi înfig în carne acul ăla.

Misty ţi-a oferit cei mai buni ani din viaţa ei. Misty nu-ţi datorează decît un divorţ baban. În meschinăria ta idioată, voiai s-o laşi doar cu rezervorul de benzină gol aşa cum ai făcut dintotdeauna. Mai mult, ţi-ai lăsat mesajele furioase în spatele fiecărui zid. I-ai promis c-o s-o iubeşti, c-o s-o cinsteşti, c-o s-o preţuieşti. Ai spus c-o să faci din Misty Marie Kleinman o artistă celebră, dar ai lăsat-o săracă, singură şi detestată de toată lumea.

Simţi ?

Dragul, scumpul meu mincinos şi prost. Tabbi a ta te îmbrăţişează şi te pupă. Face treişpe ani peste două săptămîni. O adolescentă.

Astăzi, starea vremii e parţial furioasă, cu accese ocazionale de turbare.

În caz că nu-ţi mai aminteşti, Misty ţi-a adus o pereche de bocanci din piele de miel ca să-ţi ţină cald la picioare. Ai pe tine nişte ciorapi ortopedici strîmţi ca să-ţi forţeze sîngele să circule înapoi prin inimă. Ea îţi colecţionează dinţii pe măsură ce cad.

Ca să ştii şi tu, ea încă te mai iubeşte. Nu s-ar fi ostenit să te tortureze dacă n-ar fi fost aşa.

Nenorocitu' dracului. Simţi ?

2 iulie

Bine, bine. Futu-i.

Ca să ştii şi tu, mare parte din toată mizeria asta e din vina lui Misty. Sărăcuţa de Misty Marie Kleinman. Cantitatea neglijabilă rămasă după un divorţ, fără nici un părinte care să aibă grijă de ea.

Toată lumea de la colegiu, toate prietenele ei de la cursurile de arte frumoase i-au spus :

Nu.

Nu, i-au zis prietenele ei. Nu Peter Wilmot. Nu „albinuţa de Peter“.

Şcoala de Artă din Eastern, Academia de Arte Frumoase din Meadows, Institutul de Artă din Wilson, se spunea că Peter Wilmot n-a terminat nici una.

Ai picat la toate examenele.

Peter s-a înscris în fiecare şcoală din unsprezece state şi nu s-a dus la nici un curs. N-a petrecut nici măcar o secundă în atelierul lui. Trebuie să fi fost foarte bogaţi cei din neamul Wilmot dacă după aproape cinci ani în şcoală, portofoliul lui era în continuare gol. Peter nu făcea decît să flirteze nonstop cu gagici. Peter Wilmot, cu părul lui lung şi negru şi cu puloverele lui lălîi de-un albastru murdar. Deşirate la un umăr şi cu tivul descusut atîrnîndu-i peste prohab.

Grase, slabe, tinere sau bătrîne, Peter îşi purta scămoşenia de pulover albastru, bîntuia prin campus toată ziua şi se dădea la fiecare studentă. Cumplit personaj. Prietenele lui Misty i l-au arătat într-o bună zi, cu puloverul lui deşirat la coate şi la tiv.

Puloverul tău.

Cusăturile cedaseră şi spatele era plin de găuri prin care i se vedea tricoul negru de dedesubt.

Tricoul tău negru.

Ce-l deosebea pe Peter de un vagabond scăpat din spitalul de nebuni şi cu acces limitat la săpun erau bijuteriile lui. Sau poate că nu. Pentru că nu erau decît nişte broşe şi coliere vechi şi grosolane din strasuri. De puloverul lui atîrnau gogoloaie din sticlă colorată, zgîriată, încrustate cu perle false şi strasuri. Broşe uriaşe de mamaie. În fiecare zi, altă broşă. Uneori era o roată cu ştifturi garnisită cu smaralde false. Apoi venea rîndul unui fulg de nea făcut din diamante şi rubine ciobite din sticlă, cu scheletul de sîrmă coclit de la transpiraţie.

De la transpiraţia ta.

Gablonţuri.

Ca să se ştie, Misty l-a întîlnit pe Peter pentru prima oară la o expoziţie de artă a

bobocilor unde ea şi prietenele ei se uitau la o pictură înfăţişînd o casă din piatră nefasonată. Pe lateral, casa dădea într-o cameră mare numai din geamuri, o seră plină de palmieri. Prin geamuri puteai vedea un pian. Şi un bărbat citind o carte. Un mic paradis personal. Prietenele ei se minunau de cît de bine arată, culorile şi totul, după care cineva a zis :

— Nu vă uitaţi, albinuţa de Peter se îndreaptă înspre noi.

Misty a spus :

— Cine ?

La care altcineva a zis :

— Peter Wilmot.

Altcineva a mai spus :

— Nu te uita la el.

Toate prietenele i-au spus lui Misty nu cumva să-l încurajeze. De fiecare dată cînd Peter intra într-o cameră, fiecare femeie îşi aducea aminte că trebuie să facă ceva şi părăsea încăperea. Nu se poate spune că puţea, dar tot îţi venea să-ţi acoperi faţa cu mîinile. Nu se zgîia la ţîţele fetelor, dar majoritatea simţeau nevoia să-şi încrucişeze mîinile peste piept. Dacă te uitai la orice femeie care vorbea cu Peter Wilmot, puteai vedea lejer cum muşchiul frontalis se pune la treabă şi îi umple fruntea de riduri, semn că e terifiat. Pleoapele lui Peter erau întredeschise, făcîndu-l să arate mai degrabă furios decît seducător.

După care prietenele lui Misty aflate în galerie în seara aia s-au risipit care încotro.

Iat-o singură cu Peter, cu părul lui unsuros şi puloverul împodobit cu bijuterii de duzină, legănîndu-se pe călcîie cu mîinile în şold, uitîndu-se la tablou şi spunînd :

— Deci ?

Fără s-o privească, i-a spus :

— O să dai şi tu bir cu fugiţii şi-o să te întorci la drăguţele tale de prietene ?

A spus-o foarte plin de el. Cu ochii mijiţi şi mestecînd din fălci. Printre dinţi. S-a răsucit în faţa ei şi s-a proptit în perete atît de tare că s-a strîmbat şi tabloul dindărătul lui. S-a lăsat pe spate, cu umerii lipiţi de perete şi cu mîinile îndesate în buzunarele din faţă ale blugilor. Peter a închis ochii şi a inspirat adînc. A expirat lent, a deschis ochii şi a fixat-o cu privirea, spunîndu-i :

— Deci ? Ce crezi ?

— Despre tablou ? a răspuns Misty.

Casa din piatră nefasonată. A întins mîna ca să-l îndrepte la loc.

La care Peter s-a uitat pieziş, fără să-şi întoarcă capul. Şi-a rotit ochii ca să poată vedea tabloul peste umăr şi a spus :

— Am crescut în vecinătatea acestei case. Pe tipul care citeşte îl cheamă Brett Petersen. După care i-a spus cu voce tare, chiar prea tare :

— Vreau să ştiu dacă te măriţi cu mine.

Aşa a cerut-o Peter de nevastă.

Aşa m-ai cerut în căsătorie. Din prima.

El venea de pe insulă, toată lumea i-a spus chestia asta. Din muzeul de ceară care era Insula Waytansea, cu familiile ei respectabile, urmaşele imigranţilor veniţi pe Mayflower Compact. Cu arborele lor genealogic în care fiecare era vărul îndepărtat al fiecăruia. Unde nimeni nu şi-a mai cumpărat argintărie de două sute de ani încoace. Carnea nu lipsea de la nici o masă, iar fiecare odraslă părea să poarte aceleaşi bijuterii jigărite. Semnul distinctiv al modei în regiune. Casele din piatră şi şindrilă erau înşirate pe străzile Juniper, Elm şi Hornebeam, relativ îmbibate de aerul sărat.

Pînă şi cîinii lor de vînătoare erau veri între ei.

Lumea spunea că tot ce ţinea de Insula Waytansea avea ceva de muzeu. Feribotul puturos care putea transporta şase maşini. Cele trei cvartale de clădiri din cărămidă înşirate pe strada Merchant, aprozarul, turnul cu ceas de la vechea bibliotecă, magazinele. Terasele acoperite din scînduri albe ale vechiului Hotel Waytansea, închis pe timp de iarnă. Biserica din Waytansea, toată din granit şi vitralii.

Acolo, în galeria şcolii de artă, Peter purta o broşă rotundă din strasuri de un albastru murdar. În centru se afla un cerc din perle false. Cîteva pietre albastre căzuseră, iar în goluri rămăseseră nişte dinţişori ascuţiţi neregulaţi. Partea metalică era din argint, dar era îndoită şi înnegrită. Vîrful acului ieşea printr-o parte şi era pătat de rugină.

Peter bea bere dintr-un pahar de plastic inscripţionat cu numele unei echipe sportive. A spus :

— Dacă nici nu-ţi trece prin cap să accepţi propunerea mea, presupun că n-are nici un sens să te scot la cină, nu ?

Şi-a urcat privirea înspre tavan, după care şi-a coborît-o la loc asupra ei şi i-a spus :

— Cred că abordarea asta ne scuteşte pe amîndoi de o groază de tergiversări.

— Ca să ştii şi tu, i-a spus Misty, casa aia nu există. Eu am desenat-o din imaginaţie.

Aşa ţi-a spus Misty.

Iar tu i-ai răspuns :

— Îţi aduci aminte de casa asta pentru că încă o porţi în inima ta.

La care Misty ţi-a replicat :

— Şi, mă rog, de unde ştii tu ce dracu’ e în inima mea ?

Casele masive din piatră. Muşchiul de pe copaci. Valurile oceanului care şuieră şi se lovesc de stîncile maronii. Toate astea se aflau în inima ei janghinoasă.

Poate pentru că Misty încă mai era acolo, poate pentru că tu credeai că e grasă şi însingurată şi n-a fugit din calea ta, te-ai uitat la broşa din piept şi ai zîmbit. Te-ai uitat apoi în ochii ei şi i-ai zis :

— Îţi place ?

La care Misty i-a zis :

— Cît de veche e ?

Iar tu i-ai zis :

— Veche.

— Ce fel de pietre mai sînt şi astea? l-ai întrebat tu.

La care el ţi-a răspuns :

— Albastre.

Ca să ştii şi tu, nu era prea uşor să te îndrăgosteşti de Peter Wilmot. De tine.

Misty a spus :

— De unde o ai ?

La care Peter a scuturat din cap, fixînd cu privirea podeaua. Şi-a muşcat buza de jos. S-a uitat cu ochii întredeschişi în jur la cei rămaşi încă în galerie, după care s-a uitat la Misty şi i-a spus :

— O să-ţi arăt ceva, dar promiţi că n-o să fii oripilată ?

Ea s-a uitat peste umăr la prietenele ei ; erau lîngă un tablou, dar era clar că o observau de departe.

Iar Peter i-a şoptit, cu fundul încă sprijinit de perete, s-a aplecat înspre ea şi i-a şoptit :

— Trebuie să suferi ca să creezi artă adevărată.

Ca să ştii şi tu, Peter a întrebat-o o dată pe Misty dacă are habar de ce-i place arta care-i place. De ce o scenă teribilă de bătălie cum e cea din *Guernica* lui Picasso poate fi frumoasă, în vreme ce tabloul a doi unicorni care se sărută într-o grădină cu flori e de tot rahatul.

Oare ştie cineva de ce vibrează la anumite lucruri ?

De ce fac anumite lucruri ?

Acolo, în galerie, cu prietenele spionînd-o, trebuia să fie şi tabloul lui Peter, aşa că Misty i-a spus :

— Mda. Păi, hai să vedem nişte artă adevărată.

La care Peter a mai luat o gură de bere, după care i-a întins paharul de plastic lui Misty. I-a spus :

— Ţine minte. Mi-ai promis.

Cu ambele mîini, s-a apucat de puloverul lălîu şi şi l-a ridicat. Ca şi cum s-ar fi ridicat cortina la teatru. O dezvelire. Stomacul îi era costeliv cu ceva fire de păr urcîndu-i pe mijloc. Urma apoi buricul. Din sfîrcurile roz se mijeau alte fire de păr.

Peter s-a oprit din dezvelire, cu puloverul deasupra capului, iar unul din sfîrcuri s-a ţuguiat, roşu şi iritat, prins de interiorul puloverului vechi.

— Ia uite, i-a zis vocea lui Peter de dincolo de cortina puloverului, broşa e prinsă de

sfîrc.

Cineva a lăsat să-i scape un ţipăt scurt, iar Misty şi-a căutat prietenele cu privirea. Paharul din plastic i-a alunecat din mînă, izbindu-se cu o explozie de podea.

Peter şi-a lăsat în jos puloverul şi i-a spus :

— Ai promis.

Ea a fost. Acul ruginit era înfipt într-o parte a sfîrcului şi-şi croise drum pînă în cealaltă. Pielea din jur era năclăită de sînge care se uscase peste firele de păr, lipindu-le pe piept. Misty a fost. Ea a ţipat.

— În fiecare zi, dau gaură în altă parte, i-a zis Peter şi s-a aplecat să ridice paharul. I-a zis : Asta ca să simt în fiecare zi o durere nouă.

Uitîndu-te mai atent acum, în jurul broşei, puloverul era întărit şi înnegrit de la sîngele uscat. Şi totuşi, era la o şcoală de artă. Văzuse şi lucruri mai rele. Sau poate că nu.

— Eşti nebun, i-a zis Misty.

Fără nici un motiv aparent, poate pentru că era şocată, a rîs şi i-a spus :

— Pe bune. Eşti respingător.

Picioarele ei încălţate în sandale erau năclăite de la berea vărsată.

Cine ştie de ce ne plac lucrurile care ne plac ?

Iar Peter i-a spus :

— Ai auzit vreodată de o pictoriţă pe nume Maura Kincaid ?

Şi-a răsucit broşa, fixînd-o mai bine în piept ca să strălucească mai puternic în lumina slabă din galerie. Ca să-şi provoace o nouă sîngerare.

— Sau de şcoala de pictură din Waytansea ?

De ce facem ceea ce facem ?

Misty s-a uitat înapoi la prietenele ei, iar ele s-au uitat la ea, cu sprîncenele ridicate, gata să-i sară în ajutor.

După care ea s-a uitat la Peter şi i-a spus :

— Mă cheamă Misty, şi i-a întins mîna.

Cu gesturi lente şi fără s-o scape din priviri, Peter a început să desprindă acul broşei. Chipul i s-a strîmbat de durere, cu toţi muşchii întinşi la maximum preţ de o secundă. Cu ochii strînşi şi înconjuraţi de riduri, şi-a extras acul din pulover. Din pieptul lui.

Din pieptul lui. Năclăit de sînge.

A închis acul la loc şi i-a pus broşa în palmă.

A spus :

— Deci, vrei să te măriţi cu mine ?

A spus-o ca pe o provocare, ca şi cum ar fi întărîtat-o la luptă, ca şi cum i-ar fi aruncat mănuşa la picioare. Ca pe-o sfidare. Un duel. A cuprins-o cu privirea, trecînd peste părul, sînii, mîinile, picioarele, braţele ei, de parcă Misty Kleinman era tot ce i-a mai

rămas pe lumea asta.

Dragul, scumpul meu Peter, simţi ?

Şi micuţa idioată crescută în parcul cu rulote a luat broşa.

3 iulie

Angel îi spune să-şi încordeze pumnul. Spune :

— Întinde-ţi arătătorul ca şi cum te-ai scobi în nas.

Ia mîna lui Misty, cu degetul aţintit înainte, şi-o ţine astfel încît buricul degetului să atingă vopseaua neagră de pe perete. Îi plimbă degetul, mîzgălind cuvinte care lasă-n urmă o dîră neagră ca de spray şi tot soiul de pete, iar Angel spune :

— Simţi ceva ?

Ca să ştii şi tu, bărbatul şi femeia asta stau aproape unul de altul într-o cămăruţă întunecată. Au intrat aici printr-o gaură din perete, în vreme ce proprietăreasa aşteaptă afară. Ca să ţii minte, Angel e îmbrăcat într-o pereche de pantaloni strîmţi din piele maro care miros a cremă de ghete. A tapiţerie de maşină. Aşa mirosea şi portofelul tău, îmbibat în sudoare după ce l-ai ţinut în buzunarul din spate în timp ce conduceai maşina într-o zi toridă de vară. E acel miros pe care Misty obişnuia să pretindă că-l detestă, şi-aşa miros şi pantalonii din piele ai lui Angel, care stă lipit de ea.

Din cînd în cînd, proprietăreasa rămasă pe dinafară bate în perete şi strigă :

— Îmi spuneţi şi mie ce faceţi înăuntru ?

Astăzi, starea vremii e caldă şi însorită, cu ceva ruperi de nori şi o proprietăreasă care a sunat din Pleasant Beach ca să le spună că a descoperit absenţa unui ungher din bucătărie şi că cineva ar face bine să vină imediat la faţa locului. Misty l-a sunat pe Angel Delaporte şi cei doi s-au întîlnit în port, la feribot, ca să meargă împreună. El are la el aparatul de fotografiat şi o geantă plină de lentile şi de filme.

Angel, ar trebui să-ţi aminteşti, locuieşte în Ocean Park. Uite un indiciu : lui i-ai zidit bucătăria. El îmi spune că felul în care scrii *M*-urile, cu primul picior mai mare decît al doilea, e un semn că ţii mai mult la părerile tale decît la ale celor din jur. Felul în care trasezi un *h* mic, cu codiţa încovoiată sub buclă, e un semn că nu eşti predispus la compromis. Aşa zice analiza grafologică, e o ştiinţă demnă de toată încrederea, spune Angel. După ce a văzut toate acele cuvinte în bucătăria lui dispărută, m-a întrebat dacă nu poate să vadă şi alte case.

Ca să ştii şi tu, el spune că felul în care îi faci pe *g* şi pe *y*, cu bucla spre stînga, e un semn că ţii foarte mult la maică-ta.

La care Misty îi spune că da, de data asta a nimerit-o cu interpretarea.

Angel şi cu ea merg cu maşina în Pleasant Beach, iar o femeie le deschide uşa. Se uită la ei de sus, cu capul dat pe spate, cu bărbia şi buzele strînse, cu muşchiul fiecărei fălci încordat, fiecare muşchi maseter încleştat ca un pumn mititel, şi spune :

— Peter Wilmot e prea leneş ca să se deplaseze pînă aici ?

Muşchiuleţul acela care ridică bărbia şi împinge în sus buza inferioară era atît de încordat, încît bărbia femeii se umpluse de un milion de punctişoare. După care le zice :

— Bărbatu-meu bea de azi-dimineaţă.

Muşchiul mentalis, corugatorul şi toţi ceilalţi minusculi muşchi ai feţei sînt primele lucruri pe care ţi le predau la ora de anatomie la şcoala de artă. Ştiind toate astea, eşti în stare să depistezi un zîmbet fals pentru că cei doi muşchi, rizorius şi platismal, îţi pătrăţesc buza inferioară, scoţînd-o în evidenţă şi expunîndu-ţi dinţii de jos.

Ca să ştii şi tu, nu-i mare bucurie să-ţi dai seama cînd lumea doar se preface că-i place de tine.

În bucătăria femeii, tapetul galben e dezlipit cît să descopere o gaură aproape de nivelul podelei. Gresia galbenă e acoperită cu ziare şi praf de tencuială. În vecinătatea găurii se află o pungă de cumpărături plină cu bucăţi de prefabricate. Din pungă ies fîşii spiralate de tapet galben. Galben cu model portocaliu cu floarea-soarelui.

Femeia stătea lîngă gaură, cu braţele încrucişate. A arătat înspre gaură şi a spus :

— Acolo e.

Misty i-a spus că oţelarii obişnuiesc să pună o traversă în cel mai înalt vîrf al unui zgîrie-nori sau pod ca să sărbătorească faptul că nimeni n-a murit în timpul muncii. Sau ca să poarte noroc noii construcţii. Îi zice „vîrf de brad“. O tradiţie caraghioasă.

Iritante mai sînt şi superstiţiile antreprenorilor.

Misty i-a spus proprietăresei să nu-şi facă griji.

Muşchiul corugator aproape că-i uneşte sprîncenele deasupra nasului. Muşchiul levator labii superioris trage de buza de sus într-un surîs batjocoritor şi-i umflă nările. Muşchiul depresor trage de buza inferioară în jos, dezvelind dinţii femeii care zice :

— Dumneavoastră ar trebui să vă faceţi griji.

Prin gaură, în întunericul cămăruţei se întrevăd aliniate pe trei laturi nişte băncuţe galbene fixate în perete, ca-ntr-un separeu fără masă. E colţişorul în care proprietarii îşi iau micul dejun. Băncuţele galbene sînt din vinilin, iar pereţii de deasupra sînt acoperiţi cu tapet de aceeaşi culoare şi mînjiţi cu spray negru. Angel îşi plimbă mîna peste zidul pe care scrie :

— „...să ne salvăm lumea decimînd armata asta de invadatori...“

E vopseaua neagră a lui Peter. Sînt propoziţiile şi viermuielile lui. Mîzgălelile lui. Înscrisul trece peste tablouri, peste pernele cu dantelă şi peste vinilinul galben al băncuţelor. Pe jos sînt tuburile goale cu urmele mîinilor lui Peter pe ele, cu amprentele lui spiralate pe fiecare tub.

Cuvintele vopsite trec peste tablouaşele cu flori şi păsărele. Cuvintele negre lasă dîre peste pernele de dantelă. Cuvintele zboară prin cameră în toate direcţiile, de-a lungul duşumelei, pe tavan.

Angel spune :

— Dă-mi mîna.

Şi îi strînge degetele într-un pumn, cu arătătorul întins. Îi pune buricul degetului peste scrisul negru de pe perete şi trasează cu el fiecare cuvînt.

Cu palma strînsă peste pumnul ei, ghidîndu-i degetul. În damfurile aspre de sudoare de la gulerul şi de la subraţul tricoului lui alb. Cu respiraţia lui duhnind a vin lovindu-se de ceafa lui Misty. Felul în care Angel o fixează cu privirea în timp ce ea îşi plimbă ochii peste cuvintele pictate cu negru. Asta-i senzaţia care pluteşte în încăpere.

Angel îi ţine degetul lipit de perete, lunecînd uşor peste cuvintele pictate, şi spune :

— Simţi ce simţea soţul tău cînd a scris toate astea ?

Potrivit grafologiei, dacă-ţi plimbi arătătorul peste scrisul cuiva sau dacă iei o lingură sau un băţ din lemn şi scrii cu ele deasupra cuvintelor gata scrise, vei simţi exact ce-a simţit autorul la vremea la care a scris. Trebuie să calculezi presiunea şi viteza scrisului şi să apeşi la fel de tare pe cît a apăsat autorul. Să scrii la fel de repede pe cît ţi se pare că a scris autorul. Angel spune că tehnica asta e similară cu Metoda care se predă la orele de actorie. E ceea ce el numeşte metoda acţiunilor fizice, brevetată de Konstantin Stanislavski.

Angel spune că analiza grafologică şi Metoda au devenit populare cam în aceeaşi perioadă. Stanislavski a studiat opera lui Pavlov, a cîinelui său „salivant“ şi a neurologului I.M. Sechenov. Înainte de asta, Edgar Allan Poe a studiat grafologia. Toată lumea a încercat să găsească legătura dintre activitatea fizică şi cea emoţională. Dintre trup şi minte. Ce leagă lumea adevărată de imaginaţie. Lumea asta şi cea de după.

Plimbînd degetul lui Misty pe perete, ajunge la cuvintele :

— „...veniţi aici cu nemiluita, nesătui şi zgomotoşi...“

Angel spune pe şoptite :

— Dacă emoţiile pot genera o activitate fizică, atunci reproducînd activitatea fizică poţi recrea emoţiile.

Stanislavski, Sechenov, Poe, cu toţii au căutat o metodă ştiinţifică de a produce miracole la comandă, spune el. O modalitate recurentă de a reitera accidentalul. O linie de asamblare pentru planificarea şi confecţionarea spontanului.

Misticul întîlneşte Revoluţia Industrială.

Încăperea miroase ca o cîrpă dintr-aia cu care lustruieşti pantofii. Ca interiorul unei curele masive. Ca palma unui agent de poliţie. Ca zgarda unui cîine. E izul oţetit al curelei îmbibate de sudoare de la ceasul tău.

Şuierul respiraţiei lui Angel, faţa ei umedă de la respiraţia lui. Mîna lui încleştată ca o capcană peste ea, strivindu-i mîna. Unghiile lui înfipte în pielea lui Misty. Şi Angel care-i spune :

— Simte. Simte şi spune-mi ce simţea soţul tău.

Cuvintele :

— „...sîngele tău e aurul nostru...“

De partea cealaltă a găurii, proprietăreasa spune ceva. Bate în perete şi zice cu voce tare :

— Ar fi bine să vă faceţi treaba pentru care aţi venit.

Angel şopteşte :

— Rosteşte-le.

Cuvintele spun :

— „...tu, o molimă, tîrînd după tine toate eşecurile şi gunoaiele...“

Forţînd degetele nevesti-tii să treacă peste fiecare literă, Angel şopteşte :

— Rosteşte-le.

La care Misty îi spune :

— Nu. Spune ea : nu-s decît nişte baliverne.

Strîngîndu-i degetele în pumn, Angel îi stă în coastă şi-i spune :

— Nu-s decît nişte cuvinte. Hai că poţi s-o faci.

La care Misty spune :

— Sînt răutăcioase. Nu înseamnă nimic.

Cuvintele :

— „... să vă măcelărească pe toţi ca pe-o ofrandă, din patru în patru generaţii...“

Cu pielea înfierbîntată şi strivindu-i degetele în strînsoare, Angel şopteşte :

— Şi-atunci, de ce ai venit să le vezi ?

Cuvintele :

— „... bulanele nevesti-mii sînt pline de varice...“

Bulanele nevesti-tii.

Angel îi şopteşte :

— De ce-ai mai venit ?

Pentru că dragul, scumpul, idiotul ei de soţ n-a lăsat nici o scrisoare de adio.

Pentru că asta e o latură a lui pe care nu i-o cunoştea.

Pentru că vrea să înţeleagă cine era el cu adevărat. Vrea să afle ce s-a întîmplat.

Misty îi spune lui Angel :

— Habar n-am.

Misty îi spune că antreprenorii de modă veche nu încep niciodată lucrul la o casă nouă lunea. Ci sîmbăta. După ce toarnă fundaţia, aruncă o mînă de seminţe de secară. Dacă peste trei zile, seminţele nu încolţesc, se apucă de construit casa. După care îngroapă în podea o biblie sau o zidesc în perete. Întotdeauna lasă un zid nevopsit pînă vin proprietarii. Aşa, diavolul n-o să aibă habar că noua casă e gata decît în clipa în care cineva se va muta în ea.

Din buzunarul genţii cu aparatul de fotografiat, Angel scoate ceva neted şi argintiu, de mărimea unei cărticele. Butelcuţa e pătrăţoasă, lucioasă şi bombată astfel încît

reflexia ta pe partea concavă e înaltă şi zveltă. Ce se reflectă în partea convexă e turtit şi gras. I-o pasează lui Misty, iar metalul e neted la atingere şi greu, cu un capac la unul din capete. Greutatea se mută în funcţie de cum se zgîlţîie lichidul din interior. Geanta lui e din ceva material gri şi aspru, garnisit cu fermoare.

Pe partea concavă sînt gravate cuvintele : *Lui Angel – Te Amo*.

Misty spune :

— Şi tu ? *Tu* de ce eşti aici ?

Cînd îi ia sticla din mînă, degetele li se ating. Contact fizic. Flirt.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e parţial suspicioasă, cu şanse de călcat strîmb.

Iar Angel spune :

— E gin.

Dopul se deşurubează şi rămîne suspendat de-o parte a sticlei. Interiorul miroase a distracţie, iar Angel spune :

— Bea.

Reflexia ei înaltă şi zveltă de pe suprafaţa lucioasă e acoperită de amprentele lui. Prin gaura din perete se văd picioarele proprietăresei, încălţate în mocasini din piele întoarsă. Angel acoperă gaura cu geanta.

Undeva în depărtare se aud valurile murmurînd şi spărgîndu-se de ţărm. Murmurînd şi spărgîndu-se.

Grafologia spune că scrisul de mînă dezvăluie cele trei laturi ale personalităţii umane. Tot ce coboară sub nivelul cuvintelor, cum ar fi codiţele de la *g* sau *y*, ţine de subconştientul tău. Sau ceea ce Freud a numit id-ul tău. Cea mai animalică latură a ta. Dacă e înclinată spre dreapta, înseamnă că te deschizi înspre viitor şi la lumea din faţa ta. Dacă, din contră, codiţa e înclinată spre stînga, înseamnă că eşti blocat în trecut şi pe propria ta persoană.

Felul în care scrii şi mergi pe stradă, viaţa întreagă ţi se reflectă în fiecare activitate fizică. Felul în care îţi ţii umerii, spune Angel. Totul e artă curată. Felul în care dai din mîini trădează povestea vieţii tale.

Ginul din butelcă e dintr-ăla bun, care-ţi alunecă rece şi subţire pe toată lungimea gîtului.

Angel spune că felul în care scrii literele mari, cele care se înalţă peste *e*-urile sau *x*-urile mici, ţine de latura ta spirituală. De ego-ul tău supradimensionat. Felul în care scrii *l*-urile, *h*-urile sau cum pui punctul pe *i* îţi trădează aspiraţiile.

Majoritatea literelor mici îţi trădează ego-ul. Că sînt înghesuite, ascuţite, lăbărţate sau ondulate, ele dau indicii referitoare la viaţa ta de zi cu zi.

Misty îi întinde lui Angel butelca, iar el ia o înghiţitură.

După care o întreabă :

— Simţi ceva ?

Cuvintele lui Peter mai zic :

— „... sîngele tău ne ajută să ne menţinem lumea intactă pentru generaţiile următoare...“

Cuvintele tale. Opera ta de artă.

Angel îi slăbeşte mîna din prinsoare şi dispare în întuneric. Se aud nişte fermoare trase de la geantă. Mirosul lui de piele maro se îndepărtează şi camera se umple de clicuri şi bliţuri, de la fotografiile pe care le face Angel. Pe butelca de la buzele lui, reflexia ei lunecă în sus şi-n jos pe suprafaţa metalică.

Degetele lui Misty se plimbă pe perete, iar scrisul mai zice :

— „...Eu mi-am făcut datoria. Am găsit-o pe ea...“

Mai departe :

— „...nu-i treaba mea să le iau gîtul. Ea e călăul...“

Misty spune că, pentru a reda cît mai bine durerea, sculptorul Bernini desena o schiţă a feţei lui în timp ce-şi ardea picioarele cu o lumînare. Géricault a schiţat feţele muribunzilor din spitale pentru tabloul lui cu *Pluta Meduzei*. A luat cu el în studiou cîteva ţeste şi braţe descompuse pentru a studia cum îşi schimbă pielea culoarea pe măsură ce putrezeşte.

Zidul se zguduie. Şi-nc-o dată, de se cutremură şi vopseaua şi tencuiala de la şoc. De partea cealaltă, proprietăreasa loveşte din nou în perete cu tălpile mocasinilor, iar tablourile cu flori şi păsările se zgîlţîie pe tapetul galben mîzgălit cu vopsea neagră. După care le strigă :

— Să-i spuneţi lui Peter Wilmot că-l mănîncă puşcăria pentru tot rahatul ăsta.

Undeva în depărtare, valurile murmură şi se sparg de ţărm.

Cu degetele încă plimbîndu-se peste cuvintele tale, în încercarea de a simţi ce ai simţit şi tu, Misty spune :

— Ai auzit vreodată de o pictoriţă de pe insulă pe nume Maura Kincaid ?

Din fundul camerei, Angel îi răspunde :

— Nu foarte multe, şi mai face o fotografie. După care spune : Nu cumva Kincaid asta avea sindromul Stendhal ?

La care Misty mai ia o înghiţitură care o arde pe gît de-i dau lacrimile şi spune :

— Din cauza asta a murit ?

Cu aparatul de fotografiat la ochi, Angel se uită la ea şi-i spune :

— Uită-te încoace. După care îi spune : Apropo de cum e să fii artist. Şi de toată teoria aia anatomică. Ia, bagă aici un zîmbet dintr-ăla adevărat.

4 iulie

Ca să ştii şi tu, afară e minunat. E Ziua Independenţei şi hotelul e plin de lume. Plaja, ticsită. Holul e plin de vilegiaturişti nerăbdători să înceapă odată focurile de artificii de pe continent.

Fiică-ta, Tabbi, are ochii acoperiţi de o bandă adezivă. Fără să poată vedea, bîjbîie la întîmplare şi-şi croieşte drum prin hol. De la şemineu şi pînă la recepţie, o auzi şoptind, „opt, nouă, zece...“, numărîndu-şi paşii dintr-un loc într-altul.

Vilegiaturiştii sar într-o parte, surprinşi de atingerea mîinilor ei care caută un reper. Zîmbesc forţat şi se dau din calea ei. Îmbrăcată într-o rochie de vară de-un roz stins şi cu pelerina galbenă, cu părul prins la spate cu o panglică galbenă, fetiţa asta e prototipul perfect al unui copil de pe Insula Waytansea. Rujată cu roz şi unghiile date cu ojă. Jucîndu-se în legea ei. Un joc drăguţ şi de modă veche.

Fetiţa aleargă cu mîinile întinse pe lîngă perete, pipăind în treacăt un tablou şi o etajeră cu cărţi.

Prin geamurile holului se văd lumini şi se aud bubuituri. Focurile de artificii trase de pe continent se arcuiesc în văzduh şi ţintesc insula. Arată ca şi cum întreg hotelul ar fi luat cu asalt.

Jerbe de flame galbene şi portocalii. Explozii roşii de foc. Scînteieri şi dîre albastre şi verzi. Bubuitul se aude întotdeauna cu întîrziere, la fel cum trăsnetul se succede fulgerului. La care Misty se îndreaptă înspre copilă şi-i spune :

— Draga mea, a început. Îi spune : Deschide ochii şi vino să vezi.

Cu ochii închişi, Tabbi îi spune :

— Vreau să învăţ camera asta pe dinafară acum cît e plină de lume.

Croindu-şi drum printre străinii încremeniţi şi cu privirile aţintite la cer, Tabbi îşi numără paşii rămaşi pînă la uşile de la intrare şi terasa de-afară.

5 iulie

Prima oară cînd aţi ieşit împreună, tu şi cu Misty, ai întins o pînză pentru ea.

Peter Wilmot şi Misty Kleinman, ieşiţi la întîlnire pe un teren viran năpădit de buruieni înalte. Bîzîiţi de muşte şi de albine. Aşezaţi pe o pătură adusă de Misty de-acasă. Din lemn natur sub o spoială galbenă cu colţari din alamă şi balamale înnegrite şi fără luciu, trusa ei de pictură are nişte tije pe care Misty le trage în lateral pentru a forma un şevalet.

Dacă ţi-aduci aminte de asta, sari la pasajul următor.

Dacă-ţi mai aduci aminte, buruienile erau atît de înalte, încît a trebuit să le culci la pămînt ca să faci un culcuş la soare.

Primăvara se apropia de sfîrşit şi toată lumea din campus părea să aibă aceeaşi idee în cap. Cu toţii împleteau din ierburi şi beţe ba un compact disc player, ba o carcasă de computer. Din cioturi de rădăcini. Din pistiluri. Un miros de smoală plutea în aer.

Nimeni nu întindea pînze ca să picteze peisaje. N-avea nici un haz. Dar Peter stătea întins la soare pe pătură. Şi-a scos jacheta şi şi-a ridicat puloverul lui lălîu. Pe dedesubt, lipită de piele, era o pînză neagră întinsă pe un cadru.

În loc să te dai cu cremă de protecţie solară, te mînjiseşi în jurul ochilor şi pe nas cu un creion din cărbune. O cruce mare neagră drept în mijlocul feţei.

Dacă cumva citeşti toate astea abia acum, află că ai fost în comă numai Dumnezeu ştie de cînd. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă acest jurnal e să te plictisească.

Atunci cînd Misty te-a întrebat de ce ai ascuns pînza sub haine, vîrîtă pe sub pulover aşa...

Peter i-a spus :

— Ca să fiu sigur că se potriveşte.

Tu ai zis-o.

Dacă lucrurile astea îţi sînt proaspete în minte, o să-ţi aminteşti şi cum mestecai un gogoloi de iarbă. Şi ce gust avea. Plimbîndu-l dintr-o falcă în cealaltă pe măsură ce-l mestecai. Cu o mînă căutai printre buruieni şi culegeai pietricele şi bulgări de pămînt.

Toate prietenele lui Misty împleteau la ierburile lor idioate. Ca să confecţioneze un dispozitiv cît mai aproape de realitate şi cît mai făţos. Şi să nu se deşire. N-ar fi nimic ironic în toate astea dacă rezultatul ar fi arătat ca un sistem veritabil din preistoria tehnologiei înalte.

Peter i-a întins pînza neagră şi i-a spus :

— Pictează ceva.

La care Misty i-a răspuns :

— Nimeni nu mai *pictează* tablouri.

Cei pe care îi cunoştea şi încă pictau, o făceau cu sînge sau cu spermă. Şi pictau fie pe cîinii din adăposturile pentru animale, fie pe deserturile din jeleu, dar niciodată pe pînze.

La care Peter i-a zis :

— Pun pariu că tu încă mai pictezi pe pînză.

— De ce crezi asta ? a zis Misty. Pentru că sînt retardată ? Pentru că nu mă pricep la mai mult ?

La care Peter i-a spus :

— Da' pictează dracului odată.

Arta lor trebuia să fie mai presus de figurativ. De peisaje cuminţi. Trebuia să dea dovadă de un anume sarcasm vizual. Misty a spus că plătesc prea mult pe cursuri ca să nu pună în practică tehnicile ironiei percutante. A mai zis că un tablou cuminte nu transmite lumii nimic.

La care Peter i-a replicat :

— N-avem nici măcar vîrsta legală să bem o bere, ce-ar putea învăţa lumea asta de la noi ?

Întins acolo în culcuşul de buruieni, cu o mînă sub cap, Peter a mai zis :

— Tot efortul de pe lumea asta nu valorează doi bani dacă n-ai inspiraţie.

În caz că nu ţi-ai dat seama, prostul naibii, Misty chiar îşi dorea s-o placi. Ca să ştii şi tu, rochia de pe ea, sandalele şi pălăria uşoară din paie, pe toate şi le-a pus special pentru tine. Dacă ai fi catadicsit s-o mîngîi pe cap, ţi-ai fi dat seama că e încleiat de fixativ.

Se parfumase atît de tare cu Wind Song că nu mai scăpa de albine.

Iar Peter a întins pînza neagră pe şevaletul ei şi i-a zis :

— Maura Kincaid nu s-a dus niciodată la căcatul ăsta de şcoală de artă.

A scuipat o flegmă verde groasă, după care a cules un ghemotoc nou de iarbă şi l-a băgat în gură. Cu limba pătată de verde, i-a spus :

— Pe pariu că dacă pictezi ceva din inimă, ar putea atîrna liniştit într-un muzeu.

În inima ei, i-a spus Misty, nu erau decît prostii.

La care Peter a fixat-o cu privirea şi i-a spus :

— Şi-atunci de ce să pictezi ceva de care nu-ţi pasă ?

Lucrurile la care ţine ea, i-a spus Misty, n-au căutare. Lumea n-o să le cumpere.

La care Peter i-a spus :

— S-ar putea să fii surprinsă.

Aşa suna teoria lui Peter referitoare la ce are fiecare de spus. Paradoxul de a fi artist profesionist. Cum ne ducem viaţa încercînd să ne exprimăm cît mai bine pe noi înşine cînd de fapt nu avem nimic de spus. Vrem ca procesul creativ să fie un sistem care să

respecte legea cauzei şi a efectului. Să dea rezultate. Produse de piaţă. Vrem ca disciplina şi abnegaţia să ne aducă recunoaştere şi recompense. Intrăm în concasorul şcolii de artă, ne înscriem la diplomă şi exersăm, exersăm şi iar exersăm. Deşi stăpînim tehnica la perfecţie, n-avem nimic special de spus. După Peter, nimic nu ne calcă mai tare pe nervi decît un drogat prăjit la creier, un mototol sau un pervers bălos care face o capodoperă. Aşa, ca din întîmplare.

Un idiot căruia nu i-e frică să recunoască ce-i place.

— Platon, zice Peter şi-şi întoarce capul ca să scuipe gogoloiul bălos printre buruieni, Platon a spus : „Cel care intră în Templul muzelor fără nici un dram de inspiraţie, cu credinţa că tehnica singură e de ajuns, va da greş, iar opera lui îngîmfată va fi eclipsată de cîntecele maniacilor“.

Şi-a vîrît din nou nişte ierburi în gură şi a început să le mestece spunînd :

— Deci, este Misty Kleinman o maniacă ?

Casele ei din vis şi străzile pietruite. Pescăruşii ei rotindu-se peste bărcile întoarse de la pescuit de stridii din locuri pe care nu le-a văzut niciodată. Ghivecele din ferestre pline de gura leului şi cîrciumărese. Nici în ruptul capului n-avea să picteze rahaturile astea.

— Pînă la 41 de ani, spune Peter, Maura Kincaid n-a ţinut o pensulă în mînă.

El a început să scoată pensulele din cutia din lemn străveziu, netezindu-le vîrfurile. A spus :

— Maura s-a combinat cu un tîmplar crescut în bătrîna Insulă Waytansea şi i-a făcut doi copii.

El a scos tuburile de vopsea, aşezîndu-le alături de pensulele dispuse pe pătură.

— Nu s-a întîmplat decît atunci cînd a murit bărbatu-său, i-a zis Peter. După care s-a îmbolnăvit, da’ rău de tot, de ftizie sau aşa ceva. Pe vremuri, la patruzeci şi unu de ani erai femeie bătrînă.

Maura Kincaid, a spus el, nu s-a apucat de pictat decît atunci cînd i-a murit un copil. După care a adăugat :

— Poate că lumea trebuie să sufere înainte să rişte să facă ceea ce-i place.

Tu i-ai spus lui Misty toate astea.

I-ai povestit cum Michelangelo era un maniac depresiv care s-a autoportretizat în chip de martir jupuit într-un tablou. Henri Matisse a renunţat la cariera în avocatură din cauza unei apendicite. Robert Schumann s-a apucat să compună după ce i-a paralizat mîna stîngă şi şi-a încheiat cariera de pianist.

Te căutai în buzunare în timp ce-mi spuneai toate astea. Încercai să găseşti ceva.

Mi-ai povestit de Nietzsche şi sifilisul lui terţiar. De Mozart şi uremia lui. De Paul Klee şi de scleroza care i-a futut articulaţiile şi muşchii, cauzîndu-i moartea. De Frida Kahlo şi de problemele ei de coloană din cauza cărora i s-au umplut picioarele de supuraţii. De

lordul Byron şi picioarele lui strîmbe. De surorile Brontë şi tuberculoza lor. De Mark Rothko şi cum s-a sinucis. De Flannery O'Connor şi lupusul ei. Inspiraţia vine din boală, răni şi nebunie.

— Potrivit lui Thomas Mann, i-a spus Peter, „marii artişti sînt nişte invalizi de prima mînă".

Şi acolo, pe pătură, ai pus ceva. Acolo, înconjurată de tuburile de vopsea şi de pensule, se afla o broşă din strasuri. Mare cît o monedă de un dolar, broşa era din bucăţi tulburi şi ciobite de sticlă reflectorizantă, galbene şi portocalii şi dispuse în cerc. Aşa cum stătea pe pătură, părea că reflectă lumina soarelui într-o explozie strălucitoare. Metalul era de-un cenuşiu şters, cu dinţişori ascuţiţi muşcînd din strasuri.

Peter a spus :

— Mă asculţi ?

Misty însă a ridicat broşa de jos. Strălucirea ei i s-a reflectat direct în ochi, orbind-o şi uluind-o. Rupînd-o complet de realitatea clipei, de soare şi de buruieni.

— E pentru tine, i-a spus Peter. Ca să-ţi vină inspiraţia.

Misty, cu reflexia chipului ei spart în doişpe în fiecare stras. O mie de replici ale chipului ei.

Cu ochii aţintiţi la culorile strălucitoare din mîna ei, Misty a spus :

— Şi zi aşa. Zice ea : Cum a murit soţul Maurei Kincaid ?

La care Peter, cu dinţii verzi, a scuipat verde în direcţia buruienilor din jurul lor. Crucea neagră de pe chipul lui. Şi-a lins buzele verzi cu limba lui verde, după care a spus :

— Crimă. Şi a adăugat : Ei l-au omorît.

Şi-n clipa aia, Misty a început să picteze.

6 iulie

Ca să ştii şi tu, răpciuga de bibliotecă, cu tapetul scorojit la fiecare îmbinare şi cu muştele moarte pe dinăuntrul globurilor lăptoase atîrnînd din tavan, dacă-ţi aminteşti de ele, să ştii că-s încă acolo. Asta în caz că-ţi aduci aminte. Acelaşi glob pămîntesc uzat, îngălbenit, de culoarea ciorbei. Cu numele continentelor scrijelite în dreptul Prusiei sau al Zairului. Încă mai există semnul ăla pe care scrie „Se pedepseşte orice tentativă de a rupe coperţile unei cărţi din bibliotecă“.

Bătrîna doamnă Terrymore, bibliotecara, poartă acelaşi compleu din tweed, atîta doar că acum are un nasture mare cît faţa la rever, pe care scrie „Schimbă-ţi viitorul cu serviciile financiare de la Owens Landing !“

Ce nu-nţelegi poate căpăta orice sens îţi doreşti.

Toată suflarea de pe insulă poartă acelaşi gen de nasture sau de tricou inscripţionat cu un mesaj publicitar. Cine e văzut purtîndu-le primeşte un cadouaş sau un premiu în bani. Trupurile sînt transformate în panouri publicitare. Şepcile de baseball au pe ele numere de telefon care încep cu 1-800.

Misty a venit aici împreună cu Tabbi, după o carte despre cai şi insecte pe care profesoara i-a dat-o de citit peste vacanţă înainte să intre în clasa a şaptea.

Nici urmă de computere. Nici urmă de Internet sau acces la vreo bază de date – drept care n-o să vezi nici picior de vilegiaturist prin zonă. Nici urmă de cafea cu lapte. Nici urmă de DVD-uri sau casete video de închiriat. Aici n-ai voie decît să vorbeşti în şoaptă – nimic altceva nu este permis. Tabbi e în sectorul cu cărţi pentru copii, iar nevastă-ta a intrat în coma ei personală : sectorul de cărţi de artă.

La şcoala de artă te învaţă că maeştri celebri ca Rembrandt, Caravaggio şi Van Eyck n-au făcut decît să reproducă realitatea în tablourile lor. Au pictat aşa cum Tabbi nu e lăsată să facă în şcoală. Hans Holbein şi Diego Velásquez stăteau pe întuneric într-un cort de catifea şi schiţau lumea de-afară strecurată înăuntru printr-o mică lentilă. Sau reflectată într-o oglindă bombată. Sau proiectată în întunericul dinăuntru printr-o gaură mică. Proiectată direct pe ecranul pînzei lor. Canaletto, Gainsborough şi Vermeer stăteau aşa în beznă preţ de ore şi zile în şir, reproducînd clădirile sau modelele goale aflate în lumina de afară. Uneori pictau culorile direct peste culorile proiectate pe pînză, reproducînd strălucirea texturii aşa cum cădea pe pliuri. Pictînd un portret fidel într-o singură după-amiază.

Ca să ştii şi tu, *camera obscura* e termenul latinesc pentru „cameră obscură“.

E locul în care tehnica întîlneşte capodopera. O cameră în care vopseaua ţine loc de oxid de argint, iar pînza e pe post de peliculă.

Cele două îşi petrec toată dimineaţa aici, iar la un moment dat Tabbi vine lîngă maică-sa. Ţine în mîini o carte deschisă şi spune :

— Mami ? Cu nasul în carte, îi spune lui Misty : Ştiai că e nevoie de un incendiu de cel puţin 600 de grade care să dureze şapte ore pentru a mistui un trup omenesc ?

Cartea e plină de fotografii în alb-negru cu victime arse şi contorsionate în „poziţia pugilistului“, cu braţele încrucişate acoperindu-şi faţa. Mîinile le sînt strînse în pumni, carbonizaţi de la văpaia flăcărilor. Cartea se cheamă *Ancheta judiciară în caz de incendii*.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e dominată de dezgust profund, dar şi de încercarea de a-l înţelege.

De la biroul ei, doamna Terrymore le aruncă o privire. Misty îi spune lui Tabbi :

— Du-te şi pune-o la loc.

Astăzi, în bibliotecă, la secţiunea de artă, nevastă-ta îşi plimbă degetele peste cărţile din raft. Fără nici un motiv, ea scoate o carte şi o deschide chiar la pagina unde scrie că atunci cînd un artist foloseşte o oglindă pentru a proiecta o imagine pe pînză, reflexia e inversată. Din acest motiv, majoritatea subiecţilor din tablourile şcolii vechi sînt stîngaci. Dacă se folosea o lentilă, imaginea era cu fundu-n sus. Oricum s-ar fi uitat la ea, era o imagine deformată. În cartea asta, o gravură înfăţişează un artist care reproduce o imagine proiectată. De-a curmezişul paginii, cineva a scris : „Chestia asta poţi s-o faci şi mental“.

De-aia cîntă păsările, ca să-şi marcheze teritoriul. De-aia se pişă cîinii.

La fel şi cu fundul mesei din Salonul din lemn şi Aur din Hotelul Waytansea, unde Maura Kincaid a scris cu limbă de moarte :

„Du-te la bibliotecă şi ia o carte la întîmplare“.

Amprenta ei pentru eternitate. Nemurirea ei improvizată.

Noul mesaj e semnat *Constance Burton*.

„Chestia asta poţi s-o faci şi mental.“

Misty scoate altă carte din raft şi o deschide la întîmplare. În ea e vorba de artistul Charles Meyron, un strălucit gravor francez care s-a îmbolnăvit de schizofrenie şi a murit într-un azil. Într-o gravură cu Ministerul Francez al Marinei, o clădire clasică din piatră străjuită de coloane înalte canelate, totul pare la locul lui, mai puţin roiul de monştri care coboară din cer.

Deasupra norilor din care se scoboară monştrii stă scris cu creionul : „Noi sîntem momeala şi laţul lor“. Semnat *Maura Kincaid*.

Cu ochii închişi, Misty atinge în treacăt cotoarele cărţilor de pe raft. Simţind muchiile din piele, carton şi pînză, ea extrage o carte fără să se uite şi o lasă să se deschidă la întîmplare.

Şi iată-l pe Francisco Goya, otrăvit de plumbul folosit în tablourile lui luminoase. De

la culorile pe care le-a aplicat cu degetele, storcînd tuburile de vopsea pînă s-a îmbolnăvit de encefalopatie, de la care i s-a tras surzenia, căderea nervoasă şi nebunia. Pe pagină e o pictură înfăţişîndu-l pe zeul Saturn devorîndu-şi copiii, pe un fundal de un negru întunecat, un uriaş cu ochii ieşiţi din orbite care muşcă din braţele unui trup fără cap. Pe marginea albă a paginii, cineva a scris : „Dacă ai găsit asta, încă te mai poţi salva“.

E semnat *Constance Burton*.

În următoarea carte, pictorul francez Watteau e întrupat într-un chitarist palid şi deşirat, bolnav de tuberculoză. De la asta i s-a tras şi în realitate. Pe cerul albastru din tablou stă scris : „Nu picta la comandă“. Semnat *Constance Burton*.

Nevastă-ta decide să continue testul şi o ia la pas prin bibliotecă, trecînd prin faţa femeii care priveşte de jur împrejur printr-o pereche de ochelari rotunzi cu ramă din sîrmă neagră. Are cu ea cărţile despre Watteau, Goya, *camera obscura*, toate deschise şi puse una peste alta. Tabbi îşi ridică privirea de la o masă plină cu cărţi pentru copii. În sectorul de literatură, Misty închide din nou ochii şi-şi plimbă degetele peste cotoarele uzate. Fără nici un motiv, se opreşte şi scoate o carte afară.

E una despre Jonathan Swift, în care scriitorul povesteşte cum de s-a pricopsit cu sindromul Ménière, iar viaţa i-a fost distrusă de surzenie şi ameţeli. Pe timpul bolii, a scris două satire întunecate, *Călătoriile lui Gulliver* şi *A Modest Proposal*, în care sugera că britanicii ar putea supravieţui devorînd copiii irlandezi deveniţi din ce în ce mai numeroşi. E cea mai bună lucrare a lui.

Cartea se deschide la întîmplare la pagina pe care cineva a scris : „Te vor convinge să ucizi toţi copiii Domnului pentru a-i salva pe ai lor“. Semnat *Maura Kincaid*.

Nevastă-ta pune cartea deschisă deasupra celorlalte şi-şi închide din nou ochii. Cu teancul de cărţi în braţe, dă să scoată încă una din raft. Misty îşi plimbă degetele de la un cotor la altul. Cu ochii închişi, face un pas înainte – şi intră într-un perete moale mirosind a talc. Cînd deschide ochii, are în faţă un chip dat cu pudră şi garnisit cu o pereche de buze date cu ruj roşu. Cu o şapcă verde peste frunte şi cu părul cărunt şi ondulat ţîşnind deasupra ei. Pe şapcă scrie : „Sunaţi la 1-800-555-1785. Satisfacţie *garantată*“. Sub ea, o pereche de ochelari cu ramă din sîrmă neagră. Mai jos, un compleu din tweed.

— Scuzaţi-mă, zice vocea, care se dovedeşte a fi doamna Terrymore, bibliotecara. Stă în faţa ei, cu braţele încrucişate.

Misty face un pas înapoi. Buzele rujate zic :

— V-aş fi recunoscătoare dacă n-aţi distruge cărţile astea aglomerîndu-le aşa, unele peste altele.

Amărîta de Misty îi spune că-i pare rău. După care se duce să le lase pe-o masă.

Doamna Terrymore întinde mîinile şi-i spune :

— Vă rog, lăsaţi-mă să le închid la loc. Vă rog.

La care Misty, nu încă. Îi spune că vrea să verifice ceva şi, în timp ce parlamentează, o carte alunecă din teanc şi cade cu zgomot pe podea. Tare, ca o palmă dată peste faţă. E deschisă la pagina unde scrie : „Nu picta la comandă“.

Doamna Terrymore îi spune :

— Mă tem că aceste cărţi nu pot fi luate acasă.

La care Misty îi răspunde :

— Nu-i adevărat. Cîteva sînt. Pe una dintre pagini stă scris : „Dacă ai găsit asta, încă te mai poţi salva“.

Prin ochelarii ei cu ramă neagră, bibliotecara vede asta şi spune :

— În fiecare an, tot mai multe stricăciuni. După care se uită la orologiul înalt din lemn de nuc şi spune : Dacă nu vă supăraţi, să ştiţi că azi închidem mai devreme. Îşi confruntă ceasul de la mînă cu orologiul şi-i spune : Am închis acum zece minute.

Tabbi şi-a luat deja cărţile. E în faţa uşii de la intrare, aşteptînd-o, şi-i strigă cu voce tare :

— Grăbeşte-te, mami. Trebuie să ajungi la lucru.

Bibliotecara îşi bagă o mînă în buzunarul de la jacheta de tweed şi scoate din el o radieră roz.

7 iulie

Ferestrele cu vitralii ale bisericii de pe insulă, mogîldeaţa de Misty Marie Kleinman era în stare să le deseneze încă dinainte să-nveţe să scrie sau să citească. Înainte să fi văzut vreodată un vitraliu. N-a intrat niciodată într-o bisercă, în nici un fel de biserică. Neajutorata asta mică de Misty Kleinman era în stare să deseneze mormintele din cimitirul aflat hăt în Waytansea Point, cu tot cu anii şi epitafurile gravate pe cruci, încă înainte să ştie ce-s alea cuvinte şi cifre.

Asistînd astăzi la slujba religioasă de la biserică, îi vine greu să-şi amintească ce-a fost mai întîi : produsul imaginaţiei ei sau ce-a văzut cu ochii ei din prima clipă în care a pus piciorul pe insulă. Catifeaua roşie care acoperă altarul. Grinzile negre din lemn lăcuit.

Arată exact cum şi le-a imaginat cînd era mică. Dar e imposibil.

Alături de ea în strană, Grace se roagă. De cealaltă parte a lui Grace e Tabbi, şi amîndouă stau în genunchi. Cu palmele împreunate a închinăciune.

Cu ochii închişi şi buzele murmurînd printre degete, Grace spune :

— Dă Doamne ca noră-mea să se apuce din nou de pictura la care ţine atît de mult. Nu lăsa să i se irosească talentul cu care a binecuvîntat-o Dumnezeu...

Toate familiile de pe insulă în jurul lor, murmurînd rugăciuni...

În spatele lor, o voce şopteşte :

— ...te rog, Doamne, fă în aşa fel încît soţia lui Peter să se apuce de lucru...

Altă voce, îi aparţine bătrînei doamne Petersen, se roagă :

— ...dă Doamne ca Misty să ne mîntuiască înainte ca cei veniţi din afară să fie şi mai răi...

Pînă şi fiică-ta, Tabbi, şopteşte :

— Doamne, mobilizeaz-o pe mami şi covinge-o să-şi pună în practică veleităţile artistice...

Toate figurile de ceară din Insula Waytansea stau în genunchi în jurul lui Misty. Tupper-ii, Burton-ii, Nieman-ii, cu toţii au ochii închişi, degetele înnodate şi se roagă la Dumnezeu ca ea să picteze. Cu toţii cred că are vreun talent secret care i-ar putea salva.

În vreme ce Misty, amărîta de nevastă-ta, singura în toate minţile de-aici, nu vrea – ei bine, da, nu vrea decît să bea un pahar.

Două pahare. Două aspirine. Şi de la capăt.

Vrea să ţipe la toţi ca să le închidă gura cu tot cu rugăciunile lor nenorocite.

Dacă ai trecut de prima tinereţe şi-ţi dai seama că n-o să fii niciodată artistul celebru care ai visat că vei fi şi că n-o să pictezi niciodată ceva care să-i atingă şi să-i inspire pe oameni, care chiar să-i atingă, să-i marcheze şi să le schimbe vieţile. Înseamnă că n-ai

talent nici de frică. Inteligenţă şi inspiraţie – zero. N-ai datele necesare pentru a crea o capodoperă. Dacă vezi că-n tot portofoliul tău nu-s decît căsoaie din piatră şi grădini peste grădini – aspiraţiile fruste ale unei fetiţe din Tecumseh Lake, Georgia – şi-ţi dai seama că orice ai picta n-ar face decît să îngroaşe stratul de rahat de care e acoperită lumea. Dacă realizezi că ai patruzeci şi unu de ani şi că ţi-ai irosit darul lăsat de la Dumnezeu, ei bine, noroc şi la mai mare.

Privirea ţi s-a tulburat. Dă paharul peste cap.

Asta-i tot ce mai poţi face.

Dacă realizezi că nu-i chip să-i asiguri copilului tău un trai mai bun – la dracu', unul măcar comparabil cu ce-ai avut în parcul tău cu rulote – şi că nu va avea parte nici de colegiu, nici de şcoală de artă, nici de aspiraţii înalte, ci doar de o slujbă de chelneriţă ca mă-sa...

Ei bine, bea pînă la fund.

Aşa arată fiecare zi din viaţa lui Misty Marie Kleinman, regina sclavilor.

Maura Kincaid ?

Constance Burton ?

Şcoala de pictori din Waytansea. Pictori cum nu se poate mai diferiţi, de origini diferite. Te uiţi la ei şi totul ţi se pare simplu. Ideea e însă că unii oameni au talent, în timp ce majoritatea – nu. Majoritatea se duc la fund, fără glorie şi cu coada între picioare. Oameni limitaţi ca săraca de Misty Marie, nişte fantoşe de la marginea societăţii care nici măcar de-un loc de parcare pentru handicapaţi n-au parte. Nici Jocuri Paralimpice nu s-au inventat pentru ei. Oamenii ăştia nu fac decît să-şi plătească bulucul de taxe, dar nici măcar de-un meniu special n-au parte într-un restaurant ieftin. Şi nici de-o baie mai spaţioasă. Nu tu locuri speciale în faţa autobuzului. Nu tu susţinere în guvern.

Nu, slujba nevesti-tii e să-i aplaude pe ceilalţi.

La şcoala de artă, o tipă pe care o cunoştea Misty a băgat un fragment din beton într-un mixer de bucătărie pînă cînd a început să scoată fum şi i-a ars motorul. Aşa a găsit ea de cuviinţă să zugrăvească viaţa de casnică. Probabil că, în clipa asta, fata aia stă în vreun loft şi mănîncă iaurt organic. E bogată şi poate foarte simplu să stea picior peste picior.

Altă tipă pe care Misty o ştia din şcoală a jucat o scenetă în trei acte cu marionete la ea în gură. Erau de fapt nişte păpuşele costumate pe care le putea ţine pe limbă. Puteai ţine unele dintre ele îndărătul obrajilor, ca şi cum ar fi stat în culise. Între acte, închideai gura, iar buzele ţineau loc de cortină. Dinţii serveau de luminile rampei şi de bolta scenei. Cu un joc de limbă introduceai un nou personaj. După trei acte, tipa era acoperită de riduri în jurul gurii. Muşchiul orbicularis oris îi deformase toată faţa.

Într-o seară, într-o galerie, pe cînd executa o montare la scară mică cu *Cea mai*

frumoasă poveste spusă vreodată, fata era să moară din cauza unei cămiluţe care i-a alunecat pe gît. Probabil că-n perioada aia trăia numai din banii din bursă.

Peter se înşela amarnic atunci cînd le ridica în slăvi pe Misty şi casele ei drăguţe. Peter care i-a spus să se ascundă pe insulă şi să picteze numai lucrurile la care ţine – nici că se putea să-i dea un sfat mai de căcat.

Sfatul şi laudele tale erau complet de căcat.

Mi-ai spus că, timp de douăzeci de ani, Maura Kincaid a spălat peşte într-o fabrică de conserve. Şi-a învăţat copiii să facă la oliţă, şi-a curăţat grădina de buruieni, după care, într-o bună zi, s-a aşezat şi a pictat o capodoperă. Scroafa dracului. N-a dat nici un examen, nu şi-a petrecut timpul în atelier, iar acum e celebră pentru totdeauna. Adulată de milioane de oameni care n-or s-o cunoască niciodată.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e aspră, cu izbucniri ocazionale de furie geloasă.

Şi ca să nu zici ca n-ai ştiut, Peter, mă-ta tot scroafă e. Ea lucrează cu jumătate de normă într-o slujbă care-i cere să întregească serviciile de porţelan incomplete ale oamenilor. A auzit o bogătană de vilegiaturistă care lua prînzul, un schelet bronzat într-o rochie tricotată din mătase, spunînd :

— La ce bun să ai bani dacă n-ai pe ce să-i cheltui ?

Şi din clipa în care a auzit Grace asta, a început s-o fută la cap pe nevastă-ta să se apuce de pictat. Ca să le dea oamenilor ocazia de a se lăuda în gura mare cu noua lor achiziţie. De parcă Misty ar fi putut să clocească o capodoperă care să răscumpere averea pierdută a familiei Wilmot.

De parcă ea ar fi putut salva în acest fel toată insula.

Se apropie marea aniversare de treisprezece ani a lui Tabbi şi ia bani de cadou de unde nu-s. Misty pune la teşcherea banii cîştigaţi din bacşişuri pentru ca ele două să se poată întoarce în Tecumseh Lake. Căci nu pot rămîne în Hotelul Waytansea pentru tot restul vieţii. Bogătanii mănîncă insula de vie, iar ea nu-şi doreşte ca Tabbi să ajungă o sărăntoacă înconjurată de băieţi avuţi dependenţi de droguri.

Misty preconizează că pînă la sfîrşitul verii se vor rezolva cu banii. În ceea ce-o priveşte pe Grace, Misty nu ştie ce să spună. Probabil că maică-ta are prieteni la care se poate duce. Şi mai e şi biserica, de unde poate primi ajutor. Societatea de Binefacere a Doamnelor din Altar.

În biserică, unde se află acum, lumea e înconjurată de vitralii cu sfinţi, străpunşi de săgeţi, hăcuiţi cu cuţite sau arşi pe rug, iar lui Misty îi fuge gîndul la tine. La teoria ta despre cum trebuie să suferi ca să te lovească inspiraţia divină. La poveştile despre Maura Kincaid.

Dacă nenorocirea ar fi sursă de inspiraţie, Misty ar trebui să treacă examenul.

Aici, înconjurată de toată insula în genunchi şi rugîndu-se ca ea să se apuce de pictat. Şi, prin asta, să-i salveze pe toţi.

Înconjurată de toţi aceşti sfinţi zîmbitori care fac miracole, deşi suferă la greu, Misty se duce după o culegere de psalmi. Una dintr-o duzină de culegeri de psalmi vechi şi prăfuite, cîteva dintre ele fără coperte, altele prin care ies panglici jerpelite din satin. Ia una la întîmplare şi o deschide. Şi, nimic.

O răsfoieşte, dar tot nu dă peste nimic. Doar imnuri şi rugăciuni. Nici un mesaj secret strecurat printre ele.

Totuşi, atunci cînd se duce s-o pună la loc, scrijelit în lemnul stranei de unde luase cartea, un mesaj spune : „Părăseşte insula cît încă nu e prea tîrziu“.

E semnat *Constance Burton*.

8 iulie

La a cincea întîlnire serioasă, Peter întindea şi înrăma pînza pe care o pictase Misty.

Tu, Peter, i-ai spus lui Misty :

— Ăsta. Tabloul ăsta. Într-o zi o să atîrne într-un muzeu.

Pictura înfăţişa un peisaj cu o casă împrejmuită de porticuri şi umbrită de copaci. La ferestre atîrnau perdele din dantelă. Îndărătul unei palisade dăduseră în floare trandafirii. Păsări albăstrui treceau prin dreptul razelor de soare. Un rotocol de fum ieşea dintr-un horn de piatră. Misty şi Peter erau într-un magazin de înrămat din apropierea campusului, iar ea stătea cu spatele în faţa geamului de la intrare, încercînd să obtureze privirile celor de-afară.

Misty şi cu tine.

Ferindu-şi tabloul de privirile oricui ar fi putut să-l vadă. În josul tabloului, chiar sub palisadă, era semnătura ei, Misty Marie Kleinman. Singurul lucru care lipsea era o faţă zîmbitoare. O inimioară în loc de punctul pe i din Kleinman.

— Poate că într-un muzeu de kitsch-uri.

Nu era decît o versiune ceva mai spălată a ceea ce picta cînd era mică. Locul ei de vis. Să-l vezi în realitate era chiar mai rău decît să te vezi pe tine grasă şi goală în cea mai nasoală fotografie a ta. Pentru asta bătea banala inimioară a lui Misty Marie Kleinman. Visul dulceag al celei care avea să rămînă o copiliţă amărîtă de şase ani pentru tot restul vieţii. Jalnicul ei suflet, asemenea unui stras drăguţ.

Micul ei secret răsuflat despre lucrurile care au făcut-o fericită.

Misty se tot uita pe furiş în spate ca nu cumva cineva să tragă cu ochiul înăuntru. Nimeni nu mai văzuse cea mai banală şi mai onestă parte a ei, pictată aici în acuarele.

Peter, Dumnezeu să-l binecuvînteze, a întins pînza pe şafiu şi a centrat-o în interiorul lui.

Tu ai întins pînza.

Peter a îndreptat colţurile şafiului cu cleştele de pe tejghea şi a tăiat resturile de pînză de pe fiecare latură a cadrului. Cu faţa pe jumătate zîmbind şi cu colţul gurii ridicat graţie muşchiului zigomatic major, Peter a contemplat tabloul. Cu sprînceana ridicată, Peter a spus :

— Ţi-a ieşit perfect balustrada porticului.

Pe stradă trecea o fată de la şcoala de artă. Ultima ei „operă“ a fost să umple un ursuleţ de jucărie cu rahat de cîine. A folosit nişte mănuşi de cauciuc atît de groase încît abia dacă putea să-şi îndoaie degetele. După ea, frumuseţea era un concept învechit. Superficial. O trişerie. Ea explora o nouă dimensiune. O nouă variaţiune a clasicei teme

dadaiste. În studioul ei, ursuleţul de jucărie fusese golit pe interior, cu blana tăiată ca la autopsie, şi era gata să se transforme în operă de artă. Mănuşile erau atît de mînjite de excremente încît abia dacă putea ţine între degete acul de cusut cu aţă roşie. Titlul acestei instalaţii era : *Iluzii ale copilăriei*.

Restul copiilor din şcoală, copii de bogătaşi care călătoriseră prin Europa şi la New York şi văzuseră artă adevărată, nu făceau decît astfel de lucrări.

Alt băiat din clasă cu Misty se masturba într-o puşculiţă şi încerca s-o umple pînă la sfîrşitul anului. Se întreţinea din dividendele de la nişte acţiuni. Altă fată dădea pe gît diferite culori de tempera, după care bea sirop de ipeca şi-şi vomita capodopera. Tipa venea la şcoală cu o motoretă din Italia care costase mai mult decît rulota în care a copilărit Misty.

În dimineaţa aceea în magazinul de înrămat, Peter a fixat vinclurile cadrului. A întins lipici cu degetele şi a dat găuri în colţuri pentru şuruburi.

Pironită între geam şi tejghea, blocînd lumina de afară, Misty a zis :

— Chiar crezi că e bun de ceva ?

La care Peter i-a răspuns :

— Nici n-ai idee…

Tu ai spus asta.

Peter a spus :

— Stai în lumină. Nu văd nimic.

— Nu mă mişc de aici, i-a zis Misty. Lumea de-afară ar putea trage cu ochiul.

Toate rahaturile, spermele şi vomele astea. Trecînd cu cutterul de sticlă peste geam fără să-şi ia ochii de la rotiţa tăietoare, cu un creion după ureche, Peter i-a spus :

— Dacă pute de te-ndoaie, nu-nseamnă automat că este şi artă.

Tăind geamul în două, Peter i-a spus :

— Rahatul e un clişeu estetic.

I-a povestit de un artist italian, Piero Manzoni, care şi-a pus căcaţii în cutii de conserve pe care a scris „Căcat de artist 100% veritabil“, iar oamenii le-au cumpărat.

Peter era atît de concentrat la ce făcea încît Misty era şi ea numai ochi. Nu se mai uita pe fereastră şi, dintr-odată, au auzit clopoţelul uşii de la intrare. Cineva intrase în magazin. O altă umbră cădea peste tejghea.

Fără să-i dea atenţie, Peter a spus :

— Hei.

La care proaspătul intrat i-a zis :

— Hei.

Tipul era cam de vîrsta lui Peter, blond cu ceva fire în bărbie, dar nu îndeajuns cît să-i poţi zice barbă. Era şi el elev la şcoala de artă. Încă unul dintre copiii de bani gata de pe Insula Waytansea, care stătea acolo şi fixa cu ochii lui albaştri tabloul de pe tejghea.

Rînjea cu jumătate de gură, aşa cum făcea şi Peter, de parcă ar fi făcut haz că are cancer. Avea faţa cuiva căruia îi iese în cale o gaşcă de clovni înarmaţi pe bune.

Fără să ridice privirea, Peter a lustruit geamul şi l-a potrivit în cadrul nou. A spus :

— Vezi la ce mă referеam cînd îţi spuneam de tablou ?

Amicul lui s-a uitat la casa înconjurată de porticuri, la palisada ei şi la păsările albastre. La numele Misty Marie Kleinman. Zîmbind cu jumătate de faţă şi dînd din cap, a spus :

— Asta-i casa Tupper-ilor, evident.

Era o casă pe care Misty a desenat-o din imaginaţie. Ea a inventat-o.

Amicul avea un cercel într-o ureche. O bucată de bijuterie de duzină, cum aveau toţi prietenii lui Peter din Insula Waytansea. Pierdută printre firele de păr, bijuteria era o inimă roşie smălţuită înconjurată de filigran aurit încrustat cu bucăţi de sticlă roşie. Tipul mesteca gumă. De mentă, după toate aparenţele.

Misty i-a spus :

— Bună. Apoi : Pe mine mă cheamă Misty.

La care amicul lui Peter s-a uitat la ea cu aceeaşi privire condescendentă. Continuînd să mestece la gumă, a zis :

— Deci ea e ? Ea e duduia din poveste ?

La care Peter, încadrînd pictura în ramă pe după geam şi fără să ridice privirea, i-a răspuns :

— Mă tem că da.

Încă fixînd-o pe Misty, cu ochii măsurînd-o pe toate părţile, de la mîini la picioare, de la chipul ei la sîni, tipul stătea cu capul aplecat într-o parte şi-o studia. Clefăind în continuare, a spus :

— Eşti sigur că e potrivită pentru tine ?

Coţofana din Misty, micuţa prinţesă din ea, nu-şi putea desprinde ochii de la cercelul strălucitor al tipului. De la inima roşie smălţuită. De la strălucirea roşie a rubinelor tăiate din sticlă.

Peter a potrivit o bucată de carton în spatele pînzei şi a fixat-o cu bandă adezivă. Trecîndu-şi degetul mare peste bandă şi netezind-o, el a spus :

— Doar ai văzut tabloul. S-a întrerupt din treabă, pieptul i s-a bombat, apoi i s-a surpat, a scos un oftat şi a spus : Mă tem că e cea mai potrivită.

Cît despre Misty, ochii îi erau pironiţi asupra vîrtejului blond din părul amicului. Strălucirea roşie a cercelului era aidoma beculeţelor de Crăciun şi a lumînărilor din tort. În lumina care cădea prin geamul magazinului, cercelul era jocul de artificii de 4 Iulie şi buchetul de trandafiri de Ziua Îndrăgostiţilor. Hipnotizată de scînteieri, a uitat că are mîini, chip şi nume.

A uitat să mai respire.

Peter a spus :

— Ce ţi-am zis eu, frate ?

Uitîndu-se acum la Misty care era vrăjită de cercelul roşu, Peter a mai spus :

— E fascinată de bijuteriile vechi.

Blondul a observat cum Misty se zgîieşte la el, iar ochii lui albaştri au glisat într-o parte în direcţia în care era aţintită privirea lui Misty.

În lumina scînteietoare împrăştiată de cercelul din sticlă era toată spuma unei şampanii pe care Misty n-a mai văzut-o niciodată. Erau scînteile focurilor de pe plajă transformate în steluţe pe care Misty n-ar fi putut decît să şi le închipuie. În acea lumină era strălucirea candelabrelor de cristal din saloanele ei pictate din imaginaţie.

Toate aspiraţiile şi nevoile idioate ale unui copil singur şi amărît. Cretina needucată din ea, nu artista, ci cretina din ea adora acel cercel, strălucind a bogăţie. Strălucind a bomboane scumpe. Bomboane scumpe într-un bol de sticlă frumos tăiat. Un bol dintr-o casă pe care n-a vizitat-o niciodată. Nimic adînc sau profund. Doar lucruşoare pe care sîntem programaţi să le adorăm. Paiete şi curcubeie. Brăţări pe care, cu suficientă educaţie, le-ar fi putut ignora.

Blondul, amicul lui Peter, şi-a trecut mîna prin păr, apoi peste ureche. Gura i s-a deschis, lăsînd guma să-i cadă cu repeziciune pe jos.

Amicul tău.

Iar tu ai zis :

— Ai grijă, băi, mi se pare mie sau te dai la ea… ?

La care amicul, cu degetele bîjbîind prin păr, şi-a smuls cercelul din ureche. Zgomotul i-a făcut pe toţi să tresară.

Cînd Misty a deschis ochii, blondul ţinea în mînă cercelul şi avea lacrimi în ochii lui albaştri. Lobul urechii îi atîrna sfîşiat în două, cu sîngele picurînd din el.

— Poftim, a zis el, ia-l.

Şi a aruncat cercelul pe tejghea. A aterizat împrăştiind străluciri roşii şi picături de sînge din filigranul aurit şi rubinele lui false.

Tortiţa era încă prinsă. Cercelul era atît de vechi încît aurul de pe dedesubt se coclise. Tipul şi l-a smuls atît de brusc încît cercelul era năclăit de fire blonde. Iar fiecare fir avea la un capăt micul bulb alb de unde fusese smuls din rădăcină.

Cu mîna făcută căuş peste urechea sîngerîndă, tipul a zîmbit. Cu muşchiul corugator împreunîndu-i sprîncenele rare, el a zis :

— Îmi pare rău, Petey. Se pare că tu eşti norocosul.

La care Peter a ridicat tabloul înrămat ca la carte. Cu semnătura lui Misty în josul lui.

Viitoarea semnătură a nevesti-tii. Micul ei suflet de burgheză.

Viitoarea ta nevastă aruncîndu-se peste pata strălucitoare de sînge.

— Da, a zis Peter, al dracului de norocos.

Sîngerînd în continuare şi cu mîna peste ureche, cu picăturile prelingîndu-i-se pe braţ pînă la cotul ascuţit, amicul lui Peter s-a dat doi paşi în spate. Cu cealaltă mînă s-a întins după clanţă. A arătat înspre cercel şi a zis :

— Păstraţi-l. Cadou de nuntă. După care a ieşit.

9 iulie

În seara asta, în timp ce Misty o înveleşte, fiica ei, Tabbi, îi spune :

— Eu şi cu buni Wilmot avem un secret.

Ca să ştii, şi tu, buni Wilmot ştie secretele tuturor.

Grace asistă la slujba religioasă şi o înghionteşte pe Misty, povestindu-i de fereastra roz pe care familia Burton a donat-o sărmanei lor nurori – ei bine, adevărul e că doamna Constance Burton s-a lăsat de pictură şi a băut pînă a crăpat.

Cele două secole de mizerie şi ruşine îndurate de Waytansea, maică-ta le poate reproduce în cel mai mic detaliu. Băncile din fier forjat de pe strada Merchant, cele fabricate în Anglia, sînt în memoria Maurei Kincaid, care s-a înecat încercînd să traverseze cei nouă kilometri de apă dintre insulă şi continent. Fîntîna italiană de pe strada Parson – e în onoarea soţului Maurei.

Soţul asasinat, potrivit spuselor lui Peter.

Potrivit spuselor tale.

Întreaga suflare din Waytansea e într-un soi de comă generalizată.

Ca să ştii şi tu, mama Wilmot îţi trimite toată dragostea ei.

Nu c-ar vrea să te viziteze vreodată.

Cuibărită în pat, Tabbi îşi roteşte capul în direcţia geamului şi spune :

— Nu ieşim şi noi la un picnic ?

Deşi nu ne putem permite, trebuie să ştii că în clipa în care dai colţul, Mama Wilmot ţi-a pregătit o fîntînă arteziană, toată din alamă şi bronz, cu o Venus sculptată călărind pe-o cochilie.

Tabbi şi-a adus perna de acasă atunci cînd Misty le-a mutat într-o cameră din Hotelul Waytansea. Fiecare dintre ele a adus cîte ceva. Nevastă-ta ţi-a luat perna cu ea pentru că era îmbibată de mirosul tău.

În camera lui Tabbi, Misty stă pe marginea patului, plimbîndu-şi degetele prin părul fetiţei. Tabbi a moştenit de la taică-său părul lung şi ochii lui verzi.

Ochii tăi verzi.

Ea împarte cămăruţa cu bunica ei, alături de camera lui Misty de la mansarda hotelului.

Aproape toate familiile de bătrîni şi-au închiriat casele şi s-au mutat în mansarda hotelului. În camere tapetate cu trandafiri palizi. Cu tapetul desprins la fiecare îmbinare. Fiecare cameră are o chiuvetă ruginită şi oglinjoară în perete. Două, trei paturi din fier, cu vopseaua scorojită şi saltelele moi şi lăsate în mijloc. Sînt camere înghesuite, cu tavanele pline de igrasie, îndărătul ferestruicelor aliniate ca nişte cuşti de

căţei pe acoperişul înclinat al hotelului. Mansarda e o baracă, un lagăr de refugiaţi pentru cei din înalta societate. Oameni care-s-au-născut-în-conace, dar care acum împart o budă pe hol.

Peste vară, toţi oamenii ăştia care n-au avut niciodată o slujbă debarasează mesele. De parcă ar fi dat faliment în acelaşi timp, fiecare insular de viţă nobilă cară bagaje la hotel. Face curat în camere. Lustruieşte pantofi. Spală vasele. O industrie de servicii asigurate de indivizi blonzi cu ochi albaştri, picioare lungi şi părul strălucitor. Politicoşi, binedispuşi şi mereu gata să sară la interval cu o scrumieră curată sau să refuze un bacşiş.

Familia ta – nevastă-ta, fiică-ta şi maică-ta – doarme în paturi deşelate din fier forjat scorojit, între pereţi igrasioşi încărcaţi cu relicvele din argint şi din cristal ale traiului bun de odinioară.

Şi închipuie-ţi că toate familiile de pe insulă sînt cu zîmbetul pe buze. De parcă ar fi antrenate într-un soi de aventură. Sau de festă caraghioasă. De parcă ar face turul industriei de servicii şi atît. De parcă n-ar fi condamnaţi să le presteze pentru tot restul vieţii, cu toate umilinţele care vin la pachet. Al vieţii lor şi a copiilor lor. De parcă ineditul acestui sport nu s-ar evapora după o lună. Nu-s proşti. Atîta doar că nici unul dintre ei n-a fost vreodată sărac. N-a fost ca nevastă-ta, care ştie ce-nseamnă să ai clătite la cină. Să mănînci o raţie suplimentară de brînză. Lapte praf. Să porţi pantofi cu toc cui şi să faci nenorocitul ăla de pontaj la locul de muncă.

Şi stînd acolo cu Tabbi, Misty o întreabă :

— Deci, care e secretul tău ?

La care Tabbi îi răspunde :

— Nu pot să-ţi spun.

Misty pliază marginile păturii peste umerii lui Tabbi, pături şi cearşafuri vechi de hotel, spălate pînă n-a mai rămas din ele decît urzeala cenuşie şi mirosul de clor. Veioza de lîngă patul lui Tabbi e veioza ei din porţelan roz, pictată cu flori. Au adus-o de acasă. Majoritatea cărţilor ei sînt aici, atîtea cîte puteau încăpea aici. Au adus maimuţărelile ei pictate şi le-au atîrnat deasupra patului ei.

Patul bunicii e atît de aproape încît Tabbi poate să-i atingă plapuma vătuită peticită cu resturi din catifea de la rochii de Paşte şi haine de Crăciun vechi de o sută de ani. Pe pernă stă jurnalul ei legat în piele roşie, cu cuvîntul „Jurnal“ scris cu litere aurii. Cu toate secretele lui Grace Wilmot ferecate în interior.

Misty spune :

— Stai un pic, scumpa mea, şi culege o geană de pe obrazul lui Tabbi.

Misty freacă geana între degete. E lungă cît genele tatălui ei.

Cît genele tale.

Cele două paturi, al bunicii şi al lui Tabbi, nu prea mai lasă loc pentru altceva în

cameră. Mama Wilmot nu şi-a adus decît jurnalul. Asta, şi coşul ei de cusut plin cu broderii. Ace de cusut, croşete şi cadre rotunde pentru broderii. Cu astea se îndeletniceşte atunci cînd stă la taclale cu colegele ei de suferinţă în holul hotelului sau afară pe terasa de pe plajă, cînd e vreme bună.

Maică-ta e la fel ca toate familiile vechi venite în America de pe vasul Mayflower, cu cărucioarele lor dispuse în cerc în jurul Hotelului Waytansea, aşteptînd agasanta invazie a străinilor.

În prostia ei, Misty şi-a adus uneltele de pictat. Cutia ei din lemn natur, plină de vopseluri şi acuarele, colile şi pensulele, toate stau grămadă într-un colţ al camerei.

Iar Misty spune :

— Tabbi dragă. Zice : N-ai vrea să plecăm de aici cu bunica Wilmot şi să ne mutăm în Tecumseh Lake ?

La care Tabbi dă din cap cum că nu, izbindu-se de pernă pînă cînd, la un moment dat, se opreşte şi spune :

— Buni Wilmot mi-a spus de ce tati era tot timpul atît de şucărit.

Misty îi spune :

— Fără „şucărit“, te rog.

Ca să ştii şi tu, buni Wilmot e jos şi joacă bridge cu tovarăşele ei în faţa orologiului mare din salonul cu lambriuri din lemn din holul hotelului. Cel mai percutant sunet din cameră e tic-tacul pendulei. Ori e acolo, ori stă într-un fotoliu din piele roşie lîngă şemineul din hol, citind prin lupa puternică la cartea din poală.

Tabbi îşi îndeasă bărbia în marginea satinată a păturii şi spune :

— Buni mi-a spus de ce nu te mai iubeşte tati.

La care Misty îi spune :

— Dar tatăl tău mă iubeşte.

Şi bineînţeles că minte.

Pe gemuleţul de la încăpere se întrevede licărul valurilor sub zidurile luminate ale hotelului. În josul coastei se află Capul Waytansea, o peninsulă întunecată unde nu-s decît păduri şi stînci spălate de valurile lucitoare.

Misty se duce la geam, îşi pune mîna pe pervaz şi spune :

— Vrei să-l închid sau să-l las deschis ?

Vopseaua albă de la tocul ferestrei e crăpată şi se scorojeşte, iar ea o desprinde cu unghia.

Dînd din cap, Tabbi îi spune :

— Nu, mami. Şi continuă : Buni Wilmot spune că tati nu te-a iubit niciodată cu adevărat. S-a prefăcut doar, ca să te poată aduce aici şi să te convingă să rămîi.

— Ca să mă aducă aici ? zice Misty. Pe Insula Waytansea ?

Cu două degete, ea înlătură crustele desprinse de vopsea albă. Pe dedesubt, pervazul

e din lemn maro lustruit. Misty zice :

— Şi ce altceva ţi-a mai povestit bunica ?

La care Tabbi îi răspunde :

— Buni zice că într-o bună zi o să fii celebră.

La teoria artei, în şcoală, nu te învaţă cît de dureros poate fi un compliment exagerat, aşa, ca o palmă peste faţă. Misty şi artistă celebră. Batoza de Misty Wilmot, regina nenorociţilor ăstora de sclavi.

Vopseaua albă se cojeşte aproape la comandă, descoperind cuvintele scrise dedesubt. Fie cu o lumînare de ceară, cu o gumă arabică sau cu un deget plin de grăsime care a lăsat un mesaj în negativ pe dedesubt. Cu mult timp în urmă, cineva a scris aici ceva invizibil de care nu s-a lipit vopseaua.

Tabbi îşi întinde cîteva şuviţe de păr şi se uită la extremităţile lor atît de aproape încît ochii i se încrucişează. Se uită la unghiile ei şi spune :

— Buni zice să mergem la picnic în peninsulă.

Oceanul licăreşte, strălucitor ca giuvaierele penale purtate de Peter în şcoală. Capul Waytansea e o pată neagră. Un hău. O gaură în ceva.

Giuvaierele pe care le purtai în şcoală.

Misty verifică geamul să fie închis şi strînge în palmă resturile uscate de vopsea. În şcoală, te învaţă că simptomele otrăvirii cu plumb presupun oboseală, tristeţe, slăbiciune, prostie – simptome pe care Misty le-a avut de cînd se ştie.

Tabbi spune :

— Buni zice că toată lumea va dori să-ţi cumpere tablourile. Vilegiaturiştii se vor bate ca să pună mîna pe unul.

Misty îi zice :

— Noapte bună, draga mea.

La care Tabbi îi spune :

— Buni Wilmot mai zice că o să ne îmbogăţeşti. Dînd din cap, ea continuă : Tati te-a adus aici ca să îmbogăţeşti la loc toată insula.

Cu resturile de vopsea în palmă, Misty stinge lumina.

Mesajul invizibil de pe pervaz, acolo unde s-a scorojit vopseaua, spunea :

„O să mori după ce-şi vor face treaba cu tine“. Semnat *Constance Burton*.

Răzuind mai departe, mesajul continua : „La fel s-a întîmplat şi cu noi“.

Întinzîndu-se să stingă şi veioza roz din porţelan, Misty spune :

— Ce vrei săptămîna viitoare de ziua ta ?

Iar o voce slabă din întuneric, vocea lui Tabbi, spune :

— Vreau să ieşim la picnic în peninsulă şi mai vreau ca tu să te apuci de pictat.

La care Misty îi răspunde vocii :

— Somn uşor, şi-o sărută de noapte bună.

10 iulie

La cea de-a zecea lor întîlnire, Misty îl întreabă pe Peter dacă nu cumva i-a încurcat pilulele contraceptive.

Erau în apartamentul lui Misty. Ea lucra la un alt tablou. La televizor era o telenovelă spaniolă. Noul ei tablou înfăţişa o biserică înaltă din piatră cubică. Acoperişul turlei era din cupru coclit. Vitraliile erau la fel de elaborate ca pînza unui păianjen.

Pictînd uşile în albastru deschis, Misty a spus :

— Hai că nu-s atît de proastă. Şi a continuat : Majoritatea femeilor sînt în stare să vadă diferenţa între o pilulă contraceptivă şi dropsurile de scorţişoară cu care mi le-ai înlocuit.

Peter a luat ultimul ei tablou, cel cu casa cu palisadă pe care-l înrămase, şi l-a îndesat pe sub puloverul lui vechi şi lălîu. Păşea cu paşi mărunţi prin apartament şi arăta de parc-ar fi fost gravid cu un copil pătrăţos. Avea braţele lipite de corp şi ţinea tabloul fixat cu coatele.

După care, brusc, şi-a îndepărtat un pic braţele, iar tabloul a alunecat. Peter l-a prins cu mîinile în ultima clipă, ca să nu se facă ţăndări geamul.

Tu l-ai prins. Tabloul lui Misty.

Ea a spus :

— Ce dracului faci ?

La care el :

— Am un plan.

La care Misty a zis :

— Nu vreau copii. Vreau să devin artistă.

La televizor, un bărbat a pocnit-o pe una de-a lăsat-o lată pe jos, lingîndu-şi buzele, cu ţîţele ridicate pe sub bluza strîmtă. Ea era ofiţer de poliţie. Peter nu vorbea boabă spaniola. Ce-i plăcea la serialele spaniole era că puteai da orice înţeles spuselor oamenilor.

Îndesîndu-şi tabloul la loc sub pulover, Peter a spus :

— Cînd ?

La care Misty :

— Cînd ce ?

Tabloul a alunecat din nou, iar el l-a prins.

— Cînd ai de gînd să devii artistă ?

Alt motiv pentru care ne plac telenovelele e repeziciunea cu care se rezolvă o situaţie de criză. Astăzi un el şi o ea se înjunghie cu cuţite de măcelar, mîine stau în

genunchi în biserică, în braţe cu un copil. Cu mîinile împreunate a rugăciune. Printre ţipete şi încăierări, indivizii ajung să se împace cu ce-i mai rău în fiecare. Divorţul şi avortul nu intră niciodată în grila de scenariu.

Din dragoste ori din inerţie, Misty n-ar fi ştiut să spună.

După absolvire, a spus Misty, atunci ar vrea să devină artistă. Să strîngă ceva la portofoliu şi să găsească o galerie unde să expună. Să vîndă nişte lucrări. Misty voia să fie realistă. Poate că ar fi predat apoi arte plastice într-un liceu. Sau poate că ar fi devenit desenator profesionist sau ilustrator. Ceva practic. Nu oricine devine pictor celebru.

Îndesîndu-şi mai bine tabloul sub pulover, Peter a spus :

— Tu ai putea fi celebră.

La care Misty i-a spus să înceteze. Să tacă odată din gură.

— De ce, a spus el. E adevărul.

Trăgînd cu ochiul la televizor, aşa gravid cum era cu tabloul, Peter a spus :

— Ai talent cu carul. Ai putea deveni cel mai celebru pictor al generaţiei tale.

Uitîndu-se la o reclamă spaniolă pentru o jucărie din plastic, Peter a spus :

— La cît de dotată eşti, eşti *condamnată* să ajungi o mare artistă. În şcoală nu faci decît să pierzi vremea.

Ce nu-nţelegi poate căpăta orice sens îţi doreşti.

Tabloul a alunecat, iar el l-a prins. A spus :

— Nu trebuie decît să pictezi.

Poate că de-asta îl iubea Misty atît de mult.

Te iubea.

Pentru că ai crezut în ea mai mult decît ea însăşi. Aveai de la ea aşteptări mai mari decît ea însăşi.

Pictînd clanţa aurită a bisericii, Misty a spus :

— Poate că da. După care a zis : Dar tocmai de-aia nu vreau copii...

Ca să ştii şi tu, era chiar simpatic. Cum înlocuise el pilulele ei contraceptive cu dropsuri în formă de inimioară.

— Nu trebuie decît să te măriţi cu mine, i-a spus Peter. Şi-o să ajungi cea mai mare artistă a şcolii din Waytansea.

Maura Kincaid şi Constance Burton.

Misty i-a spus că din doi pictori nu se face o „şcoală“.

La care Peter i-a spus :

— Trei, dacă te punem şi pe tine la socoteală.

Maura Kincaid, Constance Burton şi Misty Kleinman.

— Misty *Wilmot*, a spus Peter şi şi-a îndesat tabloul sub pulover.

Tu ai spus-o.

La televizor, un bărbat îi striga compulsiv unei brunete cu ochi căprui şi gene lungi

pe care o prăvălise pe scări în jos :

— *Te amo... Te amo...*

Tabloul a alunecat de sub pulover, iar Peter l-a prins din nou. S-a apropiat de Misty care picta detaliile bisericii din piatră, perniţele de licheni de pe acoperiş, rugina de pe jgheaburi. Şi i-a spus :

— Chiar aici, în biserica asta, o să ne cunună.

La care gîngava de Misty i-a spus că biserica asta e imaginară. Nu există de-adevăratelea.

— Asta s-o crezi tu, i-a spus Peter. A sărutat-o pe gît şi i-a şoptit : Mărită-te cu mine şi o să ai parte de cea mai grandioasă nuntă din ultimii o sută de ani.

11 iulie

E trecut de miezul nopţii, iar jos, în hol nu mai e decît Paulette Hyland la recepţie. Grace Wilmot ţi-ar putea spune că pe Paulette o cheamă Hyland după soţul ei, dar că înainte o chema Petersen, deşi pe mă-sa o chema Nieman şi se trăgea din neamul Tupper. Pe vremuri, şi una, şi cealaltă familie erau avute. Acum Paulette lucra ca recepţioneră.

În partea opusă a holului, scufundată în moliciunea fotoliului din piele roşie de lîngă şemineu, Grace citeşte.

Holul Hotelului Waytansea e un conglomerat de decenii frumos aliniate. O grădină. Un parc. Covorul din lînă e aidoma unei întinderi de muşchi verde care acoperă dalele de granit. Covorul albastru care coboară odată cu scările e aidoma unei cascade care se revarsă peste fiecare treaptă. Nuci, rindeluiţi, lustruiţi şi grupaţi laolaltă, formează o pădure de coloane perfect pătrate, şiruri drepte de copaci întunecaţi şi strălucitori care susţin un baldachin împădurit din frunze şi cupidoni de ipsos.

Din tavan atîrnă un candelabru de cristal, ca un fascicul dens de lumină care pică peste acest luminiş. De jos, cristalele par micuţe şi scăpărătoare, dar cînd te urci pe-o scară ca să le cureţi, fiecare e de mărimea unui pumn.

Falduri de mătase verde acoperă aproape pe de-a-ntregul ferestrele. În timpul zilei, ele filtrează lumina soarelui, colorînd-o într-un verde blînd. Canapelele şi scaunele capitonate sînt peste măsură de bombate, au o tapiserie cu tufişuri înflorite şi sînt garnisite cu franjuri lungi care atîrnă pînă la podea. Şemineul ar putea ţine loc de foc de tabără. Întregul hol e de fapt insula în miniatură. Şi acoperită. Un eden.

Ca să ştii şi tu, ăsta-i peisajul în care Grace Wilmot se simte ca acasă. Mai acasă chiar decît în propria ei casă. Casa ei.

Casa ta.

În mijlocul holului, Misty îşi croieşte drum printre canapele şi măsuţe, iar Grace ridică privirea.

Ea spune :

— Misty, vino şi aşază-te lîngă foc. După care se întoarce la cartea ei deschisă şi spune : Te mai doare capul ?

Pe Misty n-o doare nici un cap.

În poala lui Grace se află jurnalul ei, cu coperta roşie din piele, şi răsfoindu-l, ea spune :

— Ce zi e azi ?

Misty îi răspunde.

Focul ajunge treptat un pat de cărbuni portocalii sub grătarul metalic. Picioarele lui Grace atîrnă încălţate în pantofi maro cu cataramă, cu vîrfurile ascuţite, fără să atingă podeaua. Căpăţîna ei cu cîrlionţi lungi şi cărunţi stă aplecată deasupra cărţii din poală. Lîngă scaunul ei e un lampadar care bate în jos, cu lumina reflectîndu-se puternic în marginea argintată a lupei pe care o plimbă peste fiecare pagină.

Misty spune :

— Mamă Wilmot, trebuie să vorbim.

La care Grace dă înapoi cîteva pagini şi spune :

— Vai, dragă. E vina mea. Pînă poimîine te lasă nenorocita asta de durere de cap.

Misty se apleacă peste ea şi-i spune drept în faţă :

— Cum îndrăzneşti să-i umpli copilului meu mintea cu bazaconii care s-o facă să sufere ?

Grace ridică ochii din carte, contrariată şi oarecum surprinsă. Bărbia îi atîrnă atît de greu încît gîtul ei e numai zbîrcituri de la o ureche la alta. Sistemul ei musculo-aponeurotic superficial. Grăsimea ei submentală. Benzile platismale ridate care-i împresoară gîtul.

Misty spune :

— De unde şi pînă unde i-ai băgat în cap lui Tabbi că o să ajung un artist celebru ? Se uită împrejur, sînt în continuare singure, după care continuă : Sînt chelneriţă, cîştig bani cît să avem un acoperiş deasupra capului, şi e suficient. Nu vreau să-i dai fetiţei mele speranţe deşarte. Fără să-şi fi tras încă respiraţia, Misty mai spune : Nu-ţi dai seama că mă faci de rîs ?

La care un zîmbet suav şi larg traversează chipul lui Grace, care spune :

— Dar Misty dragă, adevărul e că *vei fi* celebră.

Zîmbetul lui Grace e o cortină care se trage în lateral. O premieră. Grace înfăţişîndu-se publicului.

Iar Misty spune :

— Ba nu. Şi continuă : N-am cum.

Nu e decît o persoană obişnuită care o să-şi ducă traiul şi-o să moară în anonimat, neştiută de nimeni. Obişnuită. Nu e aşa o mare tragedie.

Grace închide ochii. Cu zîmbetul încă pe buze, spune :

— Of, o să fii celebră în clipa în care...

La care Misty îi spune :

— Încetează. Încetează odată. Misty îi taie elanul spunîndu-i : E atît de uşor pentru tine să le dai oamenilor speranţă. Nu vezi că-i distrugi ? Misty spune : Sînt o chelneriţă a dracului de bună. Şi-n caz că n-ai observat, vremea noastră a trecut. Nu mai sîntem protipendada.

Peter, problema maică-tii e că n-a locuit niciodată într-o rulotă. N-a stat niciodată la

coadă într-un aprozar. Habar n-are cum e să fii săracă şi nici n-are de gînd să înveţe.

Misty spune că-s lucruri mai rele decît s-o crească pe Tabbi în spiritul ăsta, astfel încît să-şi găsească un loc în lumea pe care-o moşteneşte. Nu e nimic rău în a servi la mese. A face curat în camere.

La care Grace aşază panglica dantelată ca să ştie unde a rămas cu lectura jurnalului. După care ridică privirea şi-i spune :

— Şi-atunci de ce te-ai apucat de băut ?

— Pentru că-mi place vinul, îi spune Misty.

La care Grace :

— Bei şi alergi după bărbaţi pentru că ţi-e teamă.

Prin alergi după bărbaţi vrea să spună probabil Angel Delaporte. Tipul în pantaloni de piele care a închiriat reşedinţa Wilmot. Angel Delaporte cu analizele lui grafologice şi butelca lui de gin bun.

Grace spune :

— Ştiu *exact* ce simţi. Încrucişîndu-şi mîinile peste jurnal, ea zice : Bei pentru că numai aşa te poţi exprima liber şi pentru că ţi-e teamă.

— Nu, îi spune Misty. Îşi înclină capul şi se uită la Grace pieziş. Misty spune : Nu, *habar n-ai* tu cum mă simt.

Alături de ele, focul arde mocnit şi scuipă serpentine de scîntei în şemineu. Mirosul de fum alunecă peste poliţa căminului. Focul lor de tabără.

— Ieri, spune Grace, citind din jurnal, ai început să pui bani deoparte ca să te poţi întoarce în orăşelul tău natal. Îi strîngi într-un plic pe care-l vîri sub covor, lîngă geamul din camera ta.

Grace se uită la ea, cu sprîncenele ridicate şi cu muşchiul corugator încreţindu-i pielea pătată de pe frunte.

La care Misty îi spune :

— Acum ce faci, mă spionezi ?

Iar Grace zîmbeşte. Plimbînd lupa peste pagină, ea spune :

— Aşa scrie în jurnalul tău.

La care Misty îi spune :

— Ăla e jurnalul *tău*. Zice ea : Nu poţi să scrii jurnalul altcuiva.

Ca să ştii şi tu, vrăjitoarea asta trage cu ochiul la ce face Misty şi transcrie totul în agenda ei blestemată cu copertă roşie din piele.

Grace zîmbeşte. Şi spune :

— Nu eu îl *scriu*. Eu doar îl *citesc*. Dă pagina, priveşte prin lupă şi spune : Ah, ziua de mîine se anunţă pasionantă. Zice aici că tot ce-i posibil să te întîlneşti cu un poliţist drăguţ.

Ca să ştii şi tu, mîine, Misty îşi schimbă încuietoarea de la uşă. Pronto.

Misty spune :

— Încetează. Încă o dată îţi spun, încetează. Misty spune : Problema e Tabbi, cu cît va învăţa mai repede să trăiască o viaţă obişnuită, cu o slujbă zilnică normală şi un viitor sigur şi fără evenimente, cu atît va fi mai fericită.

— Şi să facă ce, muncă de birou ? spune Grace. Să plimbe cîini ? Să-şi primească leafa săptămînal ? De-aia te-ai apucat tu de băut ?

Maică-ta.

Ca să ştii şi tu, merită cu vîrf şi îndesat ce-o să-i spun acum :

Şi tu meriţi asta.

Şi Misty spune :

— Nu, Grace. Zice : Beau pentru că m-am căsătorit cu un visător idiot şi laş care a fost crescut să creadă că se va căsători cu o artistă într-o bună zi celebră şi n-a putut să trăiască cu dezamăgirea care a urmat. Misty spune : Iar tu, Grace, ţi-ai nenorocit copilul, şi eu n-o să te las să-l nenoroceşti şi pe al meu.

Apropiindu-se de Grace încît îi discerne pudra din riduri, ritidele şi păienjenişul de firişoare roşii de la rujul scurs prin ridurile din jurul gurii, Misty spune :

— Nu-i mai umple capul cu minciuni, ori jur că mîine îmi fac bagajele şi mă car cu tot cu Tabbi de pe insula asta.

La care Grace priveşte undeva peste umărul lui Misty.

Fără să se uite la ea, Grace oftează. Şi spune :

— Of, Misty. E prea tîrziu pentru *asta*.

Misty se întoarce şi în spatele ei este Paulette, recepţionera, stînd acolo în bluza ei albă şi fusta ei plisată de culoare închisă, care Paulette spune :

— Mă scuzaţi, doamnă Wilmot.

La care amîndouă – şi Grace şi Misty – răspund la unison :

— Da ?

Paulette spune :

— Nu vreau să vă întrerup din conversaţie. Trebuie să mai pun un buştean pe foc.

Grace închide caietul din poală şi spune :

— Paulette, nu vrei tu să lămureşti neînţelegerea dintre noi ? Activîndu-şi muşchiul frontalis cît să-i ridice doar o sprînceană, Grace spune : Nu-i aşa că şi tu îţi doreşti ca Misty să se grăbească şi să picteze odată capodopera aia a ei ?

Astăzi, starea vremii e parţial furibundă, cu posibilităţi de resemnare şi ultimatumuri.

La care Misty dă să plece. Se întoarce puţin, după care se opreşte.

Valurile şuieră şi se lovesc de stînci.

— Mulţumesc, Paulette, spune Misty, dar cred că e timpul ca toată suflarea de pe insulă să se împace cu ideea că o să mor grasă şi anonimă.

12 iulie

Dacă vrei să ştii, amicul tău blondin de la şcoala de artă, băiatul care şi-a sfîşiat lobul urechii în două ca să-i dea lui Misty cercelul său, e chel acum. Îl cheamă Will Tupper şi e ăl mai mare peste feribot. E de vîrsta ta şi lobul urechii îi este în continuare înjumătăţit. Cicatrizat.

Pe feribotul care, în seara asta, se întoarce pe insulă, Misty stă pe punte. Vîntul rece îi îmbătrîneşte chipul, lăsîndu-i pielea întinsă şi uscată. Pielea moartă şi netedă din stratum coroneum. Atunci cînd potaia asta imensă se apropie de ea şi începe s-o adulmece, ea nu face decît să bea dintr-o bere învelită într-o pungă maro de hîrtie. Cîinele o miroase şi scînceşte. Coada îi este ridicată, iar gîtlejul îi freamată prin grumazul îmblănit tot înghiţind ceva la nesfîrşit.

Ea se duce să-l mîngîie, dar cîinele se trage într-o parte şi începe să se pişe chiar acolo pe punte. Un bărbat se apropie de ea, cu lesa încolăcită într-o mînă, şi o întreabă :

— Vă simţiţi bine ?

Amărîta şi grăsana de Misty, în coma ei provocată de bere.

Ha ! De parcă o să rămînă în băltoaca asta de pipi de cîine şi-o să înceapă să-i povestească unui străin povestea vieţii ei de căcat, pe un vapor, cu o bere în mînă şi încercînd să nu plîngă. De parcă Misty ar putea să-i spună mecanic – eh, acum că m-ai întrebat, află că tocmai mi-am petrecut încă o zi în spălătoria zidită a unuia, citind bazaconiile de pe pereţi în timp ce Angel Delaporte făcea poze şi-i zicea că javra de bărbatu-său e un tip cu adevărat iubitor şi protector pentru că îl scrie pe *u* mic cu codiţa ca o buclă îndreptată în sus, chiar şi atunci cînd o numeşte „...cumplit blestem de moarte“.

Angel şi Misty şi-au frecat fundurile unul de altul toată după-amiaza, cu ea urmărind cuvintele împroşcate pe pereţi, care ziceau : „...acceptăm şuvoiul murdar al banilor tăi...“

La care Angel o întreba :

— Simţi ceva ?

Proprietarii îşi trimiseseră periuţele de dinţi la laborator pentru analiză bacteriană. În caz de proces.

Pe puntea feribotului, bărbatul cu cîinele zice :

— Aveţi ceva pe dumneavoastră care să fi aparţinut unei persoane decedate ?

Misty are pe ea o haină, haina ei şi pantofii, iar pe unul din revere stă înfiptă una dintre bijuteriile oribile dăruite de Peter.

Soţul ei i-a dat-o.

Tu i-ai dat-o.

În după-masa petrecută în spălătoria zidită, cuvintele scrise pe pereţi ziceau : „...nu ne vor jecmăni lumea ca s-o înlocuiască pe cea distrusă de tine...“

La care Angel a spus :

— Aici, scrisul e diferit. Se schimbă. A mai făcut o poză şi a pregătit o nouă poziţie, după care a spus : Ştii cumva în ce ordine a lucrat soţul tău la renovarea acestor case ?

Misty i-a povestit lui Angel că un proprietar ar trebui să se mute în casă nouă numai după o noapte cu lună plină. Potrivit tradiţiei tîmplarilor, primul care ar trebui să intre într-o casă nouă e animalul favorit al familiei. Apoi ar urma făina de porumb, sarea, mătura, Biblia şi crucifixul. Abia apoi poate să intre familia cu mobila. Aşa e superstiţia.

La care Angel, continuînd să facă poze, a spus :

— Ce ? Făina de porumb ar trebui să intre singură, de capul ei ?

Beverly Hills, Upper East Side, Palm Beach, în zilele noastre, e de părere Angel Delaporte, chiar şi cea mai făţoasă zonă a oricărui oraş nu e decît un apartament de superlux în iad. Dincolo de porţile de la intrare, tot trebuie să împarţi cu restul lumii aceleaşi străzi congestionate de trafic. Şi tu, şi toţi drogaţii fără locuinţe, mirosiţi acelaşi aer împuţit şi auziţi aceleaşi elicoptere de poliţie care urmăresc toată noaptea borfaşi. Stele şi Luna sînt şterse de pe faţa cerului de luminile provenite de la milioane de parcări ticsite de maşini. Cu toţii se înghesuie pe aceleaşi trotuare năpădite de gunoaie şi văd acelaşi răsărit difuz şi roşiatic prin smog.

Angel spune că bogătanilor nu le place să tolereze prea multe. Banii îţi îngăduie să fugi de tot ce nu e perfect sau drăguţ. Nu se discută decît de la adorabil în sus. Îţi duci viaţa alergînd, evitînd, evadînd.

Goana aia după ceva drăguţ. O înşelătorie. Un clişeu. Flori şi luminiţe de Crăciun, am fost programaţi să adorăm lucrurile astea. Ceva proaspăt şi încîntător. Femeile cu ţîţe mari din serialele spaniole, cu talia atît de micuţă de zici că au fost stoarse de trei ori înainte. Nevestele-trofeu care-şi iau prînzul la Hotelul Waytansea.

Cuvintele de pe pereţi zic : „... voi, cu fostele voastre soţii şi copiii voştri vitregi, cu legăturile voastre de familii şi căsătoriile voastre eşuate, v-aţi distrus lumea în care aţi trăit şi acum vreţi s-o distrugeţi şi pe a mea...“

Problema e, în opinia lui Angel, că nu mai avem unde să ne ascundem. De-aia le spunea umoristul Will Rogers oamenilor să cumpere pămînt : azi nu se mai fabrică.

De-aia în vara asta toţi bogătanii au descoperit Insula Waytansea.

Pe vremuri era Sun Valley, în Idaho. Apoi a fost Sedona, în Arizona. Aspen, Colorado, Key West, Florida, Lahiana, Maui. Cu toatele ticsite de turişti, în vreme ce băştinaşii au ajuns să servească la mese. Acum e rîndul Insulei Waytansea, refugiul perfect. Pentru toţi, mai puţin pentru cei care deja locuiesc aici.

Cuvintele spun : „... voi, cu maşinile voastre rapide înţepenite în trafic, cu mîncarea

voastră fiţoasă care vă îngraşă, cu casele voastre atît de mari că vă simţiţi mereu singuri...“

La care Angel zice :

— Uite-aici, cum scrisul se încîlceşte. Literele se înghesuie una într-alta. Face o poză, rulează filmul, şi zice : Ceva îl sperie de moarte pe Peter.

Domnul Angel Delaporte flirtează, îşi pune mîna peste a ei. Îi pasează butelca pînă se goleşte. Nu se plînge, de vreme ce tipul n-are de gînd s-o dea în judecată aşa ca restul clienţilor de pe continent. Toţi sezonierii care şi-au pierdut dormitoare sau dulapuri cu rufărie. Toţi cei care au aflat că periuţele lor de dinţi au trecut prin curul tău. Jumătate din motivul pentru care Misty le-a donat atît de rapid casa catolicilor a fost ca nimeni să nu pună sechestru pe ea.

Angel Delaporte e de părere că instinctul nostru natural e să ne ascundem. La fel ca toate speciile, ne marcăm teritoriul şi îl apărăm. Poate că mai şi migrăm, pe urmele vreunui animal sau în căutarea unei clime mai bune, dar ştim că pentru a trăi ai nevoie de pămînt, iar instinctul nostru e să ţinem cu dinţii de el.

De-aia cîntă păsările, ca să-şi marcheze teritoriul. De-aia se pişă cîinii.

Sedona, Key West, Sun Valley, paradoxul a jumătate de milion de oameni care se duc într-un loc ca să fie singuri.

Încă urmărind cu arătătorul vopseaua neagră, Misty spune :

— Ce voiai să spui atunci cînd ai pomenit de sindromul Stendhal ?

Încă făcînd poze, Angel spune :

— Îi zice aşa după scriitorul francez Stendhal.

Cuvintele pe care ea le urmăreşte cu degetul spun : „...Misty Wilmot o să vă trimită pe toţi în iad...“

Cuvintele tale. Nenorocitul dracului.

Stanislavski avea dreptate, simţi o durere nouă de fiecare dată cînd descoperi ceea ce deja ştii.

Sindromul Stendhal, spune Angel, e un termen medical. E atunci cînd o pictură sau orice altă formă de artă sînt atît de frumoase că-l copleşesc pe privitor. E un soi de şoc. Atunci cînd a vizitat Biserica Santa Croce din Florenţa, în 1817, Stendhal a declarat că aproape a leşinat de încîntare. Inima începe să-ţi palpite necontrolat. Ameţeşti. Atunci cînd priveşti o operă de artă magistrală, uiţi cum te cheamă, uiţi pînă şi unde te afli. Se poate lăsa cu depresie sau sfîrşeală. Amnezie. Panică. Atac de inimă. Colaps.

Ca să ştii şi tu, Misty crede că Angel Delaporte cam mănîncă rahat.

— Dacă citeşti articole mai din vremea noastră, spune el, o să afli că lucrările Maurei Kincaid generau, se pare, o isterie în masă.

— Şi astăzi ? zice Misty.

La care Angel ridică din umeri :

— Să mor dacă ştiu. Din cîte am văzut, mi se par ok, nişte peisaje drăguţe, acolo.

Urmărindu-i degetul cu privirea, el zice :

— Simţi ceva ? Mai trage o poză şi continuă : Ciudat cum se mai schimbă gusturile astea.

„...sîntem vai de mama noastră“, spun cuvintele lui Peter, „dar avem ceea ce orice bogătan îşi doreşte cu disperare... pace, frumuseţe, linişte...“

Cuvintele tale.

Viaţa ta de după moarte.

În seara asta, în drum spre casă, Will Tupper e cel care-i dă lui Misty berea în punga de hîrtie. O lasă să bea pe punte, deşi contravine regulilor. O întreabă dacă nu cumva pictează ceva. Vreun peisaj, poate ?

Pe feribot, bărbatul cu cîinele îi spune că potaia e antrenată să găsească morţi. Cînd cineva moare, emană o putoare pe care bărbatul o numeşte epinefrină. I-a zis că aşa miroase teama.

Cu berea în punga maro, Misty nu face decît să bea şi să-l asculte.

Părul bărbatului, mai bine zis felul în care îi dispare spre tîmple, şi pielea de pe scalpul lui expus, înroşită de la vîntul rece, îl face să arate ca şi cum ar avea coarne de drac. Are coarne de drac şi toată faţa îi este roşie şi plină de riduri. Riduri de expresie. Ritide cantale laterale.

Cîinele îşi dă capul peste umăr, încercînd să fugă de ea. Loţiunea de după ras a bărbatului miroase a cuişoare. Pe sub jachetă, îi atîrnă o pereche de cătuşe cromate, prinse de centură.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e din ce în ce mai balamucită, cu posibilităţi de colaps fizic şi nervos.

Cu lesa în mînă, bărbatul spune :

— Sînteţi sigură că vă e bine ?

La care Misty îi răspunde :

— Credeţi-mă. N-am murit.

— Poate doar un strat de piele să-mi fi murit, spune ea.

Sindromul lui Stendhal. Epinefrină. Grafologie. Coma detaliilor. A educaţiei.

Omul arată înspre berea din punga maro de hîrtie şi-i spune :

— Ştiţi că n-aveţi voie să beţi în public ?

La care Misty spune, ce, e cumva poliţai ?

La care el îi răspunde :

— Ştiţi ceva, culmea, chiar sînt, da.

Tipul îşi scoate portofelul şi-l deschide ca să-i arate insigna. Inscripţia gravată în insigna argintată spune : *Clark Stilton. Detectiv. Brigada criminalistică din Seaview County*.

13 iulie – Lună plină

Tabbi şi cu Misty se plimbă prin pădure. Acesta e peticul de pământ împădurit aflat hăt pe promontoriul Waytansea. E plin de arini aici, de generaţii întregi de arbori înălţîndu-se şi căzînd la pământ şi înmugurind iar din propria moarte. Animalele, cel mai probabil cerbii, au tăiat o cale prin mulţimea de copaci contorsionaţi, flancată de stînci mari cît un complex arhitectonic şi acoperite de muşchi gros. Deasupra lor, întinderea de frunze de arin întrepătrunse formează un cer fremătător de un verde strălucitor.

Ici şi colo, soarele îşi croieşte drum prin găuri mari cît nişte candelabre de cristal. Aici găseşti de fapt o versiune ceva mai neîngrijită a holului Hotelului Waytansea.

Tabbi poartă un singur cercel vechi, din filigran aurit, cu o încrengătură de strasuri roşii strălucitoare care încadrează o inimă roşie smălţuită. E înfipt în bluza ei roz, ca o broşă, dar e de fapt cercelul pe care amicul blond al lui Peter şi l-a smuls din ureche. Will Tupper de pe feribot.

Amicul tău.

Ea îşi ţine gablonţurile într-o cutie de pantofi aflată sub pat şi le poartă la ocazii speciale. Rubinele din sticlă tăiată prinse pe umăr reflectă verdele strălucitor de deasupra. Strasurile murdare reflectă rozul din bluza lui Tabbi.

Nevastă-ta şi fiică-ta păşesc peste o buturugă putrezită năpădită de furnici, înaintînd printre ferigi care mîngîie talia lui Misty şi-i biciuie faţa lui Tabbi. Nu scoate nici una vreun cuvînt, uitîndu-se şi trăgînd cu urechea după păsări, dar nu se aude nici ţipenie. Nu tu păsări. Nu tu broscuţe. Nici un sunet, cu excepţia valurilor care şuieră şi se lovesc de stînci undeva departe.

Îşi fac drum cu greu printr-un baraj de tulpini verzi, un fel de plantă cu frunze galbene moi şi putrezită la bază. Trebuie să caşti ochii pe unde calci pentru că pământul e mîlos şi plin de băltoace. Misty nu mai ştie de cînd tot merge aşa, cu privirea în jos şi ferind-o pe Tabbi de ramurile care ar putea-o plesni, dar cînd se uită în faţă, vede un bărbat.

Ca să ştii şi tu, muşchii levator labii, cei care se pun la treabă atunci cînd vrei să mîrîi, cînd nu ştii dacă să te baţi sau s-o iei la sănătoasa, toţi acei muşchi spastici şi gingaşi îngheaţă într-un rînjet, iar gura lui Misty e atît de pătrăţită încît i se vede toată dantura.

O apucă pe Tabbi de spatele bluzei. Tabbi continuă să înainteze cu privirea în pământ cînd Misty o trage cu putere spre ea.

La care Tabbi alunecă pe jos şi-o antrenează şi pe maică-sa în cădere, spunîndu-i :

— Mami.

Tabbi e la pămînt, mînjită de frunze, licheni şi insecte, cu Misty ghemuită deasupra ei, sub o boltă de ferigi.

Bărbatul se află probabil la zece paşi, cu spatele la ele. Nu se întoarce. Cît se poate vedea prin cortina de ferigi, are doi metri înălţime, e brunet şi robust şi are frunze maronii în păr şi picioarele mînjite cu nămol.

Nu se întoarce, dar nici nu se mişcă. Probabil că le-a auzit şi acum stă nemişcat, trăgînd cu urechea.

Ca să ştii şi tu, tipul e gol-goluţ. I se vede fundul.

Tabbi spune :

— Mami, hai să mergem, ne umplem de gîndaci.

La care Misty şîşîie la ea să tacă.

Bărbatul aşteaptă, nemişcat, cu mîna ridicată la nivelul taliei de parcă ar cerceta aerul să vadă dacă detectează vreo mişcare. Nu se aude nici un tril.

Misty stă ghemuită, cu mîinile înfipte în nămol, gata s-o înhaţe pe Tabbi şi s-o ia la sănătoasa.

Atunci Tabbi se desprinde de ea, iar Misty zice :

— Nu. Dînd s-o apuce, mîinile lui Misty se agită în gol.

Într-o secundă, poate două, Tabbi ajunge în dreptul bărbatului şi-l ia de mînă.

În acele două secunde, Misty are certitudinea că e o mamă de căcat.

Peter, te-ai căsătorit cu o laşă. Misty e în continuare aici, ghemuită. Mai că-i vine să se ridice şi s-o ia la goană în direcţia opusă. La şcoala de artă nu te învaţă să te baţi corp la corp.

La care Tabbi se întoarce, zîmbind, şi spune :

— Mami, nu fi aşa de încuiată. Se prinde cu ambele mîini de braţul bărbatului şi se saltă în sus, rămînînd cu picioarele atîrnînd în gol. Ea zice : E Apollo, atîta tot.

Alături de el, aproape acoperit de frunzele căzute, e un cadavru. Un sîn alb şi palid cu vinişoare albastre. Un braţ alb rănit.

Dar Misty stă în continuare ghemuită.

Tabbi se desprinde de braţul bărbatului şi se îndreaptă în direcţia în care se zgîieşte Misty. Îndepărtează frunzele de pe faţa mortului şi zice :

— Asta-i Diana.

Se uită la Misty cum stă ghemuită, îşi dă ochii peste cap şi-i spune :

— Mami, nu-s decît nişte statui.

Statui.

Tabbi se întoarce şi-o ia pe Misty de mînă. O trage înspre ea şi-i spune :

— Ai auzit ? *Statui*. Parcă tu erai artista.

Tabbi o trage după ea. Bărbatul e din bronz închis la culoare, pătat şi acoperit de

licheni, un bărbat gol cu picioarele înfipte într-un piedestal îngropat în tufişurile aflate pe marginea potecii. Ochii lui sînt sculptaţi cu irişi şi pupile, iar irişii sînt romani, turnaţi în bronz. Braţele şi picioarele sînt în perfectă concordanţă cu torsul. Regula de aur a compoziţiei. Fiecare criteriu al proporţiilor în artă e respectat.

Formula grecească datorită căreia iubim ceea ce iubim. Reminiscenţe ale comei induse în şcoala de artă.

Femeia căzută la pămînt e din marmură albă crăpată. Mînuţa roz a lui Tabbi înlătură frunzele şi ierburile de pe coapsele ei albe şi lungi, iar pliurile din marmură albă de la vintre se pierd sub o frunzuliţă. Degetele şi braţele ei sînt delicate, fără urmă de crăpături la coate. Părul ei din marmură atîrnă în cîrlionţi albi sculptaţi.

Tabbi arată cu mînuţa ei roz înspre un piedestal gol aflat vizavi de statuia în bronz şi spune :

— Diana era căzută de mult atunci cînd am întîlnit-o pentru prima oară.

Gamba bărbatului din bronz e rece la atingere, dar fiecare tendon, fiecare muşchi e sculptat în detaliu. Plimbîndu-şi mîna peste piciorul rece din metal, Misty zice :

— Ai mai fost aici ?

— Apollo n-are puţă, zice Tabbi. Am verificat.

La care Misty îşi retrage mîna de pe frunzuliţa care acoperă pubisul din bronz al statuii. Ea spune :

— Cine te-a adus aici ?

— Buni, zice Tabbi. Buni mă aduce mereu aici.

Tabbi se apleacă să-şi frece obrazul de obrazul fin din marmură al Dianei.

Statuia din bronz a lui Apollo este, probabil, o reproducere din secolul al XIX-lea. Sau poate de la sfîrşitul secolului al XVIII-lea. N-are cum să fie autentică, din antichitatea greco-romană. Dacă ar fi pe-aşa, s-ar afla într-un muzeu.

— Ce caută astea aici ? întreabă Misty. Ţi-a spus cumva bunica ?

La care Tabbi ridică din umeri. Întinde mîna spre Misty şi-i spune :

— Mai e ceva. Zice : Vino să-ţi arăt.

Mai e ceva.

Tabbi o conduce printre copacii care împrejmuiesc locul şi dau peste un cadran solar năpădit de buruieni şi acoperit de un strat gros de cocleală. Mai dau peste o fîntînă mare cît o piscină, dar plină cu crengi uscate şi ghinde.

Trec pe lîngă o grotă căscată într-un dîmb, o gură întunecată flancată de stîlpi acoperiţi de licheni şi protejată de o poartă din fier închisă cu un lanţ. Peretele de piatră e de forma unui arc desăvîrşit la mijloc printr-o cheie de boltă. Cochet ca o clădire bancară. Ca un frontispiciu de Capitoliu iţit din pămînt. Garnisit cu îngeraşi sculptaţi care ţin în mînă ghirlande de mere, pere şi struguri din piatră. Corole din piatră. Murdare şi sparte de rădăcinile copacilor.

Printre ele sînt plante care n-ar trebui să se afle aici. Un trandafir agăţător aproape gîtuie un stejar, urcînd vreo cincisprezece metri ca să dea în floare undeva deasupra coroanei copacului. Frunze gălbejite de lalele atîrnă uscate de arşiţă. Un perete de frunze şi încrengături se dovedeşte a fi un uriaş tufiş de liliac.

Lalelele şi liliacul nu cresc aici.

N-au ce căuta aici.

În dumbrava din mijlocul promontoriului dau peste Grace Wilmot aşezată pe o pătură întinsă pe iarbă. În jurul ei e plin de bănuţi roz şi albaştri şi de margarete mici şi albe. Coşul pentru picnic e întredeschis şi-n jurul lui bîzîie muştele.

Grace se ridică în genunchi, cu un pahar de vin roşu în mînă, şi spune :

— Misty, te-ai întors. Vino şi ia un pahar.

Misty ia vinul şi soarbe din el.

— Tabbi mi-a arătat nişte statui, zice Misty. Ce era aici pe vremuri ?

Grace se ridică în picioare şi spune :

— Tabbi, strînge-ţi lucrurile. E timpul să mergem.

Tabbi îşi ia puloverul de pe pătură.

La care Misty spune :

— Dar abia am venit.

Grace îi întinde un sandviş pe-o farfurie şi-i spune :

— Tu o să rămîi şi-o să mănînci. Ai toată ziulica la dispoziţie ca să te pui pe treabă.

Sandvişul e cu salată de pui şi e cald de la cît a stat în soare. Muştele s-au plimbat pe el, dar miroase bine. Aşa că Misty ia o gură.

Grace arată înspre Tabbi şi spune :

— A fost ideea lui Tabbi.

Misty mestecă şi înghite. Spune :

— Nu e o idee rea, dar nu mi-am luat instrumentele.

La care Tabbi se duce la coşul de picnic şi-i spune :

— Ţi le-a adus buni. Le-am luat cu noi ca să-ţi facem o surpriză.

Misty mai bea nişte vin.

De fiecare dată cînd o persoană bine intenţionată te constrînge să demonstrezi că n-ai talent şi-ţi scoate pe nas eşecul singurului vis pe care l-ai avut vreodată, mai ia un pahar. Ăsta-i jocul alcoolic al lui Misty Wilmot.

— Tabbi şi cu mine mergem într-o misiune, spune Grace.

Tabbi adaugă :

— Mergem la talcioc.

Salata de pui are un gust ciudat. Misty mestecă, înghite şi spune :

— Sandvişul ăsta are un gust bizar.

— E de la coriandru, îi spune Grace. După care : Tabbi şi cu mine trebuie să găsim un

platou de patruzeci de centimetri dintr-un serviciu de argint Lenox. Închide ochii şi dă din cap, spunînd : De ce nimeni nu vrea să-şi folosească serviciile atunci cînd sînt descompletate ?

Tabbi spune :

— Iar Buni o să-mi cumpere un cadou de ziua mea. Orice-mi doresc.

Acum, Misty va rămîne blocată aici, pe Promontoriul Waytansea cu două sticle de vin roşu şi o movilă de salată de pui. Fiică-sa era mică atunci cînd s-a atins pentru ultima oară de trusa de vopseluri, acuarele, pensule şi pînze. Uleiurile şi acrilicele probabil că s-au întărit deja. Acuarelele s-au uscat şi s-au crăpat. Pensulele s-au întărit. Nu mai sînt de nici un folos.

Idem Misty.

Grace întinde mîna şi spune :

— Tabbi, hai. Las-o pe mama să se bucure de după-amiaza asta.

Tabbi o apucă pe Grace de mînă şi, împreună, taie dumbrava la pas înspre aleea prăfuită unde şi-au parcat maşina.

Soarele încălzeşte blînd. Dumbrava e îndeajuns de înaltă încît să te uiţi în jos şi să vezi valurile şuierînd şi lovindu-se de stîncile de dedesubt. De-a lungul coastei, se vede oraşul. Hotelul Waytansea e o pată în peisaj, ca o scîndură albă. Aproape că-i vezi lucarnele de la mansardă. De-aici, insula pare plăcută şi perfectă, deloc invadată de mulţimea de turişti. De panourile publicitare. Arată probabil ca atunci cînd bogătanii încă nu-şi făcuseră apariţia în zonă. Şi nici Misty. Înţelegi de ce oamenii care s-au născut aici au rămas. Înţelegi înverşunarea cu care Peter voia să apere acest loc.

— Mami, strigă Tabbi.

A lăsat-o pe bunică-sa şi se întoarce la ea. Cu ambele mîini meşterind ceva la bluza roz. Gîfîind şi cu zîmbetul pe buze, se apropie de locul în care Misty stă pe pătură. Cu cercelul din filigran aurit în mînă, Tabbi îi spune :

— Stai aşa, nu mişca.

Misty înţepeneşte. Ca o statuie.

Iar Tabbi se apleacă să prindă cercelul în lobul urechii mamei ei, spunînd :

— Uitasem, dar mi-a adus aminte Buni. Ea zice că o să ai nevoie de ăsta.

Blugii ei sînt murdari în genunchi şi pătaţi cu verde de cînd cu panica lui Misty care a încercat s-o salveze.

Misty spune :

— Nu vrei un sandviş, scumpa mea ?

La care Tabbi dă din cap, zicîndu-i :

— Buni mi-a spus să nu mă ating de ele.

După care se întoarce şi-o ia la fugă, fluturînd o mînă deasupra capului pînă dispare din peisaj.

14 iulie

Angel Delaporte ţine în mîna pînza de hîrtie, fixîndu-i colţurile cu vîrfurile degetelor. Se uită la ea, după care se uită la Misty şi o întreabă :

— Ai desenat un scaun ?

Misty dă din umeri şi-i spune :

— A trecut ceva vreme de cînd n-am mai pictat. A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

Angel îi întoarce spatele, ţinînd pictura astfel încît lumina soarelui să se reflecte în ea din mai multe unghiuri. Cu ochii la desen, spune :

— E bine. E foarte bine. Unde ai găsit scaunul ăsta ?

— L-am pictat din imaginaţie, zice Misty, povestindu-i cum a rămas izolată pe Promontoriul Waytansea cu trusa ei de desen şi două sticle de vin.

Angel fixează cu ochii întredeschişi tabloul, ţinîndu-l atît de aproape de zici că se uită cruciş, şi spune :

— Arată ca un Hershel Burke. Angel se uită apoi la ea şi-i spune : Ţi-ai petrecut ziua într-o dumbravă ierboasă şi ţi-ai imaginat un scaun Hershel Burke în stil renascentist ?

Azi-dimineaţă, o femeie din Long Beach a sunat s-o anunţe că-şi rezugrăveşte spălătoria, aşa că ar fi bine să vină să vadă aberaţiile lui Peter înainte să le acopere.

În clipa asta, Misty şi cu Angel stau în spălătoria dispărută. Misty îşi ia notiţe după tîmpeniile scrise de Peter. Angel ar fi trebuit să tragă pereţii în poze. În clipa în care Misty şi-a deschis mapa ca să scoată o coală, Angel a văzut mica acuarelă şi a vrut să se uite mai bine la ea. Lumina soarelui intră în cameră printr-un geam jivrat, iar Angel ţine pictura în acea lumină.

Cuvintele pictate peste geam spun : „...puneţi piciorul pe insulă şi veţi muri...“

Angel spune :

— E un Hershel Burke, să mor eu. Din Philadelphia, de la 1879. Mai e doar unul identic, în casa de vacanţă a familiei Vanderbilt, în Baltimore.

Probabil că i s-a întipărit lui Misty în memorie de la cursul de Istoria Artei 101, de la Retrospectiva de Artă Decorativă 236 sau cine ştie ce alt curs inutil din şcoală. Poate că l-a văzut la televizor, într-un tur video al caselor celebre pe cine ştie ce canal. Cine ştie de unde ne vin ideile. Inspiraţia. De ce ne imaginăm lucrurile pe care ni le imaginăm.

Misty spune :

— Mă consider norocoasă că am pictat chiar şi-atît. Mi s-a făcut groaznic de rău. Cred că m-am intoxicat de la ce am mîncat.

Angel se zgîieşte la tablou, răsucindu-l în toate direcţiile. Contracţiile muşchiului

corugator dintre sprîncene are ca rezultat apariţia a trei cute adînci. Ridurile lui glabelare. Muşchiul lui triangularis îi întinde buzele pînă cînd liniile de marionetă radiază din colţurile gurii în jos.

Schiţînd bazaconiile de pe pereţi, Misty nu-i pomeneşte nimic lui Angel despre crampele din stomac. Şi-a petrecut toată după-masa aia nefastă încercînd să schiţeze o stîncă sau un pom şi a mototolit coala, dezgustată. A încercat să schiţeze oraşul văzut de la distanţă, dar a mototolit-o şi pe asta. A mototolit şi un portret de căcat al lui Peter pe care a încercat să-l deseneze din memorie. A mototolit şi portretul lui Tabbi. Apoi, un unicorn. A mai băut un pahar de vin, după care s-a uitat primprejur după ceva nou pe care să-l compromită cu lipsa ei de talent. După care a mai mîncat un sandviş cu salată de pui, cu gustul lui ciudat de coriandru.

Numai gîndul să se aventureze din nou prin pădure ca să deseneze o statuie decrepită căzută la pămînt îi ridica părul pe ceafă. Cadranul solar părăginit. Grota încuiată. Iisus. Aici în dumbravă, soarele încălzea blînd. Iarba fremăta de insecte. Dincolo de pădure, valurile oceanului şuierau şi se loveau de stînci.

Numai privind înspre marginile întunecate ale pădurii, Misty îşi putea imagina bărbatul din bronz dînd la o parte crengile cu braţele lui coclite şi fixînd-o cu ochii lui orbi înfundaţi în orbite. De parcă ar fi ucis-o pe Diana de marmură şi-ar fi tăiat-o în bucăţi, iar acum se pornise printre arbori în direcţia ei ca s-o hărţuiască.

Potrivit regulamentului jocului alcoolic al lui Misty Wilmot, atunci cînd începi să te gîndeşti că o statuie goală din bronz te va cuprinde cu mîinile ei metalice şi te va strivi de moarte cu sărutul ei în vreme ce tu te agăţi cu disperare cu unghiile şi-l loveşti cu braţele însîngerate peste pieptul lui plin de licheni – ei bine, e cazul să mai iei un pahar la bord.

Atunci cînd te pomeneşti pe jumătate goală defecînd într-o gaură pe care ai săpat-o în spatele unei tufe şi te ştergi la cur cu un şerveţel de la hotel, mai trage o duşcă.

Crampele din stomac se porniseră, iar Misty asuda la greu. Capul îi era săgetat de durere cu fiecare nouă bătaie a inimii. Maţele îi ghiorăiau şi nici n-a avut timp să-şi dea chiloţii jos. Rahatul a împroşcat-o peste pantofi şi pe picioare. Mirosul a doborît-o, iar Misty s-a aplecat înainte, trecîndu-şi mîinile peste iarba caldă şi peste flori. Muştele au găsit-o şi-au început să i se plimbe pe picioare de sus în jos. Bărbia i-a căzut în piept, şi două grămezi roz de vomă au aterizat pe sol.

Atunci cînd te trezeşti o jumătate de oră mai tîrziu cu rahatul prelingîndu-ţi-se pe picioare şi muştele roind în jurul tău, mai trage o duşcă.

Misty nu-i pomeneşte lui Angel nimic din toate acestea.

În vreme ce ea face schiţe şi el trage în poză pereţii spălătoriei dispărute, el îi spune :

— Ce poţi să-mi zici despre tatăl lui Peter ?

Tatăl lui Peter, Harrow. Misty l-a iubit pe tatăl lui Peter. Misty spune :

— A murit. De ce întrebi ?

Angel mai face o poză şi comută filmul pe noua poziţie. Îi indică scrisul de pe zid şi-i spune :

— Felul în care cineva îl face pe *i* are o foarte mare relevanţă. Partea de sus arată cît de ataşat este de maică-sa. A doua, cea de jos, se referă la taică-său.

Pe tatăl lui Peter, Harrow Wilmot, toată lumea îl striga Harry. Misty l-a întîlnit o singură dată cînd a fost la ei în vizită, pe vremea cînd încă nu era măritată cu Peter. Înainte să rămînă gravidă. Harry i-a făcut turul Insulei Waytansea, arătîndu-i pereţii cu vopseaua scorojită şi acoperişurile cocîrjate ale căsoaielor cu ţigle. Cu o cheie de la maşină, a rîcîit mortarul dintre plăcile de granit din zidurile bisericii. Împreună au văzut cît de crăpate şi denivelate sînt trotuarele de pe strada Merchant. Cît de mucegăite sînt frontispiciile magazinelor. Hotelul închis era negru pe dinăuntru, ars de la un incendiu. Pe dinafară, decrepit, cu ferestrele ruginite. Cu obloanele stricate. Cu burlanele dezmembrate. Harry Wilmot repeta necontenit :

— Rupţi în coate de trei generaţii încoace. Zicea : Indiferent de cît de inteligent investim, banii nu durează mai mult de atît.

Tatăl lui Peter a murit imediat ce Misty s-a întors la colegiu.

La care Angel spune :

— Ai putea să-mi faci rost de o mostră din scrisul lui ?

Continuînd să schiţeze aberaţiile lui Peter, Misty spune :

— Nu ştiu.

Ca să ştii şi tu, n-ajunge să fii mînjită de căcat şi să stai goală în sălbăticie, împroşcată de vomă roz, ca să devii o mare artistă.

După cum n-ajung nici halucinaţiile. Acolo pe Promontoriul Waytansea, cuprinsă de crampe şi cu părul şi faţa năclăite de sudoare, Misty a început să vadă lucruri. Cu şerveţelele de hotel cu care a încercat să se cureţe. Gura şi-a clătit-o cu vin. Norul de muşte şi-a luat zborul în altă parte. Mirosul de vomă încă îi ardea nările. Ar fi penibil, monumental de penibil, să-i spună lui Angel că umbrele de la marginea pădurii s-au mişcat.

Chipul de metal era acolo printre copaci. Silueta a făcut un pas înainte, iar greutatea teribilă a piciorului din bronz s-a afundat în covorul moale al dumbravei.

Dacă faci şcoala de artă, recunoşti o halucinaţie nasoală. Ştii ce-i ăla un flashback. Ai îngurgitat la viaţa ta numeroase chimicale care ţi s-au fixat în ţesuturile de grăsime, gata să-ţi alimenteze vasele de sînge cu vise urîte în plină zi.

Silueta a mai făcut un pas, iar piciorul i s-a afundat în pămînt. Soarele făcea ca braţele lui să strălucească ici verde, colo maro. Creştetul capului şi umerii îi erau pătaţi de găinaţuri. Muşchii fiecărei coapse erau încordaţi, ieşiţi în relief cu fiecare mişcare a piciorului, iar silueta continua să păşească înainte. Cu fiecare pas, frunzuliţa de bronz

dintre picioare se mişca.

Acum, e mai mult decît jenant să-ţi contempli acuarela, stînd cocoţată pe geanta de la aparatul foto al lui Angel. Apollo, zeul iubirii. Misty beată şi bolnavă. Sufletul despuiat al unei artiste de vîrstă medie înfierbîntate de dorinţă.

Silueta apropiindu-se încă un pas. Ce halucinaţie idioată. Toxiinfecţie alimentară. El gol. Misty goală. Amîndoi jegoşi în poiană. Ca să-şi limpezească gîndurile şi să scape de halucinaţii, Misty a început să deseneze. Să se concentreze. Nu la ceva anume. Cu ochii închişi, Misty şi-a apropiat creionul de coală şi l-a simţit cum desenează singur, trăgînd linii drepte pe care ea le freca cu buricul degetului mare pentru a le blura conturul.

Execuţie pe pilot automat.

Cînd creionul s-a oprit, Misty terminase. Silueta dispăruse. Stomacul îi era mai bine. Mizeria se uscase îndeajuns cît s-o poată îndepărta şi să îngroape şerveţelele, chiloţii distruşi şi colile mototolite. Tabbi şi cu Grace s-au întors. Găsiseră ceşcuţa sau cana sau ce naiba căutaseră. Sticlele de vin erau deja goale. Misty era îmbrăcată şi deja mirosea ceva mai bine.

Tabbi a spus :

— Uite. Cadou de ziua mea, şi a întins mîna cît să i se vadă inelul strălucindu-i pe deget. Cu o piatră verde pătrată, tăiată în mai multe feţe. E un peridot, a spus Tabbi, şi l-a ridicat deasupra capului, să capteze cu el apusul.

Misty a aţipit în maşină, întrebîndu-se de unde au avut bani, cu Grace la volan luînd calea Bulevardului Division înapoi spre oraş.

Abia mai tîrziu s-a uitat Misty la ce-a desenat. A fost la fel de surprinsă pe cît ar fi fost oricine. După aceea, a mai adăugat cîteva culori, acuarele. E extraordinar ce poate să iasă din subconştient. Ceva din perioada ei de maturizare, vreo pictură pe care a văzut-o la orele de istoria artei.

Visele previzibile ale sărmanei Misty Kleinman.

Angel spune ceva.

La care Misty :

— Poftim ?

La care Angel spune :

— Ce vrei pentru ea ?

Se referă la bani. La un preţ. Misty spune :

— Cincizeci ? Zice : Cincizeci de *dolari* ?

Tabloul ăsta pe care Misty l-a pictat cu ochii închişi, goală şi înfricoşată, beată şi cu rău la stomac, e prima operă de artă pe care a vîndut-o vreodată. E cel mai bun lucru pe care l-a făcut Misty vreodată.

Angel îşi deschide portmoneul şi scoate două bancnote de douăzeci şi una de zece. Spune :

— Ce altceva poţi să-mi mai zici de tatăl lui Peter ?

Ca să ştii şi tu, atunci cînd a părăsit dumbrava, erau acolo două gropi adînci alături de potecă. Gropile erau la un metru distanţă una de alta, prea mari şi prea îndepărtate ca să fie urmele unui om. Gropile se pierdeau departe în pădure, prea mari şi prea îndepărtate una de alta ca să fie ale cuiva care s-a plimbat pe-acolo. Misty nu-i pomeneşte lui Angel nimic din toate astea. Ar crede că e nebună. Nebună, ca soţul ei.

Ca tine, dragul, scumpul meu Peter.

Acum, tot ce a rămas de pe urma intoxicaţiei e o durere de cap.

Angel apropie tabloul de nas şi-l adulmecă. Strîmbă din nas şi-l mai miroase o dată, după care vîră pictura într-unul dintre buzunarele exterioare de la geanta foto. O vede că-l fixează cu privirea şi-i spune :

— Ah, nu te uita la mine. Mi s-a părut pentru o clipă că miroase a rahat.

15 iulie

Dacă primul bărbat în ultimii patru ani care se uită la ţîţele tale se dovedeşte a fi poliţist, ia o duşcă. Dacă se dovedeşte că tipul ştie deja cum arăţi goală, mai ia una.

Asta poate să fie dublă.

La masa opt din Salonul din Lemn şi Aur stă un tip, cam de vîrsta ta. E lătăreţ şi are umerii căzuţi. Cămaşa albă din amestec de bumbac şi poliester îi cade bine, puţin strîmtă la gît şi revărsată o ţîră, ca un balon, peste curea. La tîmple cheleşte, iar căderea părului i-a format două triunghiuri de scalp pornite din dreptul fiecărui ochi. Fiecare triunghi e ars de soare, părînd două coarne de drac care-i ţîşnesc în sus din frunte. Pe masă are o agendă cu spirală, pe care tipul scrie în timp ce-o urmăreşte pe Misty. Poartă o cravată dungată şi un sacou sport de culoare bleumarin.

Misty îi aduce un pahar cu apă, iar mîna îi tremură atît de tare încît auzi zăngănitul cuburilor de gheaţă. Ca să ştii şi tu, de trei zile o tot doare capul. Se simte ca şi cum nişte viermi ar săpa adînc în mormanul moale al creierului ei. Viermi sfredelind. Cărăbuşi croindu-şi tunel.

Tipul de la masa opt spune :

— Nu prea vin mulţi bărbaţi pe-aici, nu ?

Loţiunea lui după ras miroase a cuişoare. E tipul de pe feribot, stăpînul cîinelui care a crezut că Misty e moartă. Poliţaiul. Detectivul Clark Stilton. Tipul de la Brigada criminalistică.

Misty ridică din umeri şi îi întinde meniul. Misty se uită de jur împrejur prin încăpere, la ramele aurite şi lambriurile din lemn, şi spune :

— Dar unde vă este cîinele ? Misty spune : Să vă aduc ceva de băut ?

La care tipul zice :

— Trebuie să-l văd pe soţul dumneavoastră. Zice : Sînteţi doamna Wilmot, nu-i aşa ?

Numele de pe insigna ei din piept, prinsă de uniforma ei roz plasticată – Misty Marie Wilmot.

Durerea ei de cap are ceva din loviturile unui baros, care-i bate şi tot bate un cui în ceafă, o instalaţie de artă conceptuală, care bate din ce în ce mai tare în acelaşi loc pînă uiţi tot ce există pe lumea asta.

Detectivul Stilton îşi pune pixul pe agendă şi îi întinde mîna, zîmbind. Spune :

— Adevărul e că, da, *sînt* reprezentantul regional al Brigăzii criminalistice.

Misty îi strînge mîna şi-i spune :

— Vă aduc nişte cafea ?

La care el :

— Vă rog.

Durerea ei de cap are ceva dintr-o minge de plajă umflată la refuz cu aer. Şi mai mult aer e pompat în ea, dar de fapt nu e aer. E sînge.

Ca să ştii şi tu, Misty i-a spus deja detectivului că Peter se află în spital.

Tu eşti în spital.

Acum cîteva seri, pe feribot, Misty i-a povestit detectivului Stilton despre nebunia ta, despre cum ţi-ai lăsat familia înglodată în datorii. Despre cum te-ai lăsat de fiecare şcoală în care te-ai înscris şi despre cum îţi înfigeai bijuterii în corp. Cum stăteai tu în maşina parcată în garaj cu motorul pornit. Toate graffiti-urile tale, toate declamaţiile şi sigilările spălătoriilor şi ale bucătăriilor n-au fost decît nişte simptome ale demenţei tale. Vandalism curat. Din păcate, i-a spus Misty detectivului, nici ea n-a ieşit foarte bine din toată povestea asta.

E aproape ora trei, perioada de acalmie dintre prînz şi cină.

Misty spune :

— Da. Sigur, mergeţi să-l vedeţi pe soţul meu. Misty spune : Aţi zis că vreţi cafea ?

Cu ochii în agenda în care tot îşi ia notiţe, detectivul o întreabă :

— Aveţi cumva idee dacă soţul dumneavoastră făcea parte dintr-o grupare neo-nazistă ? Vreo grupare radicală ?

La care Misty spune :

— Oare ? Zice ea : Friptura de vită e foarte bună aici.

Ca să ştii şi tu, e chiar simpatic. Fiecare cu coala lui de hîrtie şi cu creioanele gata de scris. Ca-ntr-un duel. O pistoladă.

Dacă individul ăsta a văzut aberaţiile scrise de Peter, ştie exact ce credea Peter despre goliciunea ei. Despre sînii ei ca doi peşti morţi. Despre macrameul de vene de pe picioarele ei. Despre mîinile ei care miros a mănuşi de cauciuc. Misty Wilmot, regina cameristelor. Gîndurile tale despre nevastă-ta.

Detectivul Stilton îşi ia notiţe, spunînd :

— Aşadar, nu eraţi foarte apropiaţi, dumneavoastră şi soţul ?

La care Misty spune :

— Mda, ei bine, eu credeam că sîntem. Zice : Şi cînd colo...

El continuă să scrie, spunînd :

— Aveţi cumva idee dacă Peter e membru al Ku-Klux-Klan-ului ?

La care Misty spune :

— Puiul şi colţunaşii sînt destul de buni.

El continuă să scrie, spunînd :

— Aveţi idee dacă există vreun astfel de grup extremist pe Insula Waytansea ?

Durerea de cap îi bate, bate, bate cuiul în ceafă.

Cineva de la masa cinci îi face semn, iar Misty îi spune :

— Să vă aduc nişte cafea ?

La care detectivul Stilton îi spune :

— Vă simţiţi bine ? Nu arătaţi prea falnic astăzi.

Abia în dimineaţa asta la micul dejun, Grace Wilmot şi-a cerut scuze pentru salata de pui stricată – ba mai mult, i-a programat mîine o oră la doctorul Touchet. Frumos gest, dar încă o factură la plată, fir-ar al dracului.

Atunci cînd închide ochii, Misty ar putea să jure că-i clocoteşte capul pe dinăuntru. Gîtul îi este cuprins de o crampă musculară ca din fier forjat. Sudoarea îi lipeşte pliurile de piele de pe gît. Umerii îi sînt ridicaţi, iar capul e afundat între ei pînă la urechi. Abia dacă poate să-şi rotească un pic capul că simte că-i iau foc urechile.

Peter i-a povestit odinioară despre Paganini, probabil cel mai bun violonist al tuturor timpurilor. A fost măcinat de tuberculoză, sifilis, osteomelită în fălci, diaree, hemoroizi şi pietre la rinichi. Paganini, nu Peter. Mercurul cu care i-au tratat doctorii sifilisul l-a lăsat fără dinţi în gură. Pielea i-a devenit cadaverică. I-a căzut părul. Paganini era un cadavru ambulant, dar cînd cînta la vioară, devenea nemuritor.

A avut sindromul Ehlers-Danlos, o boală congenitală care i-a atrofiat într-atît articulaţiile, că putea să-şi atingă încheietura mîinii cu degetul mare. După părerea lui Peter, toată această tortură s-a resorbit în geniu.

După părerea ta.

Misty îi aduce detectivului Stilton un ceai cu gheaţă pe care acesta nu l-a comandat, iar el îi spune :

— Există vreun motiv pentru care purtaţi ochelari de soare în interior ?

La care ea, arătînd cu capul înspre geamuri, îi spune :

— Lumina. Îi umple din nou paharul cu apă şi-i spune : Azi mă dor ochii rău de tot. Mîna îi tremură atît de tare încît scapă creionul. Cu o mînă sprijinindu-se în tăblia mesei, se apleacă să-l ridice. Îşi trage nasul şi-i spune : Mă scuzaţi.

La care detectivul spune :

— Cunoaşteţi un anume Angel Delaporte ?

La care Misty îşi trage nasul şi spune :

— Doriţi să comandaţi ?

Angel Delaporte ar trebui să vadă scrisul de mînă al lui Stilton. Literele lui sînt înalte, unduite în sus, ambiţioase, ideale. Scrisul îi este înclinat spre dreapta, agresiv, înverşunat. Presiunea puternică asupra paginii indică un libidou puternic. Cam asta ţi-ar spune Angel. Codiţele literelor, *y*-urile şi *g*-urile, atîrnă drept în jos. Asta înseamnă determinare şi stofă de conducător.

Detectivul Stilton se uită la Misty şi-i spune :

— Vi se pare că vecinii dumneavoastră au arătat semne de ostilitate la adresa celor veniţi din afară ?

Ca să ştii şi tu, dacă sesiunea ta de masturbare durează sub trei minute pentru că împarţi aceeaşi cadă cu paişpe oameni, bea un pahar.

La orele de teoria artei, te învaţă că femeile caută bărbaţi cu frunţi proeminente şi maxilare mari şi pătrate. Cel puţin aşa arăta un studiu făcut de un sociolog de la West Point Academy. Concluzia era că feţele rectangulare, ochii înfundaţi în orbite şi urechile lipite de cap sînt ceea ce-i face pe oameni atractivi.

Aşa arată şi detectivul Stilton, la care se adaugă cîteva kilograme în plus. În secunda asta nu zîmbeşte, dar cutele care-i brăzdează obrazul şi laba gîştii dovedesc că tipul zîmbeşte din plin. Mai mult zîmbeşte decît se încruntă. Cicatricile fericirii. Poate că e de la kilogramele în plus, dar ridurile corugatoare dintre ochi şi alea de pe frunte, care exprimă îngrijorarea, nici nu se văd.

Asta, plus coarnele roşii de pe frunte.

Ăştia-s micii stimuli vizuali la care pui botul. Codul atracţiei. De-aia iubim pe cine iubim. Fie că eşti sau nu conştient de ei, e motivul pentru care facem ceea ce facem.

De-aia ştim ce nu ştim.

Riduri pe care aplici analiză grafologică. Angel ar fi impresionat.

Dragul, scumpul de Peter şi-a lăsat plete pentru că are urechile clăpăuge.

Urechile tale erau clăpăuge.

Urechile lui Tabbi sînt ale lui taică-său. Părul lung al lui Tabbi e al lui.

Al tău.

Stilton spune :

— Viaţa pe-aici nu mai e ce-a fost şi multora le displace chestia asta. Dacă soţul dumneavoastră nu opera de unul singur, ar trebui să ne aşteptăm la un nou val de atacuri. Incendieri premeditate. Crimă.

O clipă dacă se uită în pămînt, pe Misty o ia cu leşin. Dacă întoarce capul, vederea i se înceţoşează, iar întreaga cameră e cuprinsă de-o pîclă groasă.

Misty aduce detectivului nota de plată şi i-o pune pe masă, spunînd :

— Mai era ceva ?

— Încă o întrebare, doamnă Wilmot, spune el. Ia o înghiţitură de ceai, privind-o peste buza paharului. După care spune : Aş vrea să vorbesc cu socrii dumneavoastră dacă se poate.

Mama lui Peter, Grace Wilmot, stă aici, în hotel, îi spune Misty. Tatăl lui Peter, Harrow Wilmot, a murit. Acum treişpe sau paişpe ani.

Detectivul Stilton îşi mai ia o notiţă. Spune :

— Cum a murit socrul dumneavoastră ?

A fost un infarct, crede Misty. Dar nu e sigură.

La care Stilton spune :

— Mi se pare mie sau nu vă cunoaşteţi foarte bine rubedeniile ?

Cu durerea de cap forîndu-i adînc în craniu, Misty spune :
— Aţi zis cumva dacă doriţi cafea ?

16 iulie

Doctorul Touchet îi bagă lanterna în ochi şi-i spune să clipească. Se uită în urechile ei. Se uită în nasul ei. Stinge lumina în cabinet şi-i spune să-şi lumineze gura cu lanterna. Aşa cum lanterna lui Angel Delaporte lumina prin gaura din peretele sufrageriei lui. E un truc medical mai vechi de a depista sinusurile, care se întind peste tot, strălucind roşu pe sub pielea din jurul nasului, şi-n acest fel, poţi observa petele care semnifică de regulă blocaje, infecţii. Dureri de cap provocate de sinusuri. Îi înclină lui Misty capul pe spate şi se afundă cu privirea în gîtul ei.

Spune :

— De ce crezi că a fost toxiinfecţie alimentară ?

Aşa că Misty îi povesteşte despre diaree, despre crampe, despre durerea de cap. Îi spune tot, mai puţin partea cu halucinaţiile.

El îi testează presiunea sîngelui cuprinzînd-o cu degetele de încheietura mîinii. Atenţi la fiecare bătaie a inimii, cei doi se uită pe cadranul care indică presiunea sîngelui. Fiecărei palpitaţii cauzate de durerea ei de cap îi corespunde o pulsaţie.

După care ea îşi dă jos bluza, iar doctorul Touchet îi ţine mîna ridicată şi-o palpează la subţioară. Tipul poartă ochelari şi fixează cu privirea peretele de lîngă ei în timp ce-şi face de lucru cu degetele. Misty poate vedea totul într-o oglindă din perete. Sutienul îi este atît de strîmt încît bretelele îi muşcă din umeri. Pielea i se revarsă în colăcei peste betelia pantalonilor marinăreşti. Colierul ei jigărit de perle de la gît se pierde cu tot cu perle într-un pliu adînc de grăsime.

Doctorul Touchet, degetele lui sapă tunel prin subţioară, forînd adînc.

Ferestrele cabinetului sînt din sticlă jivrată, iar bluza ei stă atîrnată într-un cîrlig de pe uşă. E aceeaşi cameră în care Misty a născut-o pe Tabbi. Pereţii sînt de faianţă verde, iar podeaua-i albă. Aceeaşi masă de examinare. Aici s-a născut Peter. Şi Paulette. Will Tupper. Matt Hyland. Brett Petersen. Şi, la fel ca ei, toţi cei de pe insulă sub cincizeci de ani. Insula e atît de mică încît doctorul Touchet face şi oficiile de antreprenor de pompe funebre. El a avut grijă de Harrow, tatăl lui Peter, înainte de îngropăciune. De incinerare.

Tatăl tău.

Harrow Wilmot întrupa tot ceea ce Misty îşi dorea ca Peter să devină. La fel cum bărbaţii vor să-şi întîlnească viitoarele soacre ca să vadă cum va arăta logodnica lor peste douăzeci de ani, tot aşa şi Misty. Harry era bărbatul cu care Misty s-ar fi căsătorit dacă ar fi ajuns la vîrsta medie. Înalt, cu favoriţi cărunţi, un nas drept şi o bărbie proeminentă despicată.

Acum, cînd Misty închide ochii încercînd să-l vizualizeze pe Harrow Wilmot, nu vede decît cenuşa lui împrăştiată de pe Promontoriul Waytansea. Într-un nor cenuşiu prelung.

Misty n-are idee dacă doctorul Touchet foloseşte acelaşi cabinet şi pentru îmbălsămări. Dacă va trăi îndeajuns de mult, o s-o pregătească pe Grace Wilmot. Doctorul Touchet a fost legistul venit la faţa locului atunci cînd l-au descoperit pe Peter.

Cînd te-au descoperit pe tine.

Dacă cineva îl va deconecta vreodată de la aparatele de menţinere artificială, probabil că tot el va avea grijă de corp.

Corpul tău.

Doctorul Touchet o palpează la fiecare subţioară. Căutînd noduli. Malformaţii cancerigene. Tipul ştie unde să-ţi apese şira spinării ca să te facă să-ţi dai capul pe spate. Perlele ei false afundate în cutele de pe gît. Ochii lui, irişii sînt prea depărtaţi unul de altul ca să se uite la tine. El fredonează o piesă. Privind fix în altă direcţie. Se vede că tipul are exerciţiul lucrului cu morţii.

Întinsă pe masa de consultaţie, privind la imaginea lor din oglindă, Misty spune :

— Ce era pe vremuri pe Promontoriu ?

La care doctorul Touchet tresare, uimit. Îşi ridică privirea, cu sprîncenele arcuite de surpriză.

De parcă tocmai ar fi glăsuit un mort.

— Pe Promontoriul Waytansea, spune Misty. Am văzut acolo nişte statui, ca şi cum ar fi fost un parc. Ce era de fapt ?

Cu degetul sondînd adînc şanţul dintre tendoanele din ceafa ei, el spune :

— Înainte era un crematoriu, acolo era cimitirul nostru.

Senzaţia ar fi chiar plăcută dacă degetul lui n-ar fi rece.

Numai că Misty n-a văzut nici un mormînt.

Cu degetele sondînd nodulii limfatici de sub maxilarul ei, el îi spune :

— E un mausoleu îngropat într-un dîmb. Uitîndu-se fix la perete, el se încruntă şi spune : Vechi de cel puţin două secole. Grace ar putea să-ţi spună mai multe despre asta.

Grota. Clădirea mică din piatră, asemănătoare cu o bancă. Capitoliul cu coloanele cochete şi arcul de boltă sculptat, dărăpănate şi dezmembrate şi ţinute laolaltă de rădăcinile copacilor. Poarta zăvorîtă din fier, întunericul dinlăuntru.

Durerea ei de cap îi bate, bate, bate cuiul şi mai adînc.

Diplomele atîrnate pe pereţii faianţaţi ai cabinetului sînt îngălbenite şi mohorîte sub geamul de sticlă. Pătate de apă. Mînjite de căcaţi de muscă. Daniel Touchet, doctor în medicină. Ţinîndu-i încheietura între două degete, doctorul Touchet îi ia pulsul.

Cu muşchiul triangularis trăgînd în jos de colţurile gurii lui într-un rictus, el îi lipeşte

stetoscopul de omoplaţi. Spune :

— Şi-acum, Misty, inspiră adînc şi ţine-ţi respiraţia.

Răceala tăioasă a stetoscopului glisează pe spatele ei.

— Acum expiră, spune el. Şi mai inspiră o dată.

Misty spune :

— Ştii cumva dacă Peter şi-a făcut cîndva vasectomie ? Respiră din nou adînc, după care spune : Peter mi-a zis că Tabbi e un miracol de la Dumnezeu şi că n-ar trebui să avortez.

La care doctorul Touchet spune :

— Misty, cît de mult ai băut în ultimele zile ?

Ce orăşel infect. Săraca de Misty Marie a ajuns şi beţiva oraşului.

— A venit un detectiv la hotel, spune Misty. A întrebat dacă nu cumva există Ku Klux Klan pe insulă.

La care doctorul Touchet spune :

— Să ştii că nu aşa o să să-ţi salvezi fata.

Vorbeşte ca bărbatu-său.

Ca tine, dragul, scumpul meu Peter.

La care Misty spune :

— Să-mi salvez fata *de la ce* ? Misty se întoarce ca să-l privească drept în faţă şi-i spune : Avem nazişti pe insulă ?

La care doctorul Touchet se uită la ea zîmbind şi-i spune :

— Bineînţeles că nu.

Se îndreaptă către birou şi ia un dosar în care sînt cîteva hîrtii. Scrie ceva în el. Se uită la calendarul de pe perete, aflat deasupra biroului. Se uită la ceas şi scrie ceva în dosar. Scrisul lui de mînă, cu codiţele fiecărei litere atîrnînd mult sub linie, aproape subconştient, impulsiv. Angel Delaporte ţi-ar zice că e un tip rapace, avid şi malefic.

Doctorul Touchet spune :

— Şi, cu ce te mai ocupi în ultima perioadă ?

La care Misty îi răspunde că da, desenează. Pentru prima oară de cînd a terminat colegiul, Misty desenează, pictează, mai mult cu acuarele. În mansarda ei. În timpul ei liber. Şi-a aşezat şevaletul astfel încît să poată privi pe geam, de-a lungul coastei pînă înspre Promontoriul Waytansea. Pictează un tablou pe zi. Din imaginaţie. Dorinţele unei copiliţe sărăntoace : case mari, nunţi la biserică, picnicuri pe plajă.

Ieri, Misty a pictat pînă s-a lăsat întunericul. Cinci-şase ore au trecut aşa cum au venit. Duse şi-ngropate ca spălătoria lipsă din Seaview. Înghiţite de Triunghiul Bermudelor.

Misty îi spune doctorului Touchet :

— Durerile de cap nu mă lasă decît atunci cînd pictez.

Biroul lui e din metal vopsit, genul de birou din oţel pe care-l întîlneşti în cabinetul unui inginer sau al unui contabil. Cu sertare care culisează lin şi care se închid bubuitor. În locul sugativei are o bucată de postav verde. Deasupra, pe perete, se află calendarul şi diplomele vechi.

Cu chelia lui şi cu cele cîteva fire lungi şi vlăguite pieptănate dintr-o parte într-alta a capului, doctorul Touchet ar putea trece drept inginer. Cu ochelarii ăia rotunzi cu lentile groase şi rame din oţel şi cu ceasul ăla cu curea elastică din metalice, ar putea trece drept contabil. El îi spune :

— Ai fost la colegiu, nu-i aşa ?

La şcoala de artă, îi spune Misty. N-a absolvit-o. A renunţat la ea. S-au mutat aici cînd a murit Harrow, ca să aibă grijă de mama lui Peter. După care a apărut Tabbi. După care Misty a adormit un pic şi s-a trezit grasă, obosită şi între două vîrste.

Doctorul nu schiţează nici un zîmbet. E de înţeles.

— La orele de istorie din şcoală, spune el, ai învăţat de jainişti ? Budiştii jainişti ?

La orele de istoria artei, nu, îi spune Misty.

Trage de un sertar al biroului şi extrage din el o cutie galbenă cu pilule.

— Ai mare, mare grijă cu ele, îi spune el. N-o lăsa pe Tabbi să se apropie de ele.

Îi deşurubează capacul şi scoate două pilule. Sînt nişte capsule gelatinoase, dintr-alea tăiate la jumătate, iar în interior e ceva praf de-un verde închis şi fluctuant.

Mesajul scrijelit de pervazul ferestrei din camera lui Tabbi : *Vei muri cînd vor isprăvi cu tine.*

Doctorul Touchet îi întinde cutia şi-i spune :

— Ia numai atunci cînd nu mai poţi de durere. N-are etichetă. Sînt făcute din ierburi. Îţi sporesc puterea de concentrare.

Misty spune :

— A murit cineva de sindromul Stendhal ?

La care doctorul spune :

— Sînt făcute din alge verzi, dar mai conţin şi nişte scoarţă de salcie albă, şi puţin polen. Pune capsulele la loc în cutie şi-i înşurubează capacul. Aşază cutia pe masa, alături de coapsa ei, şi-i spune : Poţi să bei şi-n continuare, zice el, dar cu moderaţie.

Misty spune :

— Oricum beau moderat.

La care el, întorcîndu-se la birou, îi spune :

— Dacă zici tu.

Căca-m-aş pe oraşele astea mici.

Misty îi spune :

— Cum a murit tatăl lui Peter ?

La care doctorul Touchet îi spune :

— Ce ţi-a povestit Grace Wilmot despre asta ?

Nimic. Nici n-a adus vorba despre asta. Atunci cînd i-au împrăştiat cenuşa, Peter i-a pomenit lui Misty ceva de un infarct. Misty spune :

— Grace a zis c-a fost o tumoare pe creier.

La care doctorul Touchet spune :

— Da, aşa a fost. Şi-a închis sertarul de la biroul metalic cu o bubuitură. Îi spune : Grace mi-a zis că dai dovadă de un real talent.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e calmă şi însorită, dar aerul e plin de abureli.

Misty întreabă de budiştii despre care a adus vorba.

— Budiştii jainişti, spune el.

Ia bluza din cuierul de pe uşă şi i-o întinde. Materialul e pătat la subţiori cu urme întunecate de transpiraţie. Doctorul Touchet îi dă ocol lui Misty, ajutînd-o să-şi vîre mîinile în mîneci.

El îi spune :

— Ce vreau să spun e că, uneori, pentru un artist, durerea cronică poate fi un dar.

17 iulie

Cînd erau în şcoală, Peter îţi spunea mereu că tot ceea ce faci e de fapt un autoportret. Chit că e *Sfîntul Gheorghe şi balaurul* sau *Răpirea Sabinelor*, unghiul pe care îl adopţi, lumina, compoziţia şi tehnica, toate te reprezintă pe tine. Tu eşti inclusiv motivul pentru care alegi să desenezi cutare scenă. Tu eşti fiecare culoare, fiecare tuşă de pensulă.

Peter obişnuia să-i spună :

— Singurul lucru de care e în stare un artist e să-şi descrie propriul chip.

Eşti condamnat să fii tu.

Iar chestia asta, spune el, ne dă frîu liber să desenăm tot ce ne trece prin cap, de vreme ce nu facem decît să ne desenăm pe noi înşine.

Scrisul tău de mînă. Felul în care păşeşti. Modelul serviciului de porţelan pe care ţi-l alegi. Toate astea te lasă descoperit. Tot ce faci îţi trădează intenţiile.

Totul e un autoportret.

Totul e un jurnal.

Cu cei cincizeci de dolari de la Angel Delaporte, Misty îşi cumpără o pensulă de acuarele rotundă din păr de bou, numărul 5. Îşi cumpără o pensulă moale şi pufoasă numărul 4, din coadă de veveriţă, pentru tuşele apoase. O pensulă rotundă din păr de cămilă, numărul 2. O pensulă ascuţită numărul 6, ca o limbă de pisică, făcută din păr de samur. Şi o pensulă lată şi netedă numărul 12, pentru pictat cerul.

Misty îşi cumpără o paletă pentru acuarele, un platou rotund din aluminiu, cu zece orificii goale, care arată ca o formă de copt brioşe. Îşi cumpără cîteva tuburi de guaşe. Verde de Cipru, verde-albăstrui cu pigment de oxid de crom, verde de culoarea sevei şi verde de Winsor. Îşi cumpără albastru de Prusia şi un tub de carmin de roibă. Îşi cumpără un tub de negru Havannah Lake şi unul negru lucios.

Misty îşi cumpără pastă corectoare albă, lăptoasă. Başca un preparat gălbui de culoarea pişatului, pentru stratul preliminar de vopsea, care-ţi permite să ştergi greşelile. Îşi cumpără gumă arabică, de culoarea unei beri slabe, care preîntîmpină întrepătrunderea culorilor pe hîrtie. Başca un grunt uniform care să confere culorilor aspect granulat.

Îşi cumpără un set de hîrtie pentru acuarele, hîrtii fin granulate şi presate la rece, de 48x61 cm. Numele din comerţ pentru dimensiunea asta este „Regal“. Colii de 58x71 cm i se spune „Elefant“. Celei de 67x102 cm – „Dublu Elefant“. E o hîrtie fără acizi. Îşi cumpără planşe, pînze întinse şi lipite pe cartoane. Îşi cumpără paspartuuri de mărime „Super-Regal“, „Imperial“ şi „Enorm“.

Se duce cu toate astea la casă şi costă atît de mult peste cei cincizeci de dolari că trebuie să plătească restul cu cartea de credit.

Dacă-ţi vine să furi un tub de siena arsă, e cazul să iei una dintre pilulele cu alge verzi prescrise de doctorul Touchet.

Peter obişnuia să spună că misiunea unui artist e să pună ordine în haosul general. Colecţionezi detalii, cauţi un model şi organizezi în consecinţă. Dai sens lucrurilor lipsite de noimă. Strîngi ca-ntr-un puzzle bucăţi din orice-ţi vine. Le amesteci şi reorganizezi. Colezi. Montezi. Asamblezi.

Dacă eşti la muncă şi fiecare masă din sectorul tău aşteaptă să fie servită cu ceva, dar tu stai pitită în bucătărie şi faci schiţe pe bucăţi de hîrtie, e cazul să iei o pilulă.

Dacă le-aduci oamenilor nota de plată, iar pe spatele ei ai făcut un mic studiu de lumini şi umbre – nici măcar nu ştii ce ţi-a servit drept model, pur şi simplu l-ai desenat din minte. E un mizilic, dar eşti îngrozită la ideea c-ai putea pierde schiţa. Atunci e cazul să iei o pilulă.

— Toate detaliile astea nesemnificative, spunea Peter, sînt fără nici un rost pînă în clipa în care le pui cap la cap.

Peter obişnuia să-i spună :

— Nimic nu înseamnă ceva în sine.

Ca să ştii şi tu, astăzi în sala de mese, Grace Wilmot stătea cu Tabbi în faţa servantei din sticlă care acoperă aproape în întregime un perete. Înăuntru sînt farfurii din porţelan aşezate pe socluri şi luminate difuz. Ceşti pe farfurioare. Grace Wilmot le arată pe rînd cu degetul. Iar Tabbi face acelaşi lucru cu arătătorul ei, spunînd :

— Fitz and Floyd... Wedgwood... Noritake... Lenox...

Şi dînd din cap, Tabbi îşi încrucişează mîinile la piept şi spune :

— Nu, aici nu e bine. Ea spune : Modelul Oracle Grove are o bordură din aur de 14 carate. Venus Grove are 24 de carate.

Fetiţa ta, specialistă în modele din porţelan ieşite din fabricaţie.

Fetiţa ta, o adolescentă de-acum.

Grace Wilmot se apropie şi învîrteşte pe degete cîteva şuviţe de după urechea lui Tabbi, spunînd :

— Măiculiţă, fata asta e o profesionistă.

Cu tava de farfurii pe umăr, Misty se opreşte îndeajuns de aproape de Grace ca s-o întrebe :

— Cum a murit Harrow ?

La care Grace îşi ia privirea de la porţelanuri. Cu muşchiul orbicularis oris căscîndu-i ochii mari, ea zice :

— Da’ de ce întrebi ?

Misty îi pomeneşte despre vizita la doctor. Doctorul Touchet. Şi despre cum Angel

Delaporte crede că scrisul de mînă al lui Peter spune ceva despre relaţia lui cu taică-său. Toate acele detalii care, luate fiecare în parte, nu înseamnă nimic.

La care Grace îi spune :

— Ţi-a prescris cumva doctorul nişte pilule ?

Tava e grea, iar mîncarea se răceşte, dar Misty îi spune :

— Doctorul a spus că Harrow a murit de cancer la ficat.

Tabbi arată cu degetul, spunînd :

— Gorham... Dansk...

La care Grace zîmbeşte :

— Sigur că da. Cancer la ficat, spune ea. De ce mă mai întrebi ? Ea spune : Credeam că ţi-a zis Peter.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e înceţoşată de la cîte versiuni conflictuale despre moartea lui taică-tău care plutesc în aer. Nici un detaliu nu înseamnă ceva în sine.

La care Misty spune, nu poate vorbi acum. E prea ocupată. E nebunia prînzului. Poate mai tîrziu.

La şcoală, Peter vorbea mereu de un pictor pe nume James McNeill Whistler şi despre cum acest Whistler a lucrat pentru Corpul de ingineri al Armatei, schiţînd decoruri de coastă pentru amplasarea farurilor. Problema cu Whistler era că acesta nu se putea abţine să nu mîzgălească tot soiul de desenaşe pe marginea schiţelor. Desena babe, bebeluşi, cerşetori, tot ce vedea pe stradă. Îşi făcea treaba, monitorizînd terenul pentru oamenii din guvern, dar nu putea să ignore restul. Nu lăsa nimic să-i scape. Bărbaţii care fumau pipă. Copiii care se jucau cu cercul. El colecţiona toate lucrurile astea în mîzgălelile de pe marginea hîrtiilor lui oficiale. Bineînţeles că guvernul l-a discreditat din cauza asta.

— Toate mîzgălelile alea, spunea Peter, valorează azi milioane.

Aşa spuneai.

În Salonul din Lemn şi Aur, untul e servit în cănuţe, atîta doar că acum pe fiecare toartă e cîte un desen încrustat. Un mic studiu.

Poate că e un copac sau o alee care, în imaginaţia lui Misty, coboară şepuit un dîmb, de la stînga la dreapta. O stîncă, o cascadă care se revarsă peste un canion şi un defileu mic plin de umbre şi de pietre acoperite de licheni şi buturugi năpădite de iederă, iar pînă să-şi imagineze tot acest peisaj şi să-l schiţeze pe un şerveţel de hîrtie, lumea din staţia de autobuz deja vine să-şi umple ceştile de cafea. Lumea loveşte cu furculiţele în pahare ca să-i atragă atenţia. Pocneşte din degete. Vilegiaturiştii ăştia.

Nu lasă bacşiş.

O pantă. Un rîu de munte. O scobitură săpată în ţărm. O tulpină de iederă. Toate detaliile astea o iau cu asalt, iar Misty pur şi simplu nu le poate ignora. La ora la care iese din schimb, are deja o colecţie de hîrtiuţe, şerveţele şi chitanţe de la cărţile de

credit, fiecare cu cîte un detaliu desenat pe ea.

În mansarda ei, într-un maldăr de hîrtiuţe, se află modele de frunze şi flori pe care nu le-a văzut niciodată. Într-altul sînt forme abstracte care aduc a stînci sau a piscuri montane pierdute în linia orizontului. Buturugi de copaci, grămezi de tufişuri. Care ar putea fi mărăcini. Păsări.

Ce nu-nţelegi poate deveni orice graţie imaginaţiei tale.

Cînd stai pe budă ore-n şir, desenînd prostii pe hîrtia igienică pînă cînd ţi se scurge curul de tot în gaură – ia o pilulă.

Cînd nu mai cobori la lucru şi rămîi în cameră şi telefonezi la room service. Cînd le spui tuturor că ţi-e rău ca să rămîi zi şi noapte desenînd peisaje pe care nu le-ai văzut niciodată, atunci e cazul să iei o pilulă.

Cînd fiică-ta ciocăneşte la uşă şi te imploră s-o pupi de noapte bună, iar tu îi repeţi necontenit să se bage în pat, că vii într-un minut, pentru ca în cele din urmă bunică-sa s-o smulgă din dreptul uşii, iar tu s-o auzi smiorcăindu-se pe hol – ia două pilule.

Cînd găseşti brăţara cu strasuri pe care a strecurat-o pe sub uşă, mai ia una.

Cînd nimeni nu pare să bage în seamă capriciile tale, servindu-ţi acelaşi zîmbet şi spunîndu-ţi „Şi zi aşa, Misty, cum mai merge cu pictura ?“, e ora de pilulă.

Cînd nu poţi să mănînci din cauza durerii de cap. Cînd pantalonii cad de pe tine pentru că fundul ţi s-a evaporat. Treci pe lîngă o oglindă şi nu recunoşti fantoma slăbănoagă şi gîrbovită pe care o vezi. Mîinile ţi se opresc din tremurici abia atunci cînd pui mîna pe pensulă sau creion. Ei bine, atunci ia o pilulă. Şi înainte ca tu să ajungi la jumătatea cutiei, doctorul Touchet îţi va fi lăsat o cutie plină la recepţie, pe numele tău.

Cînd pur şi simplu nu te mai poţi opri din lucru. Cînd nu-ţi stă gîndul decît la desăvîrşirea unui nou proiect. Atunci ia o pilulă.

Pentru că Peter are dreptate.

Ai dreptate.

Pentru că toate sînt importante. Fiecare detaliu în parte. Numai că încă nu ştim de ce.

Totul e un autoportret. Un jurnal. Toată povestea dependenţei tale într-o şuviţă de păr. În unghiile tale. Detaliile judiciare. Conţinutul stomacului tău e un document. Bătăturile din palmă îţi divulgă toate secretele. Dinţii te demască. Accentul. Ridurile din jurul gurii şi al ochilor.

Tot ce faci îţi trădează intenţiile.

Peter obişnuia să spună că treaba artistului e să fie cu ochii în patru, să colecţioneze, organizeze, arhiveze, conserve, după care să scrie un raport. Să documenteze. Să-ţi facă o expunere. Treaba unui artist e să nu uite.

21 iulie – al treilea pătrar al Lunii

Angel Delaporte ridică un tablou, după care un altul, toate în acuarelă. Fiecare înfăţişează altceva, ba o linie stranie de orizont, ba peisaje cu cîmpuri însorite. Păduri de conifere. Conturul unei case sau al unui sat văzute de la distanţă. Pe faţa lui Angel, numai ochii se mişcă, sărind înainte şi înapoi de la un desen la altul.

— Incredibil, spune el. Tu arăţi groaznic, dar munca ta... mamă, Doamne...

Ca să ştii şi tu, Angel şi cu Misty sînt în Oysterville. În sufrageria lipsă a cuiva. S-au strecurat în ea printr-o gaură ca să facă poze şi să se uite la graffiti-uri.

Graffiti-urile tale.

La cum se prezintă Misty, mereu înfrigurată, deşi are două malete pe ea, dinţii îi clănţăne în gură. Cînd îi întinde cîte o pictură lui Angel, mîinile îi tremură aşa de tare încît colile rigide fac plici. De vină sînt nişte viermi intestinali rămaşi de pe urma toxiinfecţiei alimentare. Chiar şi aici, în camera sigilată în care lumina pătrunde doar prin draperii, ea poartă ochelari de soare.

Angel cară după el geanta foto. Misty îşi aduce mapa. E tot aia neagră din plastic de pe vremea şcolii, o servietă subţire cu un fermoar care face de trei ori înconjurul genţii înainte s-o deschizi complet şi s-o întinzi pe podea. Într-o parte a mapei, picturile în acuarelă sînt prinse cu fîşii subţiri de elastic. În cealaltă, schiţele sînt vîrîte în buzunare de diferite mărimi.

Angel face poze, în vreme ce Misty îşi întinde mapa pe canapea. Cînd îşi scoate cutia cu pilule, mîinile îi tremură atît de tare că auzi cum zăngăne casetele din interior. Extrăgîndu-şi o pilulă din flacon, ea îi spune lui Angel :

— Alge verzi. Sînt pentru dureri de cap. Misty înghite pilula şi spune : Vino să vezi nişte desene şi să-mi zici ce părere ai.

Pe peretele din faţa canapelei, Peter a scris ceva. Cuvintele lui negre mînjesc în trecere fotografiile de familie de pe zid. Pernuţele de ace. Abajururile din mătase. A tras draperiile şi a trecut cu cuvintele lui peste ele.

Tu ai trecut.

Angel îi ia cutia de pilule din mînă şi o ridică la lumina care intră prin geam. Scutură cutia, cu tot cu capsulele ei. Zice :

— Sînt enorme.

Capsula de gelatină din gura ei se înmoaie, şi conţinutul are gust de sare şi de staniol, gust de sînge.

Angel îi pasează butelca de gin din geanta lui foto, iar Misty îşi clăteşte gustul amar

din gură. Ca să ştii şi tu, ea i-a ras lui băutura. La şcoala de artă, te învaţă că drogurile se iau conform unui ceremonial. Trebuie să le împarţi.

Misty îi spune :

— Poftim, serveşte-te. Ia una.

La care Angel deschide cutia şi scoate două pilule. Îşi vîră una în buzunar şi zice :

— Pentru mai tîrziu.

O înghite pe cealaltă cu gin şi se strîmbă îngrozitor, aplecîndu-se în faţă cu limba lui roşie şi albă scoasă afară. Cu ochii strîns închişi.

Immanuel Kant şi guta lui. Karen Blixen şi sifilisul ei. Peter i-ar putea spune lui Angel Delaporte că suferinţa e cheia inspiraţiei.

Întinzîndu-şi schiţele şi acuarelele pe canapea, Misty spune :

— Ce părere ai ?

Angel lasă jos un desen şi ridică altul. Clătinînd din cap. Cu părul filfîindu-i, ca un soi de tremur paralitic. El spune :

— Pur şi simplu incredibil. Ridică alt desen şi zice : Ce sculă foloseşti ?

Adică ce pensulă folosesc ?

— Din păr, zice Misty. Uneori de veveriţă, alteori din coadă de bou.

— Nu, prostuţo, zice el, ce program de computer foloseşti ca să-ţi faci schiţa de pornire. Nu poţi face asta manual. Şi-i arată cu degetul castelul dintr-o pictură, după care bate cu degetul peste coliba dintr-alta.

Manual ?

— Nu-mi zice că foloseşti doar un echer şi un compas şi gata, îi spune Angel. Şi un raportor, poate ? Unghiurile sînt identice, perfecte. Foloseşti o şţanţă sau un format de gata, aşa-i ?

Misty spune :

— Ce-i ăla un compas ?

— Ăla de la ora de geometrie din liceu, spune Angel, arcuindu-şi degetul mare şi arătătorul într-o demonstraţie. Un picior e ascuţit, iar la celălalt ataşezi un creion ca să poţi desena curbe şi cercuri perfecte.

Ţine în mînă desenul unei case de pe dealul aflat deasupra plajei, în care copacii şi oceanul nu sînt decît nişte pete de verde şi albastru de nuanţe diferite. Singura culoare caldă e un punct galben, lumina de la o fereastră.

— M-aş putea uita la asta o veşnicie, zice el.

Sindromul Stendhal.

El îi spune :

— Îţi dau cinci sute de dolari pe ea.

La care Misty îi spune :

— Nu pot.

El scoate alt desen din mapă şi spune :

— Atunci ce zici de asta ?

Nu poate să vîndă nici una.

— Ce zici de-o mie ? îi spune el. Îţi dau o mie doar pentru asta.

O mie de parai. Şi totuşi, Misty îi spune :

— Nu.

Privind-o, Angel îi spune :

— Atunci îţi dau zece mii pentru tot ce-ai aici. Zece mii de dolari. Bani gheaţă.

Misty dă să spună nu, dar...

Angel spune :

— Douăzeci de mii.

Misty oftează, şi...

Angel spune :

— Cincizeci de mii de dolari.

Misty e cu privirea în pămînt.

— De ce, zice Angel, am sentimentul că vei spune nu şi la un milion de dolari ?

Pentru că picturile nu sînt gata. Nu sînt perfecte. Lumea nu le poate vedea, nu încă. Mai sînt o groază de care încă nici nu s-a apucat. Misty nu le poate vinde pentru că are nevoie de ele ca studii pentru ceva mai mare. Toate sînt de fapt bucăţi ale unui întreg pe care ea încă nu-l poate vedea. Sînt nişte indicii.

Cine ştie de ce facem ceea ce facem.

Misty spune :

— De ce-mi oferi purcoiul ăsta de bani ? Ce-i ăsta, un soi de test ?

La care Angel trage fermoarul de la geanta foto şi-i spune :

— Vreau să-ţi arăt ceva. Scoate din ea nişte instrumente lucitoare din metal. Unul e făcut din două tije ascuţite care se unesc la un capăt formînd un V. Celălalt e un semicerc din metal, de forma unui D şi marcat pe latura dreapta în centimetri.

Angel plimbă D-ul metalic peste schiţa unei ferme şi-i spune :

— Toate liniile tale drepte sînt perfect drepte. El aşază D-ul peste acuarela cu o colibă, iar liniile sînt drepte şi aici. Ăsta-i un raportor, îi spune el. Se foloseşte la calcularea unghiurilor.

Angel aplică raportorul pe fiecare desen în parte şi-i spune :

— Unghiurile tale sînt toate perfecte. Unghiuri de fix 90 de grade. Unghiuri de fix 45 de grade. El îi spune : Am observat asta de cînd cu desenul scaunului.

Ia instrumentul în formă de V şi-i spune :

— Ăsta-i un compas. Se foloseşte ca să trasezi curbe şi cercuri perfecte.

El înfige vîrful compasului în centrul unei schiţe în cărbune. Roteşte celălalt picior în jurul primului şi-i spune : Fiecare cerc e perfect. Fiecare floarea-soarelui şi fiecare

havuz. Fiecare curbă, perfectă.

Angel îi arată toate desenele înşirate pe canapeaua verde şi-i spune :

— Schiţele tale folosesc figuri perfecte. E imposibil.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii se împute rău, *rău* de tot, chiar din acest moment începînd.

Unica persoană care nu aşteaptă de la Misty marea cu sarea îi spune că e imposibil. Atunci cînd unicul tău prieten îţi spune că orice-ai face o să devii o mare artistă, iscusită şi cu har, ia o pilulă.

Misty spune :

— Uite ce e, eu şi cu bărbatu-meu am urmat o şcoală de artă. Ea spune : Am fost antrenaţi să *desenăm* aşa.

La care Angel o întreabă, a copiat cumva contururile vreunei fotografii ? A folosit cumva Misty un proiector opac ? O camera obscura ?

Mesajul de la Constance Burton : „Poţi face asta folosindu-ţi imaginaţia“.

Iar Angel scoate din geanta lui foto o cariocă şi i-o dă, spunîndu-i :

— Uite. Îi arată înspre perete şi-i spune : Uite aici, desenează-mi un cerc cu diametrul de zece centimetri.

Fără ca măcar să se uite, Misty îi desenează cu carioca un cerc.

Iar Angel aplică latura dreaptă a raportorului, cea marcată în centimetri, peste cerc. Indică zece centimetri. El îi spune :

— Desenează-mi un unghi de 37 de grade.

Ţac pac, şi Misty trage două linii care se intersectează pe zid.

El aplică raportorul peste ele şi rezultatul e 37 de grade.

El îi cere să deseneze un cerc de 20 de centimetri diametru. O linie de 15 centimetri. Un unghi de 70 de grade. Un S perfect curbat. Un triunghi echilateral. Un pătrat. Iar Misty i le trasează într-o clipită.

Potrivit echerului, raportorului şi compasului, toate sînt perfecte.

— Înţelegi ce vreau să spun ? zice el. Îi îndreaptă vîrful compasului în faţă şi-i spune : Ceva nu-i în regulă. La început a fost buba la Peter, acum e la tine.

Ca să ştii şi tu, se pare că Angel Delaporte o plăcea cu mult mai mult pe cînd era o batoză slinoasă. O cameristă la Hotelul Waytansea. O parteneră de conversaţie căreia-i putea ţine predici despre Stanislavski sau grafologie. La început a fost studenta lui Peter. Apoi a lui Angel.

Misty spune :

— Singurul lucru pe care-l înţeleg e că nu poţi trece peste faptul că aş putea avea, să zicem, un har incredibil.

La care Angel tresare, descumpănit. Îşi ridică privirea, cu sprîncenele arcuite a surpriză.

De parcă tocmai ar fi glăsuit un mort.

El îi zice :

— Misty Wilmot, te auzi ce spui ?

Angel îi flutură vîrful compasului în faţă şi-i spune :

— Ăsta nu-i doar talent. Arată cu degetul înspre cercurile perfecte şi unghiurile trasate pe zid şi-i spune : Trebuie chemată poliţia să vadă toate astea.

Îndesîndu-şi picturile şi schiţele înapoi în mapă, Misty spune :

— Cum aşa ? Trăgînd fermoarul, îi spune : Ca să mă aresteze pentru că-s *o artistă prea bună* ?

Angel îşi scoate aparatul foto şi-l derulează la poziţia următoare. Îi ataşează un bliţ deasupra. Privind-o prin vizor, îi spune :

— Avem nevoie de şi mai multe dovezi. El spune : Desenează-mi un hexagon. O pentagramă. O spirală perfectă.

Cu carioca-n mînă, Misty îi face un desen, apoi pe următorul. Singura dată cînd nu-i tremură mîna e atunci cînd desenează sau pictează.

Pe zidul din faţa ei, Peter a mîzgălit cuvintele : „...vă vom distruge folosindu-ne de propriile voastre nevoi şi de rapacitatea voastră...“

Tu ai mîzgălit.

Hexagonul. Pentagrama. Spirala perfectă. Angel le trage în poză pe fiecare.

Din cauza bliţului care-i orbeşte, nimeni n-o remarcă pe proprietăreasa care-şi vîră capul prin gaură. Uitîndu-se la Angel cum face poze. La Misty cum desenează pe pereţi. La care femeia se ia cu amîndouă mîinile de cap şi le spune :

— Ce *dracului* faceţi ? Încetaţi odată ! Le mai spune : Ce-i ăsta ? Proiectul vostru artistic în plină desfăşurare ?

24 iulie

Ca să ştii şi tu, detectivul Stilton a sunat-o azi pe Misty. Cică vrea să treacă pe la Peter.

Vrea să treacă pe la tine.

Tipul o întreabă la telefon :

— Cînd a murit socrul dumneavoastră ?

Podeaua din jurul lui Misty, patul, întreaga cameră e plină de ghemotoace jilave de coli de desen. Tampoanele mototolite colorate-n albastru azur şi verde de Winsor dau pe-afară din punga maro în care şi-a adus acasă materia primă. Creioanele cu mină de grafit, creioanele colorate, uleiurile ei, acrilicele şi guaşele, pe toate le-a irosit ca să producă gunoaie. Pastelurile ei unsuroase şi cele cretate sînt împrăştiate pe jos şi bucăţite atît de mărunt încît nici nu le mai poţi ţine în mînă. Colile de hîrtie aproape că i s-au dus.

La şcoala de artă nu te învaţă cum să pictezi în timp ce porţi o conversaţie la telefon. Cu receptorul într-o mînă şi pensula în cealaltă, Misty spune :

— Tatăl lui Peter ? Acum paişpe ani, nu ?

Întinzînd vopseaua cu dosul mîinii, amestecînd culorile cu degetul mare, Misty e la fel de nechibzuită ca Goya, pregătind terenul pentru o viitoare encefalopatie provocată de intoxicaţia cu plumb. Surzenie. Depresie. Otrăvire locală.

Detectivul Stilton spune :

— Nu există nici o dovadă cum că Harrow Wilmot ar fi murit.

Ca să ascută vîrful pensulei, Misty o înmoaie în gură. Misty spune :

— I-am împrăştiat cenuşa. Mai spune : A fost atac de cord. Sau tumoare pe creier.

În contact cu limba, vopseaua are un gust acrişor. Nisipul din culoare i se vîră printre dinţi.

La care detectivul Stilton spune :

— Nu există nici un certificat de deces.

Misty spune :

— Poate că ei i-au înscenat moartea.

E complet pe dinafară la faza asta. Grace Wilmot şi doctorul Touchet, toată insula asta e obsedată de propria-i imagine.

La care detectivul Stilton spune :

— Care *ei* ?

Naziştii. Klan-ul.

Cu o pensulă numărul 12 din păr de cămilă, ea pictează într-o nuanţă perfectă de albastru cerul de deasupra copacilor peste linia de orizont zimţată perfect de piscuri

montane perfecte. Cu o pensulă numărul 2 din păr de samur, ea desenează lumina soarelui care pică pe creasta fiecărui val perfect. Curbe perfecte, linii drepte şi unghiuri exacte, aşa că să-l fută cîinii pe Angel Delaporte.

Ca să ştii şi tu, pe hîrtie, starea vremii e exact cum o prognozează Misty. Perfectă.

Ca să ştii şi tu, detectivul Stilton spune :

— De ce crezi că socrul tău şi-ar înscena moartea ?

Misty îi spune că glumea. Bineînţeles că Harry Wilmot a murit.

Cu pensula numărul 4 din păr de coadă de veveriţă, ea prelinge umbrele în pădure. La cîte zile şi-a petrecut zăvorîtă în camera asta, nimic nu i-a ieşit pe jumătate la fel de bine ca schiţa scaunului făcută cu căcatul în pantaloni. Acolo, pe Promontoriul Waytansea. Ameninţată de halucinaţii. Cu ochii închişi, otrăvită cu mîncare.

Şi schiţa aia a vîndut-o pe cincizeci de amărîţi de dolari.

Detectivul Stilton îi spune la telefon :

— Mai sînteţi acolo ?

Misty îi spune :

— *Acolo* unde ?

Ea îi spune :

— Duceţi-vă şi vedeţi-l pe Peter.

Adaugă nişte flori perfecte într-o dumbravă perfectă, folosind o pensulă din nylon mărimea 2. Unde-i Tabbi, Misty habar n-are. Lui Misty nu-i pasă dacă în clipa asta ar trebui să fie la muncă. Singurul lucru de care e sigură e că lucrează. Capul n-o mai doare. Mîinile nu-i mai tremură.

— Problema, spune Stilton, e că cei de la spital vor să fiţi de faţă atunci cînd merg la soţul dumneavoastră.

Iar Misty îi spune că n-are cum. Trebuie să picteze. Are un copil de treisprezece ani de crescut. De-o săptămînă încoace migrena n-a mai lăsat-o. Cu o pensulă din păr de samur, numărul 4, muiată în cenuşiu deschis, trece peste dumbravă. Netezind iarba. Săpînd o groapă. Construind o fundaţie.

Pe coala din faţa ei, pensula omoară arbori şi-i dă la o parte din drum. Cu vopsea maro, Misty forează în movila din dumbravă. Misty ia din nou totul de la capăt. Pensula ară pămîntul de sub iarbă. Florile dispar. Din groapă se înalţă pereţi albi. În pereţi se iţesc ferestre. Un turn o ia în sus. Mijlocul clădirii se umflă cu un dom. Din pragurile uşilor coboară trepte. Un gard împrejmuieşte terasele. Încă un turn ţîşneşte în sus. Apare o nouă aripă care acoperă şi mai mult din dumbravă, trimiţînd pădurea în fundal.

E Xanadu. San Simeon. Biltmore. Mar a Lago. E ceea ce oamenii cu bani construiesc pentru a fi singuri şi la adăpost. Locurile unde oamenii au impresia că vor fi fericiţi. Clădirea asta nouă nu e decît sufletul despuiat al unui bogătan. E raiul alternativ pentru

oamenii prea bogaţi ca să ajungă în cel adevărat.

Poţi picta orice pentru că singurul lucru pe care-l vei dezvălui e propria ta persoană.

La telefon, o voce spune :

— Mîine, la ora 3, e bine, doamnă Wilmot ?

Pe marginea perfectă a acoperişului de la noua aripă apar cîteva statui. Într-o terasă perfectă se cască o piscină. Dumbrava aproape că a dispărut în clipa în care un nou şir de trepte coboară către marginea pădurii perfecte.

Totul e un autoportret.

Totul e un jurnal.

Iar vocea de la telefon spune :

— Doamnă Wilmot ?

Iedera se caţără pe ziduri. Hornurile ţîşnesc prin ţiglele de pe acoperiş.

Iar vocea de la telefon spune :

— Misty ? Vocea continuă : Ai cerut vreodată să vezi expertiza medicală a tentativei de suicid a soţului tău ? Detectivul Stilton spune : Ai idee de unde ar fi putut face rost soţul tău de somnifere ?

Ca să ştii şi tu, problema cu şcoala de artă e că te învaţă tehnici şi meşteşug, dar nu-ţi dă talent. Inspiraţia nu e de vînzare. Nu-ţi poţi motiva calea spre epifanie. Nu poţi găsi o formulă. Nu poţi desena o hartă a cunoaşterii raţionale.

— Sîngele soţului tău, îi spune Stilton, a fost saturat cu barbiturice.

Iar la locul faptei nu s-a găsit nici o dovadă a consumului de medicamente. Nici o cutie cu pilule şi nici un pahar cu apă. Nici o dovadă cum că lui Peter i s-ar fi prescris vreodată o reţetă.

Încă pictînd, Misty îl întreabă unde vrea să ajungă.

La care Stilton îi spune :

— Poate că n-ar strica să te gîndeşti cine i-ar fi dorit moartea soţului tău.

— Doar eu, îi spune Misty. După care îşi doreşte să n-o fi făcut.

Pictura e terminată, perfectă, superbă. Nu e un loc pe care Misty să-l fi văzut vreodată. Habar n-are de unde l-a scos. După care, cu o pensulă numărul 12 de forma unei limbi de pisică, înmuiată în negru lucios, mînjeşte tot ce se vede.

25 iulie

Prima oară cînd le vezi, toate casele de pe strada Gum şi de pe strada Larch arată impunător. Au cîte trei, patru etaje, susţinute de coloane albe, şi datează din perioada ultimei explozii economice de-acum optzeci de ani. De-acum un secol. Casele sînt înşirate printre copaci stufoşi mari cît nişte nori verzi de furtună, nuci şi stejari. Ele flanchează de-o parte şi de cealaltă strada Cedar, despărţite de peluze tunse. Prima oară cînd le vezi, arată a case de oameni avuţi.

— Faţade de temple, i-a spus Harrow Wilmot lui Misty. Pe la 1798, americanii construiau faţade simple, dar masive, în stil grecesc. La 1824, îi spune el, cînd William Strickland a conceput cea de-a doua bancă a Statelor Unite din Philadelphia, n-a mai fost cale de-ntors. Imediat după, casele, că erau mari sau mici, erau dotate cu un şir de coloane şi un fel de fronton acoperit, plasat deasupra intrării.

Lumea le spunea „case cu coadă“, pentru că toate aceste detalii se limitau la o singură extremitate. Restul casei era drept.

Cam aşa arăta fiecare casă de pe insulă. Toate cu faţade dintr-astea. Prima impresie.

Ceea ce arhitecţii au numit „cancerul grecesc“ a cuprins toate construcţiile, de la clădirea Capitoliului din Washington, D.C. pînă la cea mai amărîtă colibă.

— Pentru arhitectură, spunea Harrow, asta a însemnat sfîrşitul progresului şi începutul reciclării.

I-a luat pe Misty şi pe Peter din staţia de benzină din Long Beach şi i-a condus cu maşina pînă la feribot.

Casele de pe insulă îţi par impunătoare pînă în clipa în care observi vopseaua scorojită şi căzută grămezi la rădăcina fiecărei coloane. Foliile metalice care îmbracă acoperişul sînt ruginite şi deşirate în fîşii roşietice. Ferestrele sparte sînt peticite cu bucăţi de carton maro.

Rupţi în coate de trei generaţii încoace.

Nici o investiţie nu te ţine o veşnicie. Harry Wilmot i-a spus asta. Banii erau deja pe sfîrşite.

— Generaţia noastră strînge banii, i-a spus odată Harrow. Generaţia următoare îi protejează. A treia îi cheltuieşte pînă nu mai rămîne nimic. Lumea uită mereu cum se construieşte averea unei familii.

Cuvintele mîzgălite de Peter : „... sîngele vostru e aurul nostru...“

Ca să ştii şi tu, în timp ce face trei ore cu maşina ca să se întîlnească cu detectivul Stilton la sanatoriul unde e ţinut Peter, Misty pune cap la cap tot ce-şi aminteşte despre Harrow Wilmot.

Prima dată cînd Misty a văzut Insula Waytansea a fost cînd a venit în vizită cu Peter, iar tatăl lui i-a plimbat prin împrejurimi în vechiul Buick al familiei. Toate maşinile din Waytansea erau vechi, curate şi lustruite, dar scaunele erau peticite cu bandă adezivă ca să nu iasă umplutura din ele. Tabloul de bord capitonat era crăpat de la soare. Caroseria cromată şi barele de protecţie erau pătate şi mîncate de rugină de la aerul sărat. Culorile erau şterse şi acoperite de un strat fin de oxid alb.

Harrow avea un păr cărunt des, pieptănat cu creastă peste frunte. Ochii îi erau albaştri sau cenuşii. Dinţii erau mai mult galbeni decît albi. Bărbia şi nasul, ascuţite şi proeminente. În rest, era palid şi slab. Flasc. Îi simţeai respiraţia. O casă veche de pe insulă cu interiorul putrezit.

— Maşina asta are zece ani, le-a spus. Pentru o maşină de pe insulă, e mult. I-a condus pînă la feribot, unde i-a lăsat aşteptînd pe ponton, privind peste întinderea de apă la verdele întunecat al insulei. Peter şi cu Misty erau în vacanţa de vară şi îşi căutau slujbe, visînd să se mute la oraş, orice oraş. Voiau să lase totul în urmă şi să se stabilească la New York sau în Los Angeles. Aşteptînd feribotul, şi-au spus că ar trebui să studieze arta la Chicago sau în Seattle. Într-un loc în care să-şi poată începe fiecare o carieră. Misty îşi aminteşte că a fost nevoie să trîntească de trei ori portiera ca să stea închisă.

Asta-i maşina în care Peter a încercat să se sinucidă.

Maşina în care ai încercat să te sinucizi. Aia în care ai luat somniferele alea.

Aceeaşi maşină pe care o conduce ea acum.

Inscripţionate pe lateral, cuvintele de-un galben strălucitor spun : „Bonner & Mills – Cînd nu te mai gîndeşti să iei totul de la capăt“.

Ce nu-nţelegi poate căpăta orice sens îţi doreşti.

În acea primă zi petrecută pe feribot, Misty a rămas în maşină, în timp ce Harrow şi cu Peter au ieşit pe punte.

Harrow s-a apropiat de Peter şi i-a spus :

— Eşti sigur că ea e aleasa ?

S-a apropiat de tine. Tată şi fiu.

La care Peter i-a spus :

— I-am văzut picturile. E exact ce trebuie...

Harrow şi-a arcuit sprîncenele, cu muşchiul corugator încreţindu-i pielea de pe frunte în riduri pronunţate, şi i-a spus :

— Ştii ce-nseamnă asta.

La care Peter a schiţat un zîmbet, activîndu-şi doar muşchiul levator labii a batjocură, şi i-a spus :

— Da, sigur că da. *Să dea dracu' dacă nu-s norocos*.

La care taică-său a dat din cap. A spus :

— Asta înseamnă că vom renova în fine hotelul.

Mama hipioată a lui Misty obişnuia să spună că visul american e să fii atît de bogat încît să te izolezi de restul lumii. Dovadă Howard Hughes şi apartamentul lui. William Randolph Hearst în San Simeon. Dovadă Biltmore. Toate reşedinţele alea luxoase în care s-au exilat bogătanii. Toate acele Edenuri confecţionate de gata în care ne retragem. Cînd se alege praful din ele, şi întotdeauna se întîmplă aşa, visătorul se întoarce la lumea adevărată.

— Caută originile oricărei averi, îi spunea maică-sa lui Misty, şi-o să dai de sînge nu mai departe de prima sau a doua generaţie.

Chestia asta era menită s-o convingă de faptul că traiul lor în rulotă nu era chiar aşa de rău.

Copii care se spetesc în mină sau la moară, spunea ea. Sclavie. Droguri. Fluctuaţii de bursă. Distrugerea naturii prin defrişare, poluare sau recolte pînă nu mai rămîne nimic. Monopoluri. Boli. Război. Toate averile pornesc de la ceva neplăcut.

În ciuda celor pe care i le spunea maică-sa, Misty credea că are tot viitorul înainte.

Misty rămîne un minut în parcarea azilului, uitîndu-se în sus la cel de-al treilea rînd de ferestre. Fereastra de la camera lui Peter.

Fereastra de la camera ta.

Zilele astea, Misty se agaţă de fiecare margine care-i iese în cale, cadre de uşi, tejghele, mese, spătare de scaun. Ca să-şi menţină echilibrul. Misty abia dacă-şi mai poate ridica bărbia din piept. De fiecare dată cînd iese din cameră, trebuie să poarte ochelari de soare pentru că lumina îi provoacă dureri. Hainele atîrnă pe ea, ca pe gard, de parcă ar fi goale pe dinăuntru. Părul... îi rămîne mai mult în perie decît în cap. Fiecare curea o cuprinde de două ori pe după noua ei talie.

Jigărită ca starletele din telenovelele spaniole.

Cu ochii injectaţi şi înfundaţi în orbite reflectaţi de oglinda retrovizoare, Misty ar putea fi foarte bine cadavrul lui Paganini.

Înainte să se dea jos din maşină, Misty mai ia o pilulă din alge verzi, iar durerea de cap o săgetează scurt atunci cînd o înghite cu o cutie de bere.

Detectivul Stilton o aşteaptă chiar în uşa holului de la intrare, uitîndu-se la ea cum traversează parcarea. Sprijinindu-se de fiecare maşină ca să-şi menţină echilibrul.

Atunci cînd Misty urcă scările, mîna ei se agaţă de balustradă şi o trage înainte.

Detectivul Stilton îi deschide uşa, spunîndu-i :

— N-arăţi prea falnic.

E din cauza durerii de cap, îi spune Misty. Sau de la vopseluri. Cadmiu roşu. Titan alb. Unele vopseluri de ulei au în compoziţie plumb, cupru sau oxid de fier. Iar faptul că un artist îşi înmoaie pensula în gură pentru a-i ascuţi vîrful n-are cum să-i facă prea bine. La şcoala de artă, nu uită niciodată să-ţi spună de Vincent van Gogh sau Toulouse

Lautrec. De toţi acei pictori care au luat-o razna şi şi-au futut creierii de n-au mai putut picta decît cu pensula legată de mîna paralizată. Vopseluri toxice, absint, sifilis.

Slăbirea articulaţiilor de la încheietura mîinii şi de la glezne sînt un semn cert de otrăvire cu plumb.

Totul e un autoportret. Inclusiv autopsia creierului tău. Urina ta.

Otrăvuri, droguri, boli. Inspiraţie.

Totul e un jurnal.

Ca să ştii şi tu, detectivul Stilton îşi ia notiţe. Transcriind bălmăjelile ei.

Misty ar trebui să-şi ţină gura dacă nu vrea ca Tabbi să fie luată de stat în custodie.

Cei doi se prezintă la recepţie. Semnează într-un borderou şi primesc ecusoane de plastic pe care şi le agaţă de haine. Misty poartă una dintre broşele favorite ale lui Peter, o morişcă de strasuri galbene, cu giuvaierele ciobite şi opace. Folia argintată care acoperă pietrele s-a scorojit şi nu mai străluceşte. Ar putea fi cioburi de sticlă spartă de pe stradă.

Misty îşi agaţă ecusonul lîngă broşă.

La care detectivul îi spune :

— Da' veche mai e.

La care Misty îi spune :

— Soţul meu mi-a dăruit-o pe vremea cînd ieşeam împreună.

În timp ce aşteaptă liftul, detectivul Stilton îi spune :

— Am nevoie de dovezi că soţul tău s-a aflat aici în ultimele patruzeci şi opt de ore. Mutîndu-şi privirea de la numerele licărind pe panoul liftului la ea, el îi spune : Şi poate că şi tu ar trebui să te gîndeşti bine la ce ai făcut în perioada asta.

Liftul se deschide şi cei doi intră. Uşile se închid. Misty apasă butonul de la etajul trei.

Amîndoi stau cu faţa la uşi, iar Stilton îi spune :

— Am un mandat de arestare pe numele lui. Şi se bate cu palma peste buzunarul de la piept al sacoului sport.

Liftul se opreşte. Uşile se deschid. Cei doi ies.

Detectivul Stilton îşi deschide agenda şi citeşte din ea :

— Îi ştii pe cei care locuiesc la numărul 346 de pe Western Bayshore Drive ?

Misty îl conduce pe hol înainte şi-i spune :

— Ar trebui ?

— Acum un an, soţul tău le-a făcut ceva reparaţii la casă, îi spune el.

Spălătoria lipsă.

— Dar pe cei de la numărul 7856 de pe Northern Pine Road ? spune el.

Dulapul de lenjerie lipsă.

La care Misty spune o, da. Da. A văzut ce-a făcut Peter acolo, dar nu, nu-i cunoaşte pe proprietari.

Detectivul Stilton îşi închide agenda şi-i spune :

— Ambele case au ars azi-noapte. Acum cinci zile, altă casă a luat foc. Înainte de asta, altă casă la care a lucrat soţul tău a fost distrusă.

Toate incendiate, spune el. Toate casele în care Peter şi-a plasat graffiti-urile înveninate pentru cine le-o descoperi au fost mistuite de flăcări. Ieri, poliţia a primit o scrisoare de la un grup care a revendicat toate operaţiunile. Alianţa Oceanică pentru Libertate. Pe scurt, AOL. Care îşi doreşte încetarea oricăror acţiuni de modernizare de pe coastă.

Urmînd-o pe holul acoperit cu linoleum, Stilton îi spune :

— Mişcarea de supremaţie a albilor şi Partidul Verde au legături de foarte multă vreme. Spune : Protecţia naturii nu sare departe de conservarea purităţii rasiale.

Ajung în camera lui Peter, iar Stilton îi spune :

— Dacă soţul tău nu poate dovedi c-a fost aici în ultimele patruzeci şi opt de ore, îl iau pe sus. Şi bate din nou cu palma peste mandatul din buzunarul de la jachetă.

Draperia este trasă în jurul patului în care stă Peter. Din interior se aude zumzetul aparatului de respiraţie artificială. Se aud bipurile slabe de la monitorul care-i înregistrează bătăile inimii. Clinchetul înfundat al muzicii de Mozart care-i picură în căşti.

Misty dă la o parte draperia din jurul patului.

O dezvelire. O premieră.

Iar Misty îi spune :

— Eşti invitatul meu. Întreabă-l ce vrei.

În mijlocul patului e un schelet chircit pe o parte, o grămadă de mucava învelită în piele cerată. O mumie albăstruie prin care venele întunecate ţîşnesc la suprafaţă. Genunchii îi sînt aduşi la piept. Spatele îi este într-atît de arcuit încît căpăţîna aproape că-i atinge bucile albite. Degetele de la picioare, ascuţite ca nişte ţepuşe. Unghiile de la picioare lungi şi îngălbenite. Pumnii îi sînt atît de strînşi încît unghiile de la mîini taie în bandajele care-i protejează încheieturile. Pătura subţire e mototolită la marginea saltelei. Tuburi galbene şi transparente îi intră şi-i ies din braţe, abdomen, căpăţînă şi din penisul zbîrcit şi vineţiu. Muşchii i s-au atrofiat într-un aşa hal încît ciolanele din genunchi, coate, picioare şi mîini par uriaşe.

Buzele – lucioase de la strugurel – sînt dezlipite cît să-i vezi dinţii lipsă.

Cu draperia trasă, mirosul te ia pe sus, de la tampoanele cu alcool la urină, sînge şi crema de piele. Mirosul de plastic călduţ. Mirosul înţepător de clor şi boarea pudrată de la mănuşile din cauciuc.

Jurnalul persoanei tale.

Tubul respirator din plastic albastru intră într-o gaură aflată la jumătatea gîtului. Ochii îi sînt acoperiţi de bandă adezivă albă. Capul i-a fost ras pentru o mai bună

monitorizare a presiunii în creier, dar pe coaste şi-n hamacul de piele flască dintre oasele iliace i-au crescut cîteva şomoioage negre de păr.

La fel ca părul negru al lui Tabbi.

Părul tău negru.

Cu draperia trasă într-o parte, Misty îi spune :

— După cum se poate vedea, soţul meu nu iese prea des la plimbare.

Tot ce faci te trădează.

Detectivul Stilton înghite cu gogîlţuri. Muşchiul levator labii superior îi ridică buza de sus pînă aproape de nări, iar chipul i se afundă în agendă. Creionul notează compulsiv.

Într-un dulăpior aflat lîngă pat, Misty găseşte tampoanele cu alcool şi le scoate din pungă. Pacienţii aflaţi în comă sînt clasaţi în funcţie de scara Glasgow, îi spune ea detectivului. Aceasta merge de la treaz complet pînă la inconştient şi inert la stimuli. Îi spui ceva pacientului şi vezi dacă-ţi răspunde schiţînd vreo mişcare. Sau rostind un cuvînt. Sau clipind din ochi.

Detectivul Stilton spune :

— Ce-mi poţi spune despre tatăl lui Peter ?

— Ei bine, zice Misty, a ajuns ţîşnitoare.

Detectivul o priveşte surprins. Cu ambele sprîncene arcuite. Muşchiul corugator să trăiască.

Grace Wilmot a cheltuit o căruţă de bani ca să ridice o fîntînă din bronz în memoria lui. E la intersecţia străzii Alder cu Bulevardul Division, aproape de hotel, îi spune Misty. Cenuşa lui Harrow a fost împrăştiată în cadrul unei ceremonii care a avut loc pe Promontoriul Waytansea.

Detectivul Stilton îşi ia notiţe conştiincios.

Cu tamponul înmuiat în alcool, Misty curăţă pielea din jurul sfîrcului lui Peter.

Misty îi ia căştile de pe urechi şi-i prinde capul cu ambele mîini, aşezîndu-i-l pe pernă astfel încît să fixeze cu privirea tavanul. Misty îşi desprinde broşa galbenă de pe haină.

Pe scara Glasgow, nivelul cel mai de jos al unei come este trei. Asta înseamnă că nu te mişti niciodată, nu scoţi un cuvînt, nu clipeşti. Indiferent ce ţi-ar zice sau face oricine. Nu reacţionezi de fel.

Broşa are un ac de siguranţă lung cît arătătorul ei, iar Misty îl curăţă cu alcool.

Creionul detectivului Stilton se opreşte din scris, fără a părăsi pagina agendei, iar tipul spune :

— Fiica ta vine vreodată în vizită ?

La care Misty dă din cap.

— Dar maică-sa ?

La care Misty îi spune :

— Fiică-mea îşi petrece cea mai mare parte din timp cu bunică-sa. Misty se uită la acul argintat şi curăţit. Pierd vremea prin talcioc, spune Misty. Soacră-mea lucrează pentru o companie care caută piesele lipsă din serviciile de porţelan descompletate ale oamenilor.

Misty înlătură banda adezivă de pe ochii lui Peter.

De pe ochii tăi.

Misty îi cască ochii cu degetele, se apropie de el şi-i strigă în ureche :

— Peter !

Misty îi strigă :

— Cum a murit de fapt taică-tău ?

Împroşcîndu-l cu salivă peste ochii cu pupilele lor de diferite mărimi, Misty îi strigă :

— Faci cumva parte din vreo gaşcă ecoteroristă de neonazişti ?

Întorcînd privirea înspre detectivul Stilton, Misty strigă :

— Ieşi noaptea pe furiş ca să dai foc la casele oamenilor ?

Misty îi strigă :

— Eşti cumva un aol ?

Alianţa Oceanică pentru Libertate.

Stilton îşi încrucişează mîinile peste piept şi-şi lasă bărbia în jos, privind-o pe sub sprîncene. Muşchiul orbicularis oris din jurul buzelor îi întinde gura într-o linie dreaptă subţire. Muşchiul frontalis îi ridică sprîncenele cît să-i apară trei riduri pe frunte, de la o tîmplă la alta. Riduri care pînă acum nu erau acolo.

Cu o mînă, Misty îl apucă pe Peter de-un sfîrc şi i-l întinde la refuz.

Cu cealaltă mînă, Misty îi vîră acul de siguranţă prin piele. După care îl scoate pe partea cealaltă.

Bipurile de pe monitorul care înregistrează bătăile inimii se succed la fel, nici mai repede, nici mai lent.

Misty îi spune :

— Dragul meu Peter. Simţi ? Şi Misty îl împunge iarăşi cu acul.

Ca să înnoieşti durerea de fiecare dată. Metoda Stanislavski.

Ca să ştii şi tu, ai atîtea cicatrici încît e la fel de greu pe cît străpunsul unui cauciuc de tractor. Pielea de la sfîrc e atît de elastică încît durează o veşnicie pînă ca vîrful acului să iasă pe partea cealaltă.

Misty îi strigă :

— De ce te-ai sinucis ?

Pupilele lui Peter fixează tavanul, una larg deschisă, alta cît o gămălie.

După care două mîini o cuprind de la spate. Sînt ale detectivului Stilton. O trag într-o parte. În timp ce ea urlă :

— De ce dracului m-ai adus aici ?

Stilton o trage într-o parte pînă cînd acul din mîna lui Misty se prelinge, încetul cu încetul, pînă iese de tot. În timp ce ea urlă :

— De ce dracului m-ai lăsat gravidă ?

28 iulie – Lună nouă

Peter s-a jucat cu prima ei tranşă de anticoncepţionale. Le-a înlocuit cu bombonele de scorţişoară. A doua tranşă i-a aruncat-o în veceu.

Ai aruncat-o în veceu. Cică din greşeală.

Pentru ca apoi să fie nevoie de alte treizeci de zile pînă să i se reînnoiască reţeta. Şi-a făcut rost, în schimb, de o diafragmă, pentru ca, peste o săptămînă, Misty să descopere o găurică fix în mijlocul ei. A ridicat-o la lumină ca să vadă şi Peter, la care el i-a spus :

— Lucrurile astea nu durează o veşnicie.

Misty i-a spus că abia şi-a pus-o.

— S-a tocit, i-a zis Peter.

Misty i-a spus că penisul lui nu e atît de mare încît să-i atingă colul uterin şi să-i găurească diafragma.

Penisul *tău* nu e aşa de mare.

După aceea, Misty a constatat că s-a terminat spermicidul.

Şi o costase o avere. Abia dacă folosea o dată dintr-o cutie c-o şi găsea goală imediat după. Azi aşa, mîine aşa, pînă cînd Misty a ieşit la un moment dat din baie şi l-a întrebat pe Peter, cumva i-a umblat la spermicid ?

Peter se zgîia la telenovela lui spaniolă, în care toate femeile au taliile atît de subţiri de zici că-s cîrpe stoarse şi puse la uscat. La cum îşi tîrîie ţîţele lor enorme acoperite doar de cîte un maieuţ cu breteluţe. Cu machiajul lor strident, gagicile astea ar trebui să treacă cică drept doctoriţe sau avocate.

Peter i-a spus :

— Uite, şi şi-a dus ambele mîini pe după gît.

A desprins ceva de după gulerul tricoului său negru şi l-a scos în afară. Era un colier lucios făcut din strasuri roz, un şirag de gheaţă roz, scînteind luminiţe roz. Şi i-a spus :

— Îl vrei ?

La care Misty a rămas la fel de prostită ca gagicile spaniole. Ca teleghidată, s-a întins după colier şi l-a apucat de un capăt. În oglinda de la baie, strălucirea colierului i se lipea de piele. Admirîndu-se în oglindă şi mîngîindu-şi colierul, Misty auzea flecărelile în spaniolă din cealaltă cameră.

Misty a ţipat :

— Să nu te mai prind că te atingi de spermicidul meu, bine ?

Misty n-a auzit decît spaniola.

Bineînţeles că nu i-a mai venit ciclul. După două zile, Peter i-a cumpărat un test de sarcină. Beţigaşe dintr-alea pe care faci pipi. Care-ţi indică dacă te-ai pricopsit sau nu.

Beţişoarele nu erau sigilate. Miroseau toate a pipi. Şi toate arătau deja că cică nu te-ai fi pricopsit cu sarcină.

Apoi Misty a observat că fundul cutiei fusese forţat şi lipit la loc. L-a întrebat pe Peter, care aştepta de partea cealaltă a uşii de la baie :

— Pe-astea le-ai cumpărat azi ?

Peter a zis :

— Ce ?

Misty n-auzea decît spaniola.

Cînd se futeau, Peter îşi ţinea ochii închişi şi scotea gîfîieli şi horcăieli. Cînd ejacula, cu ochii strîns închişi, urla :

— *Te amo !*

Prin uşa de la baie, Misty i-a strigat :

— Te-ai pişat pe astea sau ce ?

Clanţa s-a mişcat, dar Misty încuiase uşa. Prin uşă, vocea lui Peter îi spunea :

— Dar n-ai nevoie de ele. Nu eşti gravidă.

La care Misty l-a întrebat, şi atunci unde e pata care mă vizitează o dată pe lună ?

— Fix aici, i-a zis vocea. După care degetele lui s-au strecurat pe sub uşă, împingînd ceva alb şi moale. Ţi-au căzut ăştia pe jos, i-a zis el. Ia uite-te mai bine la ei.

Erau chiloţii ei, proaspăt pătaţi cu sînge.

29 iulie – Lună nouă

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii este apăsătoare şi şfichiuitoare, iar Misty suferă teribil de fiecare dată cînd încearcă să facă o mişcare.

Numai ce-a plecat doctorul Touchet. Acesta şi-a petrecut ultimele două ore bandajîndu-i piciorul în fîşii de cîrpă sterile şi răşină acrilică. De la călcîi şi pînă la pelvis, piciorul îi este imobilizat în fibră de sticlă. La genunchi era buba, i-a zis doctorul.

Peter, nevastă-ta e o împiedicată.

Misty e o împiedicată.

Duce ea aşa o tavă cu salată Waldorf din bucătărie în salon şi brusc se împiedică. Taman în cadrul uşii de la bucătărie, piciorul i-o ia înainte, iar Misty cade direct peste masa cu numărul 8, cu tot cu tava şi cu farfuriile de salată Waldorf.

Bineînţeles că întreg salonul se strînge în jurul ei s-o vadă mînjită de maioneză. Genunchiul pare în regulă, iar Raymon iese din bucătărie şi-o ajută să se pună pe picioare. Dar nu, genunchiul e scrîntit, zice doctorul Touchet. La o oră, apare şi el, după ce Raymon şi Paulette au ajutat-o să urce în camera ei. Doctorul îi ţine o pungă de gheaţă peste genunchi, după care îi oferă trei sortimente de ghips la alegere : galben, roz sau alb.

Doctorul Touchet stă pe vine la picioarele ei, în vreme ce Misty e aşezată pe un scaun drept, cu piciorul întins pe un suport. El îi plimbă punga cu gheaţă peste picior, căutînd eventuale umflături.

Misty îl întreabă, el a fost cel care a completat certificatul de deces al lui Harrow ?

Misty îl întreabă, el i-a prescris cumva somnifere lui Peter ?

Doctorul o priveşte în treacăt, după care continuă să-i plimbe gheaţa peste picior. Îi spune :

— Dacă nu te relaxezi, e posibil să nu mai mergi în veci.

Piciorul ei pare deja în regulă. Arată bine. Ca să ştii şi tu, nici măcar n-o doare genunchiul.

— Eşti în stare de şoc, îi spune Touchet.

Are cu el o servietă, nu un gentoi dintr-ăla negru de medic. E genul de servietă care s-ar potrivi unui avocat. Sau unui bancher.

— În situaţia ta, ghipsul e cea mai bună soluţie, îi spune el. Fără ghips, te-ai ţine după detectivul ăla şi piciorul nu ţi s-ar mai vindeca în veci.

Oraşul ăsta de o palmă, toate figurile astea de ceară de pe Insula Waytansea o spionează.

Cineva bate la uşă, iar Grace şi Tabbi dau năvală în cameră. Tabbi îi spune :

— Mami, ţi-am mai adus materiale de pictură, şi-ntr-adevăr, ţine în ambele mîini două pungi de plastic pline cu cumpărături.

Grace întreabă :

— Cum îi e ?

La care doctorul Touchet îi răspunde :

— O să fie bine, cu condiţia să nu se mişte din camera asta timp de trei săptămîni. Şi începe să-i înfăşoare genunchiul în tifon, straturi-straturi de tifon, din ce în ce mai groase.

Ca să ştii şi tu, în clipa în care Misty s-a trezit la podea, cînd oamenii i-au sărit în ajutor şi au cărat-o pînă sus, chiar şi atunci cînd doctorul i-a palpat şi îndoit genunchiul, Misty repeta neîncetat :

— În ce m-am împiedicat ?

Nu e nimic acolo, în pragul uşii. Nimic de care să se fi putut împiedica.

După aceea, Misty i-a mulţumit lui Dumnezeu că toate astea s-au întîmplat la locul de muncă. Aşa măcar n-or să-i iasă vorbe că lipseşte de la serviciu.

Grace spune :

— Poţi să-ţi mişti degetele de la picioare ?

Da, Misty poate să facă asta. Dar nu poate să ajungă la ele.

Apoi, doctorul i-a înfăşurat piciorul în fîşii din fibră de sticlă.

Tabbi se apropie de ea şi-i atinge butucul din fibră de sticlă în interiorul căruia se află piciorul pierdut al maică-sii şi-i spune :

— Pot să mă iscălesc pe el ?

— Lasă-l o zi să se usuce, zice doctorul.

Întins drept în faţa ei, piciorul lui Misty cîntăreşte probabil patruzeci de kilograme. Se simte fosilizată. Îmbălsămată în ambră. O mumie străveche. Asta o s-o ţină prizonieră.

E ciudat cum mintea ta încearcă să explice haosul. Misty se simte groaznic acum, dar în clipa în care Raymon a ieşit din bucătărie, cuprinzînd-o cu braţul şi ajutînd-o să se ridice, ea i-a zis :

— Mi-ai pus cumva piedică ?

El i-a înlăturat salata de Waldorf, feliile de măr şi nucile pisate din păr şi i-a spus :

— *Cómo ?*

Ce nu-nţelegi poate căpăta orice sens îţi doreşti.

Chiar şi în clipa aia, uşa de la bucătărie era lipită de perete, iar podeaua era curată şi uscată.

Misty l-a întrebat :

— Cum am căzut ?

La care Raymon a ridicat din umeri şi i-a spus :

— În *culo*.

Toţi cei din bucătărie strînşi în jurul lor au început să rîdă.

Acum, în camera ei de sus, cu piciorul „coconizat“ într-o piñata albă şi masivă, Misty e luată de subţiori de Grace şi de doctorul Touchet şi aşezată în pat. Tabbi îi scoate pilulele din alge verzi din poşetă şi i le pune pe noptieră. Grace scoate telefonul din priză şi-i încolăceşte cablul, spunîndu-i :

— Ai nevoie de linişte. Grace îi spune : Puţină terapie prin artă o să te vindece, şi-ncepe să golească pungile de plastic de tuburi de vopsea şi pensule, pe care le dispune ordonat pe masa de toaletă.

Doctorul scoate o seringă din servietă. Îi tamponează braţul cu alcool rece. Mai bine braţul decît sfîrcul.

Simţi ?

Doctorul umple seringa dintr-o sticlă şi-i înfige acul în braţ. O goleşte şi-i dă un tampon de vată ca să-şi oprească sîngele.

— O să te ajute să dormi, îi spune el.

Tabbi stă pe marginea patului şi o întreabă :

— Te doare ?

Nu, deloc. Picioarele ei sînt în regulă. Înţepătura a durut-o mai tare.

Inelul de pe degetul lui Tabbi, peridotul verde strălucitor, captează lumina intrată pe geam. Covorul merge pînă sub geam, iar sub covor Misty a ascuns banii strînşi din bacşiş. Biletul lor dus pentru Tecumseh Lake.

Grace bagă telefonul într-o pungă goală şi-i întinde mîna lui Tabbi. Îi spune :

— Vino încoace. S-o lăsăm pe maică-ta să se odihnească.

Doctorul Touchet stă în pragul uşii şi spune :

— Grace ? Pot să-ţi vorbesc între patru ochi ?

Tabbi se dă jos din pat, iar Grace se apleacă să-i şoptească ceva la ureche. La care Tabbi dă din cap, cu repeziciune. Are la gît colierul ăla roz greoi, din strasuri lucioase. Îi este atît de mare încît atîrnă probabil la fel de greu pe cît e ghipsul de la piciorul maică-sii. O piatră de moară strălucitoare. Ghiuleaua ei, chipurile, preţioasă. Tabbi îşi desprinde colierul de la gît şi se apropie de pat, spunînd :

— Ţine capul sus.

Îşi duce mîna pe după umerii lui Misty şi-i prinde colierul la gît. Ca să ştii şi tu, Misty nu-i proastă. Amărîta de Misty Marie Kleinman a ştiut că sîngele de pe chiloţi era al lui Peter. Dar chiar acum, în clipa asta, e atît de fericită că nu şi-a avortat copilul.

Sîngele tău.

De ce a spus Misty da cînd ai cerut-o în căsătorie – habar n-are.

De ce facem ceea ce facem ? Deja e cuprinsă de toropeală. Fiecare răsuflare e mai slabă decît anterioara. Muşchiul levator palpebrae depune eforturi serioase ca să-i

menţină ochii deschişi.

Tabbi se duce la şevalet şi ia de pe el o coală de desen. I-o aduce pe cearşaf împreună cu un creion cu mină de cărbune şi-i spune maică-sii :

— În caz că te loveşte inspiraţia.

La care Misty o pupă pe frunte cu încetinitorul.

Colierul şi ghipsul o fac pe Misty să se simtă ţintuită de pat. Pusă sub supraveghere. Sacrificată. Ancorată.

După care Tabbi o ia pe Grace de mînă şi-l urmează pe doctorul Touchet pe hol. Uşa se închide. E atît de linişte că Misty nu-i sigură că aude bine. Dar un clic suplimentar îi ajunge la ureche.

La care Misty strigă :

— Grace ? Misty strigă : Tabbi ? Cu încetinitorul, Misty spune : Hei, e cineva acolo ? Ca să ştii şi tu, au încuiat-o înăuntru.

30 iulie

Prima oară cînd Misty se trezeşte după accident, părul pubian îi lipseşte cu desăvîrşire şi o sondă iese din ea, prelingîndu-i-se pe piciorul sănătos pînă-ntr-o pungă de plastic legată de piciorul patului. Tubul e lipit cu bandă adezivă albă de pielea de pe piciorul ei.

Dragul, scumpul meu Peter, nimeni nu trebuie să-ţi spună cu ce se mănîncă senzaţia *asta*.

Doctorul Touchet a fost din nou la datorie.

Ca să ştii şi tu, revenirea la realitate după ce ai fost narcotizată, rasă la pubis şi penetrată în vagin cu o chestie de plastic nu te transformă neapărat într-un artist adevărat.

Dac-ar fi pe-aşa, Misty ar fi pictat Capela Sixtină. În schimb, îşi pregăteşte o nouă coală de hîrtie pentru acuarele. Dincolo de gemuleţul de la mansardă, soarele coace nisipul de pe plajă. Valurile şuieră şi se lovesc de stînci. Pescăruşii se agită în bătaia vîntului, zburînd pe lîngă zmeie, în timp ce copiii înalţă castele de nisip şi se bălăcesc în apă.

Una ar fi să renunţe la toate zilele ei însorite pentru o capodoperă, dar aşa... toată ziulica şi-a petrecut-o dînd rateuri grandioase. Chiar şi cu un picior în ghips şi urinînd în pungă, Misty vrea să iasă din casă. Ca artist, îţi organizezi viaţa astfel încît să ai ocazia de a picta, îţi aranjezi o „fereastră“, dar nu există nici o garanţie că vei crea ceva care să fi meritat efortul. Întotdeauna eşti torturat la gîndul că-ţi iroseşti viaţa.

Adevărul e că, dacă Misty s-ar fi aflat acum pe plajă, s-ar fi uitat înspre fereastra asta, visînd să devină pictoriţă.

Adevărul e că, oriunde ai alege să fii, nu eşti la locul potrivit.

Cu şevaletul în faţă, Misty stă cu piciorul în ghips întins pe un scaun fără spătar, uitîndu-se pe fereastră înspre Promontoriul Waytansea, Tabbi stă într-un petic de lumină la picioarele ei, colorîndu-i ghipsul cu carioci. E groaznic ce se-ntîmplă. N-ajunge c-a stat toată copilăria pitită în casă, înconjurată de cărţi de colorat şi visînd să devină o mare artistă. Acum îi dă un exemplu prost şi fiică-sii. Aşa cum Misty duce lipsa plăcintelor din noroi pe care nu le-a făcut niciodată, nici Tabbi nu va mai avea parte de ele. Sau de ce-or face adolescenţii. Toate zmeiele pe care Misty nu le-a înălţat, toate jocurile de-a prinsa pe care Misty nu le-a jucat, toate păpădiile pe care Misty nu le-a cules – istoria se repetă şi-n cazul lui Tabbi.

Singurele flori pe care le-a văzut Tabbi sînt cele pe care i le-a arătat bunică-sa, pictate pe buza ceşcuţelor de ceai.

Peste cîteva săptămîni începe şcoala, iar Tabbi e lividă de la cît timp şi-a petrecut în casă.

Pensula lui Misty mai dă un rateu pe pagina din faţa ei, iar Misty spune :

— Scumpo ?

Tabbi stă pe jos, scrijelind cu o cariocă roşie pe ghips. Stratul de răşină şi de bandaje e atît de gros că Misty nu simte nimic.

Misty e îmbrăcată într-unul dintre halatele albastre de lucru ale lui Peter şi are prins în buzunarul de la piept un clips din rubine false. Rubine false şi diamante din sticlă. Tabbi a adus cu ea cutia de bijuterii de ocazie, toate broşele, brăţările şi cerceluşii imitaţie pe care Peter i le-a dăruit lui Misty în şcoală.

Pe care i le-ai dat nevesti-tii.

Misty e îmbrăcată cu halatul tău, şi-i spune lui Tabbi :

— De ce nu ieşi un pic pe-afară ?

Tabbi schimbă carioca roşie pe una galbenă şi-i spune :

— Buni Wilmot mi-a zis să stau în casă. Colorînd, Tabbi îi spune : Mi-a zis să stau cu tine cît eşti trează.

Azi-dimineaţă, maşina cafenie a lui Angel Delaporte şi-a făcut apariţia în parcarea neasfaltată a hotelului. Cu o pălărie uriaşă din paie pe cap, Angel s-a dat jos din maşină şi s-a îndreptat către intrare. Misty a aşteptat în zadar ca Paulette să urce pînă la ea şi să-i spună că are un musafir. Jumătate de oră mai tîrziu, Angel a ieşit din hotel şi a coborît scările de la verandă. Şi-a ţinut pălăria cu o mînă pe cap şi şi-a ridicat privirea ca să scaneze ferestrele hotelului, cu faţada lui acoperită de însemne şi logo-uri. Graffiti-uri corporatiste. Înscrisuri nemuritoare aflate în competiţie. După care Angel şi-a pus ochelarii de soare, a intrat în maşina lui sport şi s-a cărat.

Pictura din faţa ei e varză. Perspectiva e complet greşită.

Tabbi spune :

— Buni mi-a zis să te ajut să-ţi vină inspiraţia.

În loc să picteze, Misty ar trebui să-şi înveţe fata cîteva lucruri utile – cum să ţină o balanţă contabilă sau cum să repare un televizor. Nişte modalităţi concrete pentru a-şi plăti facturile.

La puţin timp după plecarea lui Angel Delaporte şi-a făcut apariţia detectivul Stilton într-o maşină bej guvernamentală. A intrat în hotel, după care s-a întors imediat la maşină. A rămas în parcare, cu mîna streaşină deasupra ochilor, trecînd cu privirea de la un geam la altul al hotelului, fără s-o vadă. După care s-a cărat.

Pe desenul ratat din faţa ei, culorile sînt îmbîcsite şi se scurg pe hîrtie. Copacii zici că sînt relee de transmisie. Oceanul zici că-i o lavă fierbinte, o budincă de ciocolată sau pur şi simplu şase dolari risipiţi de-a-mpulea pe guaşe. Misty rupe coala şi-o mototoleşte. Mîinile i s-au înnegrit de la cîte rateuri şi-a mototolit azi. O doare capul. Misty închide

ochii, îşi presează mîna pe frunte şi-o simte lipicioasă de la vopseaua umedă.

Misty aruncă ghemotocul de hîrtie pe jos.

La care Tabbi îi zice :

— Mami ?

Misty deschide ochii.

Tabbi a desenat păsărele şi flori pe toată lungimea ghipsului ei. Păsărele albastre, măcălendri roşcaţi şi floricele roşii.

Atunci cînd Paulette urcă în camera ei ca să-i aducă prînzul, Misty o întreabă dacă a încercat cineva s-o sune de la recepţie. Paulette scutură şervetul şi i-l vîră în gulerul de la halatul albastru. Îi spune :

— Îmi pare rău. Nimeni. Ia capacul cald de la tava cu peşte şi-i spune : De ce întrebi ?

La care Misty îi răspunde :

— Aşa, fără nici un motiv.

Cu Tabbi alături şi cu florile şi păsărelele desenate pe ghips, Misty are certitudinea că nu va fi niciodată artistă. Pictura pe care i-a vîndut-o lui Angel a fost o întîmplare norocoasă. Un accident. În loc să pişe ochii, Misty pişă cîţiva stropi în tubul de plastic.

Tabbi îi spune :

— Mami, închide ochii. Îi spune : Pictează cu ochii închişi, aşa cum ai făcut cînd am ieşit la picnic de ziua mea.

Aşa cum făcea pe cînd era micuţa Misty Marie Kleinman. Întinsă pe jos pe covorul hărtănit din rulotă.

Tabbi se apleacă peste ea şi-i şopteşte :

— Atunci ne-am pitit pe după copaci şi am tras cu ochiul la tine. Ea îi spune : Buni mi-a spus că trebuie să te lăsăm să-ţi vină inspiraţia.

Tabbi se duce la masa de toaletă şi vine cu rola de scotch pe care Misty o foloseşte ca să-şi fixeze hîrtiile pe şevalet. Rupe două fîşii şi-i spune :

— Acum închide ochii.

Misty n-are nimic de pierdut. Poate să-i facă hatîrul fetiţei. Nu poate să-i iasă ceva mai prost. Misty închide ochii.

Iar degeţelele lui Tabbi îi lipesc fîşiile peste pleoape.

La fel cum sînt lipite şi peste ochii lui taică-său. Ca nu cumva să se usuce.

Ochii tăi sînt lipiţi.

În bezna asta, Tabbi îi pune lui Misty un creion în mînă. O auzi cum fixează un cadru pe şevalet şi-i ridică pînza acoperitoare. După care mîinile ei le prind pe ale lui Misty, ghidîndu-i creionul pînă în contactul cu hîrtia.

Soarele care intră pe geam o mîngîie cald. Tabbi îşi desprinde mîinile de ale ei, iar vocea ei din beznă îi spune :

— Şi-acum desenează.

Iar Misty desenează, cercuri şi unghiuri perfecte, liniile drepte care l-au dat pe spate pe Angel Delaporte. Instinctul îi spune că-s exact aşa cum trebuie. Misty habar n-are ce-i iese. La fel cum indicatorul unei table de spiritism se mişcă singur, creionul îi plimbă mîna într-un du-te vino rapid pe hîrtie de trebuie să-l ţină strîns ca să nu-l scape. Scrisul ei pe pilot automat.

Misty abia de reuşeşte să ţină pasul şi spune :

— Tabbi ?

Cu ochii acoperiţi de bandă adezivă, Misty spune :

— Tabbi ? Mai eşti aici ?

2 august

Misty simte o smucitură între picioare, un mic junghi inghinal, atunci cînd Tabbi desprinde punga de la celălalt capăt al sondei şi-o duce la baie. Ea goleşte punga în veceu şi-o spală. Tabbi o aduce înapoi şi-o închide la loc peste tubul de plastic.

Face toate oficiile astea ca Misty să poată lucra în continuare în beznă. Cu ochii acoperiţi. Oarbă.

Nu simte decît mîngîierea caldă a soarelui care intră pe geam. În clipa în care pensula se opreşte, Misty spune :

— Cu asta am isprăvit.

Iar Tabbi desprinde cadrul de pe şevalet şi-i pregăteşte o coală nouă de hîrtie. Cînd creionul se toceşte, îi dă lui Misty unul ascuţit. Îi ţine cutia de creioane colorate, iar Misty îşi alege o culoare pe bîjbîite, ca şi cum ar pianota o claviatură alunecoasă.

Ca să ştii şi tu, fiecare culoare pe care Misty şi-o alege, fiecare desen sînt la marele fix pentru că a încetat să-i mai pese.

Paulette îi aduce micul dejun la cameră, iar Tabbi i-l mărunţeşte. În timp ce Misty lucrează, Tabbi o hrăneşte cu furculiţa. Din cauza bandei adezive care-i acoperă faţa, Misty nu poate căsca gura prea mare. Cît să-şi înmoaie pensula şi să-i ascută vîrful. Cît să se otrăvească. Prinsă în vria creaţiei, Misty nu mai are gust. Nici miros. După cîteva îmbucături de mic dejun, îi ajunge.

Cu excepţia creionului care scîrţîie pe hîrtie, camera e învăluită în tăcere. Afară, cinci etaje mai jos, valurile oceanului şuieră şi se lovesc de stînci.

La prînz, Paulette îi aduce şi mai multă mîncare, de care Misty nici nu se atinge. De la cîte kile a pierdut, ghipsul începe să i se clatine. Prea multă mîncare solidă echivalează cu un drum la budă. Cu o pauză de lucru. N-a mai rămas nici un petic alb pe ghips, Tabbi a acoperit totul cu floricele şi păsări. Materialul halatului ei e ţeapăn de la cîtă vopsea a înghiţit. Ţeapăn şi lipit de braţe şi de sîni. Mîinile îi sînt crăpate de la vopseaua uscată. Otrăvită.

Umerii i s-au umflat şi o dor, iar încheietura de la mînă i-a slăbit. Degetele îi sînt încleştate pe creionul de cărbune. Gîtul îi este cuprins de spasme care o înţeapă de o parte şi de cealaltă a şirei spinării. Îşi simte gîtul de parcă ar fi al lui Peter, arcuit pe spate şi aproape atingîndu-i bucile. Îşi simte încheieturile de parcă ar fi ale lui Peter, sucite şi pline de noduri.

Avînd ochii lipiţi cu bandă adezivă, faţa îi este relaxată şi nu forţează cele două fîşii de scotch care se întind de pe frunte pînă pe gît, trecînd peste ochi, obraji şi peste maxilare. Banda blochează mişcările muşchiului orbicularis oculi din jurul ochilor şi

ale muşchiului zigomatic major din colţurile gurii, astfel încît sistemul ei muscular facial e complet relaxat. Din cauza benzii, Misty abia dacă-şi poate dezlipi buzele. Nu vorbeşte decît în şoaptă.

Tabbi îi bagă un pai în gură, iar Misty soarbe prin el nişte apă. Vocea lui Tabbi îi spune :

— Indiferent ce se-ntîmplă, Buni zice că nu trebuie să te opreşti din pictat.

Tabbi o şterge pe maică-sa la gură, spunîndu-i :

— În curînd trebuie să plec. Îi spune : Te rog eu, nu te opri, indiferent cît de dor ţi-ar fi de mine. Îi spune : Promiţi ?

La care Misty îi şopteşte, continuînd să lucreze :

— Da.

— Indiferent cît de mult voi lipsi ? spune Tabbi.

La care Misty îi şopteşte :

— Îţi promit.

5 august

Oboseala nu te răpune. Nici foamea, şi nici durerea. Nevoia de a face pipi nu te opreşte din lucru. Pictura e terminată atunci cînd creionul şi vopseaua se termină. Telefonul nu te întrerupe din lucru. Nimic nu-ţi distrage atenţia. Cîtă vreme te loveşte inspiraţia, nimic nu mai contează.

Misty lucrează toată ziulica pe neve, iar cînd creionul se opreşte, ea o aşteaptă pe Tabbi să ia pictura şi să-i pregătească o coală nouă. Dar nu se întîmplă nimic.

Iar Misty spune :

— Tabby ?

În dimineaţa asta, Tabbi i-a prins în piept o ditamai broşa din sticlă verde şi roşie. După care Tabbi a rămas nemişcată cît timp Misty i-a pus la gît colierul lucios din strasurile alea roz dolofane. O statuie. În lumina intrată pe geam, ele străluceau intens ca nişte flori de nu-mă-uita şi ca toate celelalte flori pe care Tabbi le-a ignorat toată vara. După care Tabbi i-a sigilat ochii cu bandă adezivă. A fost ultima oară cînd Misty a mai văzut-o.

Misty spune din nou :

— Scumpa mea ?

Peste tot tăcere, nici un sunet. Doar şuierul valurilor care se lovesc de stînci. Cu degetele răşchirate, Misty bate aerul din jurul ei. Pentru prima oară în ultimele zile, a fost abandonată complet.

Fiecare din cele două fîşii de bandă adezivă îi pleacă de pe frunte şi ajunge pînă sub bărbie, acoperindu-i ochii. Cu degetul mare şi cu arătătorul de la fiecare mînă, Misty desprinde fîşiile din capătul de sus şi trage de ele încet pînă le jupuieşte de tot. Ochii îi clipesc des. Lumina soarelui e prea intensă ca să poată vedea clar. Pictura de pe şevalet e înceţoşată preţ de un minut cît îi ia să-şi obişnuiască ochii.

Liniile trase cu creionul devin clare, negru pe alb.

E un desen al oceanului, văzut dinspre plajă. Ceva plutind în el. Cineva plutind cu burta în jos, o fată cu părul negru, lung, răsfirat deasupra ei pe suprafaţa apei.

Părul negru al tatălui ei.

Părul tău negru.

Totul e un autoportret.

Totul e un jurnal.

Uitîndu-se pe geam, jos pe plajă, puhoi de lume aşteaptă pe mal. Doi oameni se îndreaptă spre ţărm, cărînd pe cineva. O lumină roz străluceşte în soare.

Un stras. Un colier. Cei doi o cară pe Tabbi de glezne şi pe după subţiori, cu părul

atîrnîndu-i drept şi umed în valurile oceanului care şuieră şi se lovesc de mal.

Mulţimea se dă un pas înapoi.

Pe coridorul din faţa dormitorului ei se aud paşi. O voce venită din hol spune :

— Am pregătit-o.

Doi oameni o cară pe Tabbi de pe plajă înspre veranda hotelului.

Yala de la dormitor face clic şi-n dreptul uşii deschise se află Grace şi doctorul Touchet. În mîna lui luceşte o seringă plină.

Misty încearcă să se ridice, tîrîndu-şi ghipsul după ea. Bila ei de la picior.

Doctorul se năpusteşte înainte.

Iar Misty spune :

— E Tabbi. Ceva-i în neregulă. Misty spune : Jos pe plajă. Trebuie să ajung acolo.

Ghipsul bocăne de podea, iar greutatea lui o doboară. Şevaletul se năruie în spatele ei, iar paharul cu apă murdară de vopsea se sparge pe jos. Grace îngenunchează ca s-o prindă de mînă. Sonda a ieşit din pungă, iar pişălăul ei se scurge pe mochetă. Grace îi suflecă mînecile de la halat.

Halatul tău albastru. Ţeapăn de la vopseaua uscată.

— Nu poţi să cobori în halul ăsta, îi spune doctorul. Are în mînă seringa, din care scoate bulbucii de aer şi-i spune : Zău, Misty, nu mai poţi face nimic.

Grace îi întinde braţul cu forţa, iar doctorul îi vîră acul.

Simţi ?

Grace o ţine cu ambele mîini, ţintuind-o la podea. Broşa din rubine false i s-a desprins, acul i-a intrat în sîn, iar sîngele i-a năclăit rubinele. Paharul spart. Grace şi doctorul au imobilizat-o la podea, peste întinderea de pişat. Halatul îi este deja îmbibat şi o ustură în locul în care i-a intrat acul.

Călare pe ea, Grace spune :

— Misty vrea să coboare acum.

Grace nu plînge.

Cu vocea joasă şi încetinită de la efort, Misty spune :

— De unde dracului ştii ce vreau ?

La care Grace îi spune :

— E scris în jurnalul tău.

I se scoate seringa din braţ şi Misty simte cum cineva îi tamponează pielea din jurul înţepăturii. Atingerea rece a spirtului. Nişte mîini o cuprind pe după subţiori şi o ridică în capul oaselor.

Chipul lui Grace, muşchiul levator labii superioris, ăla batjocoritor, îi încreţeşte chipul în jurul nasului, iar ea spune :

— E plină de sînge. Of, şi de urină. Nu putem s-o ducem jos în halul ăsta. În faţa tuturor.

Misty duhneşte la fel ca scaunul din faţă al Buick-ului. La fel ca pişatul tău.

Cineva îi dă jos halatul şi-o şterge cu şerveţele de hîrtie. Din celălalt colţ al camerei, vocea doctorului spune :

— Excelentă treabă. Impresionant.

Şi continuă să răsfoiască printre picturile şi desenele ei finisate.

— Bineînţeles că sînt bune, zice Grace. Nu le zăpăci ordinea. Sînt numerotate.

Ca să ştii şi tu, nimeni n-aduce vorba de Tabbi.

Îi vîră braţele într-o bluză curată. Grace îi trece cu peria prin păr.

Desenul de pe şevalet, cel cu fetiţa înecată în ocean, e pe jos, pătat de sînge şi de pişat. E distrus. Imaginea e compromisă.

Misty nu-şi poate strînge palma într-un pumn. Ochii aproape că i se închid. Din colţul gurii i se scurge un firicel de salivă, şi-abia dacă mai simte durerea din sîn.

Ajutată de doctor, Grace o pune pe picioare. Afară, pe hol, s-a strîns din ce în ce mai multă lume. O mare de braţe a împresurat-o din toate părţile, purtînd-o în zbor pe scări în jos, cu încetinitorul. Lasă în urmă feţele triste care se uită la ea pe fiecare etaj. Paulette, Raymon şi încă cineva, amicul blondin al lui Peter. Will Tupper. Cu lobul urechii în continuare tăiat în două. Întregul muzeu al figurilor de ceară de pe Insula Waytansea.

Cu excepţia ghipsului care bocăne pe trepte, totul e învăluit în tăcere.

Holul hotelului, cu pădurea lui mohorîtă de copaci lucioşi şi mocheta catifelată, e invadat de lume, dar cu toţii se repliază în clipa în care ea e transportată în sala de mese. Aici se află toate familiile vechi de pe insulă, toţi cei din neamul Burton, Hyland, Petersen şi Perry. Nici picior de vilegiaturist.

După care uşile de la Salonul din Lemn şi Aur se deschid.

La masa numărul 6, o masă cu patru scaune lîngă geam, se află ceva acoperit cu un cearşaf. Profilul unei feţişoare, pieptul plat al unei fetiţe. Se aude vocea lui Grace :

— Grăbiţi-vă cît încă mai e conştientă. Lăsaţi-o să vadă. Ridicaţi cearşaful.

O dezvelire. O cortină care se ridică.

Din spatele lui Misty, toată mulţimea dă năvală să se uite.

7 august

La şcoală de artă, Peter i-a cerut o dată să spună o culoare. Oricare.

I-a spus să închidă ochii şi să-i ţină aşa. Simţeai cum se apropie de tine. Îi simţeai răsuflarea caldă. Îi simţeai mirosul puloverului lălîu, mireasma pielii impregnate de mirosul amar al prăjiturilor cu ciocolată. Propriul lui autoportret. A prins-o cu mîinile de textila bluzei şi i-a vîrît prin ea un ac rece care i-a rîcîit pielea de dedesubt. El i-a spus :

— Stai nemişcată c-o să te înţep din greşeală.

Iar Misty şi-a ţinut respiraţia.

Simţi ?

La fiecare întîlnire, Peter îi dăruia cîte una dintre bijuteriile lui de duzină. Broşe, brăţări, inele şi coliere.

Cu ochii închişi, în aşteptare, Misty a spus :

— Auriu. Culoarea auriu.

Vîrîndu-i acul prin material, Peter i-a spus :

— Zi-mi acum trei cuvinte care descriu auriul.

Asta era o formă mai veche de psihanaliză, i-a spus el. Inventată de Carl Jung. Era bazată pe arhetipuri universal valabile. Un soi de joc de societate plin de semnificaţii. Carl Jung. Arhetipuri. Imensul subconştient comun al întregii umanităţi. Jainiştii, yoghinii şi asceţii, cu cultura lor a crescut Peter pe Insula Waytansea.

Cu ochii închişi, Misty i-a spus :

— Strălucitor. Bogat. Fin. Cele trei cuvinte care pentru ea descriau auriul.

Degetele lui Peter au închis cu un clic acul broşei şi vocea lui a zis :

— Bine.

În existenţa lor anterioară, pe cînd erau în şcoală, Peter i-a cerut să-i spună un nume de animal. Oricare.

Ca să ştii şi tu, broşa era o ţestoasă aurită, cu un ditamai smaraldul crăpat pe post de carapace. Capul şi picioarele i se mişcau, dar un picior îi căzuse. Metalul era atît de ruginit că deja îi lăsase urme negre pe bluză.

La care Misty a tras-o cu tot cu materialul bluzei ca să se uite la ea, încîntată fără să ştie de ce. Şi i-a spus :

— Un porumbel.

Peter s-a îndepărtat de ea şi i-a făcut semn cu mîna ca să-l urmeze. Mergînd la pas prin campus, printre clădiri de cărămidă învechite şi năpădite de iederă, Peter i-a spus :

— Zi-mi acum trei cuvinte care descriu un porumbel.

Păşind alături de el, Misty a încercat să-l ia de mînă, dar el şi-a dus-o la spate.

Din mers, Misty i-a spus :

— Murdar. Misty i-a spus : Idiot. Urît.

Cele trei cuvinte care pentru ea descriau un porumbel.

La care Peter s-a uitat la ea, muşcîndu-şi buza şi cu muşchiul corugator apropiindu-i sprîncenele una de alta.

În acea existenţă anterioară, pe cînd erau în şcoală, Peter i-a cerut să-i spună un volum de apă.

Păşind alături de el, Misty i-a spus :

— Fluviul St. Lawrence.

El şi-a întors privirea către ea. S-a oprit din mers.

— Zi-mi trei adjective care să-l descrie, i-a spus el.

La care ea şi-a rotit ochii şi i-a spus :

— Agitat, iute şi învolburat.

La care muşchiul levator labii superioris al lui Peter i-a ridicat buza de sus a batjocură.

În plimbarea lor, Peter a mai vrut să ştie un ultim lucru. Peter i-a spus să-şi imagineze c-ar fi într-o cameră. Pereţii sînt albi, iar geamurile şi uşile lipsesc cu desăvîrşire. El i-a spus :

— Spune-mi în trei cuvinte ce senzaţie-ţi dă camera asta.

Misty nu mai ieşise cu nimeni atît de mult. În mintea ei, ăsta era genul de conversaţie obscură prin care cei doi iubiţi încearcă să se cunoască. Misty ştia că lui Peter îi place îngheţata cu aromă de plăcintă de dovleac, dar nu-şi închipuia că întrebările lui ar putea avea vreo semnificaţie.

Misty i-a spus :

— Temporară. Tranzitorie. A făcut o pauză, după care i-a spus : Confuză.

Cele trei cuvinte care pentru ea descriau o încăpere albă zidită.

În existenţa ei anterioară, mergînd alături de Peter, fără să se ţină de mînă, el i-a spus cum funcţionează testul lui Carl Jung. Fiecare întrebare era un portal conştient înspre subconştient.

O culoare. Un animal. Un volum de apă. O încăpere albă.

Peter i-a spus că fiecare dintre acestea reprezintă, în opinia lui Carl Jung, un arhetip. Fiecare imagine corespunde unei anume tipologii umane.

Culoarea menţionată de Misty, auriul, reprezintă felul în care se vedea pe sine.

Ea s-a autodescris ca fiind :

— Luminoasă. Bogată. Fină, i-a spus Peter.

Animalul reprezintă felul în care îi percepem pe ceilalţi.

Ea îi vedea pe restul oamenilor ca fiind :

— Murdari. Idioţi. Urîţi, i-a spus Peter.

Volumul de apă reprezenta viaţa ei sexuală.

Agitată, iute şi învolburată. În opinia lui Carl Jung.

Tot ce spunem ne trădează. Jurnalul nostru.

Fără să se uite la ea, Peter i-a spus :

— Răspunsurile tale nu m-au surprins.

Ultima întrebare a lui Peter, cea referitoare la încăperea albă, el i-a spus că o cameră fără uşi şi fără geamuri înseamnă moarte.

Pentru ea, moartea va fi temporară, tranzitorie, confuză.

12 august – Lună plină

Jainiştii erau o sectă de budişti care pretindeau că pot zbura. Că pot merge pe apă. Că pot înţelege toate limbile pământului. Se spune că ei pot transforma tinicheaua în aur curat. Că-i pot vindeca pe şchiopi şi pe orbi.

Cu ochii închişi, Misty ascultă în timp ce doctorul îi spune toate astea. Ascultă şi pictează. Înainte de răsărit, ea se trezeşte pentru ca Grace să-i aplice banda pe faţă. Banda e înlăturată după apusul soarelui.

— Se pare, spune vocea doctorului, că jainiştii puteau învia morţii.

Puteau face toate chestiile astea pentru că s-au autoflagelat. Au flămînzit şi au trăit fără sex. Viaţa asta grea şi dureroasă le-a dat puteri magice.

— Oamenii numesc chestia asta „ascează“, îi zice doctorul.

El turuie, în timp ce Misty desenează. Misty lucrează, iar el îi ţine vopselurile, pensulele şi creioanele de care ea are nevoie. Cînd isprăveşte, el îi schimbă coala. Aşa cum făcea Tabbi.

Budiştii jainişti era celebri pe tot întinsul regatelor din Orientul Mijlociu. La curţile Siriei, Egiptului, Epirului şi ale Macedoniei, ei înfăptuiau miracole cu patru sute de ani înainte de naşterea lui Hristos. Aceste miracole i-au inspirat pe evreii esenieni şi pe primii creştini. Pe Alexandru cel Mare l-au lăsat mască.

Doctorul Touchet nu se mai opreşte din vorbă şi-i spune că martirii creştini se trăgeau din jainişti. În fiecare zi, Sfînta Ecaterina din Siena se biciuia de trei ori. Primul bici era pentru păcatele ei. Al doilea era pentru păcatele muritorilor de rînd. Al treilea era pentru păcatele tuturor morţilor.

Sfîntul Simion a fost canonizat după ce-a stat pe un stîlp, expus intemperiilor pînă a putrezit de viu.

Misty spune :

— E gata şi asta. După care aşteaptă să i se întindă o coală nouă de hîrtie, o pînză nouă.

Se aude cum doctorul ridică pictura cea nouă de pe şevalet. El spune :

— Minunată. Absolut divină, cu vocea stingîndu-i-se pe măsură ce se duce în celălalt colţ al camerei.

Se aude o scrijelitură de la însemnul pe care-l face cu creionul pe spatele tabloului. Afară, valurile oceanului şuieră şi se lovesc de mal. Doctorul aşază tabloul în spatele uşii, după care vocea lui redevine clară şi puternică şi-i spune :

— Vrei tot hîrtie sau pînză ?

Nu contează.

— Pînză, zice Misty.

De cînd a murit Tabbi, Misty nu şi-a mai văzut picturile. Ea îi spune :

— Unde le duci ?

— Undeva la loc sigur, îi spune el.

Ciclul i-a întîrziat cu o săptămînă. Din cauza înfometării. Nu mai e nevoie să urineze pe testele de sarcină. Peter şi-a făcut treaba, aducînd-o pe insulă.

Doctorul îi spune :

— Poţi începe.

O ia de mînă şi i-o ghidează înspre ţesătura aspră şi întinsă, lăcuită cu clei din piele de iepure.

Evreii esenieni, îi spune el, erau la origini o adunătură de anahoreţi persieni care se închinau la soare.

Anahoreţi. Aşa li se mai spunea şi femeilor care erau zidite în temeliile catedralelor. Zidite ca să dea viaţă clădirilor. Istoria fantastică a antreprenorilor de construcţii. Zidind sticle de whisky, femei şi pisici între patru pereţi. Inclusiv soţul ei.

Tu.

Misty, ţintuită în mansardă, cu ditamai ghipsul imobilizînd-o. Cu uşa de la cameră încuiată pe dinafară. Cu doctorul pregătit cu o seringă de ceva în caz că ea îşi ia nasul la purtare. Ah, Misty ar putea scrie o carte întreagă despre anahoreţi.

Esenienii, îi spune doctorul Touchet, au trăit departe de lume. Şi-au impus restricţii, au îmbrăţişat durerea şi s-au torturat. Şi-au părăsit familiile şi proprietăţile. Au suferit ferm convinşi că sufletele nemuritoare din ceruri sînt ademenite să se scoboare printre noi şi să se întrupeze în fiinţe dedate la sex, băutură, droguri şi crăpelniţă.

Iisus Hristos a fost discipolul esenienilor. La fel, Ioan Botezătorul.

Ei şi-au spus vraci şi au înfăptuit toate miracolele lui Hristos – vindecînd bolnavi, înviind morţi, exorcizînd demoni – cu multe secole înainte de învierea lui Lazăr. Jainiştii transformau apa în vin cu secole înaintea esenienilor, care au făcut acelaşi lucru cu secole înaintea lui Iisus.

— Poţi înfăptui miracole la nesfîrşit cîtă vreme nimeni nu-şi mai aminteşte cînd s-a întîmplat ultima oară aşa ceva, îi spune doctorul. Ţine minte asta.

Aşa cum Hristos a spus despre el că e o piatră respinsă de zidari, ermiţii jainişti se vedeau ca pe nişte buturugi respinse de tîmplari.

— În opinia lor, spune doctorul, vizionarul trebuie să trăiască departe de lumea obişnuită, să-şi refuze orice plăcere, confort şi reguli ca să poată accede la divinitate.

Paulette îi aduce prînzul pe tavă, dar Misty nici nu se atinge de el. Prin pleoapele închise îl aude pe doctor cum mestecă. Scrîşnetul cuţitului şi al furculiţei pe farfuria din porţelan. Cuburile de gheaţă zăngănind în paharul cu apă.

El spune :

— Paulette ? Cu gura plină, el spune : Iei tu tablourile astea de după uşă şi le duci în salonul de mese, lîngă celelalte ?

Undeva la loc sigur.

Miroase a şuncă şi a usturoi. Şi a ceva cu ciocolată, o budincă sau o prăjitură. Îl auzi pe doctor cum mestecă, îi auzi sunetele umede ale fiecărei înghiţituri.

— Partea interesantă, îi spune doctorul, e să foloseşti durerea ca pe-o unealtă spirituală.

Durere şi abstinenţă. Călugării budişti stăteau pe acoperiş, postind şi treji, pînă dobîndeau iluminarea. Izolaţi şi expuşi la soare şi în vînt. Poţi să-i compari cu Sfîntul Simion, care a putrezit pe stîlpul lui. Sau cu secolele întregi de meditaţie yoghină. Sau cu băştinaşii americani care se aventurau cu gîndul în campanii de cucerire. Sau cu fetele înfometate din America secolului al XIX-lea care, din evlavie, se înfometau pînă mureau. Sau cu Sfînta Veronica, în meniul căreia nu intrau decît cinci seminţe de portocală, în memoria celor cinci răni ale lui Iisus. Sau cu lordul Byron, care a postit, s-a purificat şi a traversat înot Dardanelele. Un romantic anorexic. Moise şi Ilie din Vechiul Testament, care au ţinut post ca să aibă viziuni. Vrăjitoarele britanice din secolul al XVII-lea care ţineau post ca să poată face farmece. Sau dervişii rotitori, care se epuizau ca să poată dobîndi iluminarea.

Doctorul turuie fără încetare.

De-a lungul istoriei lumii, toţi aceşti mistici şi-au găsit mîntuirea spirituală prin suferinţă fizică.

La care Misty continuă să picteze.

— Şi-acum vine partea interesantă, spune vocea doctorului. Potrivit fiziologiei creierului, acesta e împărţit în două jumătăţi, ca o nucă.

Jumătatea stîngă a creierului tău are în grijă logica, limba, analiza şi motivaţiile, îi spune el. Lumea crede că această jumătate e cea care-ţi defineşte identitatea. Aceasta reprezintă conştientul, raţionalul, baza realităţii noastre cotidiene.

Partea dreaptă a creierului, îi spune doctorul, e centrul intuiţiei, al emoţiilor, al înţelegerii şi al talentelor tale. Subconştientul tău.

— Jumătatea stîngă a creierului e omul de ştiinţă, îi spune doctorul. Creierul drept e artistul.

El îi spune că majoritatea oamenilor nu-şi foloseşte decît jumătatea stîngă a creierului. Subconştientul se insinuează în conştient doar atunci cînd avem dureri mari, sîntem supăraţi sau bolnavi. Atunci cînd sîntem la pat, măcinaţi de boală, deprimaţi sau ţinem doliu după cineva, partea dreaptă a creierului se activează preţ de-o secundă, o clipă doar, deschizîndu-ne calea către inspiraţia divină.

O secundă de inspiraţie. O clipă de înţelegere.

Psihologul francez Pierre Janet a numit această stare „reducerea pragului mental“.

Doctorul Touchet spune :

— *Abaissement du niveau mental.*

Cînd sîntem obosiţi, deprimaţi, înfometaţi sau îndureraţi.

Potrivit filozofului german Carl Jung, această stare ne conectează la rezervorul cunoaşterii universale. Înţelepciunea omenirii, de la începuturi şi pînă azi.

Carl Jung, ce i-a spus Peter lui Misty despre ea însăşi. Auriu. Porumbei. Fluviul St. Lawrence.

Frida Kahlo şi supuraţiile ei. Toţi marii artişti sînt nişte invalizi.

După părerea lui Platon, nu învăţăm nimic. Sufletul nostru a trăit atîtea vieţi că ştim totul. Profesorii şi educaţia nu fac decît să ne împrospăteze memoria cu ceea ce ştim deja.

Nefericirea noastră. Această suprimare a raţiunii e sursa inspiraţiei noastre. Muza. Îngerul nostru păzitor. Suferinţa prin care trecem ne scoate în afara graniţelor noastre raţionale şi ne conectează la divinitate.

— Absolviţi fiind de orice stres, îi spune doctorul, binele sau răul, dragostea sau suferinţa ne pot şunta raţiunea, alimentîndu-ne cu idei şi talente pe care altfel n-am avea cum să le dobîndim.

Parcă-l auzi vorbind pe Angel Delaporte. Metoda stanislavskiană a activităţilor fizice. Reţeta verificată pentru crearea miracolelor la comandă.

Cu doctorul apropiindu-se de ea, Misty îi simte respiraţia caldă în obraji. Mirosul de şuncă şi de usturoi.

Pensula se opreşte şi Misty spune :

— Gata şi cu asta.

Cineva bate la uşă. Se aude cheia în broască. Apoi Grace, cu vocea ei :

— Cum îi e, doctore ?

— Lucrează, îi spune el. Uite, numerotează-l şi pe ăsta – 84. Şi pune-l apoi lîngă celelalte.

Grace spune :

— Misty dragă, ne-am gîndit c-ai vrea să ştii, am încercat să dăm de familia ta. În legătură cu Tabbi.

Se aude cum cineva ridică pînza de pe şevalet. Paşii care o poartă prin cameră. Ce i-a ieşit, Misty habar n-are.

Pe Tabbi nu i-o mai pot aduce înapoi. Poate că Iisus sau jainiştii da, dar nu cineva de-aici. Piciorul beteag al lui Misty, fiică-sa moartă, soţul ei în comă, Misty însăşi prizonieră şi lipsită de puteri, otrăvită cu dureri de cap, dacă doctorul nu bate cîmpii, ea ar putea merge pe apă. Ar putea învia morţii.

O mînă moale i se aşază pe umăr, iar vocea lui Grace îi spune la ureche.

— În după-masa asta, vom împrăştia cenuşa lui Tabbi, îi spune ea. La ora 4, de pe

Promontoriu.

Întreaga insulă, toată lumea va fi prezentă. Aşa cum a fost şi cînd a murit Harrow Wilmot. Doctorul Touchet îmbălsămîndu-i corpul în cabinetul lui cu dale verzi, cu biroul lui metalic de contabil şi cu diplomele căcate de muşte de pe pereţi.

Cenuşă din cenuşă. Copila ei într-o urnă.

Gioconda lui Leonardo e doar o adunătură de mii şi mii de pete de vopsea. David al lui Michelangelo nu e decît un milion de lovituri cu ciocanul. Noi toţi nu sîntem decît nişte milioane de particule asamblate cum trebuie.

Cu banda adezivă lipită strîns peste ochi, ţinîndu-i faţa relaxată, ca o mască, Misty spune :

— Lui Peter i-a spus cineva ?

Cineva oftează, inspirînd lung şi dînd aerul afară. Iar Grace spune :

— La ce bun ?

Doar e tatăl ei.

Eşti tatăl ei.

Norul cenuşiu care e Tabbi va fi dus de vînt. Plutind deasupra coastei oceanului, peste oraş, peste hotel, peste case şi peste biserică. Peste firmele din neon, panourile publicitare, însemnele corporatiste şi numele de companii.

Dragul, scumpul meu Peter, să nu zici că nu ţi-am spus.

15 august

Ca să ştii şi tu, una dintre problemele cu şcoala de arta e că te văduveşte de orice urmă de romantism. Toate prostiile alea despre pictori şi mansardele lor se dizolvă în volumul imens de cunoştinţe despre chimie, geometrie şi anatomie. Cursurile care ţi se predau îţi explică lumea. Educaţia pe care o primeşti lasă totul curat şi limpede.

Explicat şi perceptibil.

Cît timp a ieşit cu Peter, Misty a ştiut că nu-i el alesul. Femeile caută în general cel mai bun specimen posibil pentru tatăl copiilor lor. O femeie zdravănă n-are ochi decît pentru triunghiul muscular descoperit de gulerul deschis al lui Peter, iar asta pentru că în evoluţia lor oamenii şi-au pierdut părul de pe corp ca să transpire şi să rămînă calmi atunci cînd emană o formă fierbinte şi epuizată a unei proteine specifice animalelor cu blană.

Bărbaţii fără păr pe corp sînt mai puţin predispuşi la purici, păduchi şi căpuşe.

Înainte să iasă împreună, Peter lua cu el un tablou de-al ei. Îl înrăma şi-l lega. După care Peter aplica două fîşii de bandă adezivă dublă pe spatele cadrului. Atent la lipiciul bandei, îşi îndesa pictura pe sub puloverul lui lălîu, fixînd-o în elastic.

Nu există femeie căreia să nu-i placă felul în care-şi trecea Peter mîna prin părul ei. E dovedit ştiinţific. Atingerea fizică are ceva din felul în care un părinte îşi dichiseşte odraslele cînd sînt mici. Ea stimulează emisia hormonilor de creştere şi a enzimelor din aminoacizi. Invers, degetele lui Peter masîndu-i ceafa îi coborau nivelul hormonilor generatori de stres. Chestia asta a fost dovedită într-un laborator pe nişte şoricei frecaţi cu pensula.

După ce ajungi să ştii biologie, nu trebuie să te laşi manipulată de ea.

Pe cînd ieşeau împreună, Peter şi cu Misty mergeau în muzee şi-n galerii de artă. Doar ei doi, plimbîndu-se şi pălăvrăgind, cu Peter un pic pătrăţos, un pic gravid cu tabloul ei.

Lumea n-are nimic special. Nimic magic. Nu există decît fizică şi atît.

Toţi cei care, la fel ca idiotul de Angel Delaporte, se înverşunează să găsească o explicaţie supranaturală la întîmplări obişnuite o calcă pe nervi pe Misty.

Uitîndu-se prin galerie după un perete gol, Peter era întruparea perfectă a numărului de aur, acea formulă folosită de sculptorii greci pentru calculul proporţiilor ideale. Picioarele îi erau de 1,6 ori mai mari decît torsul. Torsul îi era de 1,6 ori mai mare decît capul.

Uite-te la degetele tale, la cum prima articulaţie e mai lungă decît a doua, care a doua e mai lungă decît ultima. Raportul dintre ele a fost botezat Phi, după sculptorul

Phidias.

Arhitectura ta.

Plimbîndu-se, Misty i-a pomenit lui Peter ceva despre chimia picturii. Despre cum frumuseţea fizică se reduce la chimie, geometrie şi anatomie. Arta este într-adevăr ştiinţă. Ne dorim să descoperim de ce le place oamenilor un lucru tocmai pentru a-l putea duplica. A-l copia. „Crearea“ unui surîs adevărat e un paradox. La fel exersarea repetată a unei expresii îngrozite care se vrea spontană. Toată transpiraţia şi efortul inutil pentru a crea ceva care să pară netrucat şi spontan.

Atunci cînd lumea se uită la tavanul Capelei Sixtine, trebuie să ştie că vopseaua neagră din cărbune e de fapt funingine de la gazele naturale. Rozul carmin e de fapt rădăcină de roibă. Verdele smarald e acetoarsenit de cupru, supranumit şi verde de Paris şi folosit ca insecticid. Otravă. Purpuriul tyrian e făcut din scoici de rîu.

Peter şi-a extras pictura de sub pulover. Fără ca nimeni să se afle în preajmă ca să-i vadă, el a lipit tabloul de perete, pictura unei case din piatră împrejmuită cu un gard din lemn. Semnată jos, Misty Marie Kleinman. La care Peter i-a spus :

— Ţi-am zis eu că într-o bună zi opera ta o să atîrne într-un muzeu.

Ochii lui sînt căprui egiptean, culoare care se obţine dintr-un amestec de mumii dezgropate, cenuşă de oase şi asfalt şi care a fost utilizată pînă în secolul al XIX-lea, cînd artiştii au descoperit crudul adevăr. După ani şi ani în care şi-au înmuiat pensulele în gură.

În timp ce Peter o săruta pe ceafă, Misty i-a spus că atunci cînd te uiţi la Mona Lisa, trebuie să-ţi aminteşti că siena arsă e de fapt lut amestecat cu fier şi mangal şi ars în cuptor. Nuanţa sepia e de fapt cerneală de caracatiţă. Rozul olandez e făcut din fructe de pădure pisate.

Limba perfectă a lui Peter a mîngîiat-o pe după ureche. Prin haine i se vedea o umflătură, şi nu era de la tablou.

Misty i-a şoptit :

— Galbenul indian e urină de vite hrănite cu frunze de mango.

Peter a cuprins-o cu un braţ pe după umeri. Cu celălalt a apăsat-o în spatele genunchiului pînă i l-a flexat. A tras-o în jos, pe podeaua de marmură a galeriei, şi Peter i-a spus :

— *Te amo*, Misty.

Ca să ştii şi tu, chestia asta a luat-o puţin prin surprindere.

Lăsîndu-se greu peste ea, Peter i-a spus :

— Ai impresia că le ştii pe toate, după care a sărutat-o.

Artă, inspiraţie, dragoste, toate astea se lasă atît de uşor disecate. Explicate pînă-n cele mai mici amănunte.

Verdele crud e de fapt seva de la plante. Maroul Cappagh e de fapt pămînt irlandez, i-

a şoptit Misty. Chinovarul e minereu de vermilion extras din piscurile spaniole. Bistrul e funinginea cafenie de la lemnul de fag ars. Fiecare capodoperă e un colaj perfect de praf şi cenuşă.

Cenuşă din cenuşă. Ţărînă din ţărînă.

Chiar şi cînd s-au sărutat, tu ai închis ochii.

Iar Misty a rămas cu ai ei deschişi, uitîndu-se nu la tine, ci la cercelul din urechea ta. Din argint aproape ruginit, împănat cu diamante pătrăţoase din sticlă care luceau printre pletele care-ţi cădeau pe umeri – asta iubea Misty.

La acea primă întîlnire, Misty ţi-a tot spus :

— Cenuşiul Davy e pudră de ardezie. Albastrul Bremen e hidroxid de cupru şi carbonat de cupru – o otravă mortală. Misty i-a spus : Vopseaua stacojie e din iod şi mercur. Cărbunele de oase e din oase carbonizate...

16 august

Cărbunele de oase e din oase carbonizate.

Şerlacul e rahatul pe care-l lasă păduchii de plante pe frunze şi pe tulpini. Negrul cristal e făcut din viţă-de-vie arsă. Vopselurile de ulei folosesc uleiul din nuci pisate sau din seminţe de mac. Cu cît ştii mai multe despre artă, cu atît sună mai mult a vrăjitorie. Cu totul pisat, amestecat şi pus la cuptor, cu atît aduce mai mult a bucătăreală.

Misty vorbea în continuare, dar asta se întîmpla peste cîteva zile, pe cînd făceau turul galeriilor. Erau într-un muzeu, în care tabloul unei biserici pictate de ea atîrna între un Monet şi un Renoir. Misty stătea întinsă pe podeaua rece, cu picioarele încolăcite pe după Peter. Era după-amiaza tîrziu, iar muzeul era pustiu. Cu claia lui perfectă de păr răsfirată pe podea, Peter îşi vîrîse ambele mîini pe sub puloverul ei şi-i freca sfîrcurile.

Ambele tale mîini.

Behavioriştii spun că oamenii se regulează faţă în faţă din cauza sînilor. Femeile cu sînii mari atrag mai mulţi parteneri, care se agaţă de sîni şi se joacă cu ei în timpul actului sexual. În urma sexului se nasc mai multe femei care moştenesc gabaritul mamar. Iar asta duce la şi mai mult sex faţă-n faţă.

În acest moment, aici pe podea, cu mîinile lui Peter, joaca lui cu ţîţele ei, erecţia lui plimbîndu-i-se prin pantaloni şi pulpele lui Misty încolăcite deasupra lui, ea i-a spus că William Turner şi-a pictat capodopera cu Hannibal traversînd Alpii ca să-l măcelărească armata salasiană inspirîndu-se dintr-o drumeţie la ţară, în Yorkshire.

Încă un exemplu în sprijinul teoriei că totul e un autoportret.

Misty i-a povestit lui Peter ce ţi se predă la orele de istoria artei. Cum Rembrandt punea atît de multă vopsea pe pînză că lumea zicea în glumă că puteai ridica fiecare portret de nas.

Pletele ei pline de transpiraţie îi cădeau peste faţă. Picioarele ei cărnoase tremurau, epuizate, dar încă-şi mai făceau treaba. Storcîndu-i umflătura din pantaloni.

Degetele lui Peter au prins-o şi mai strîns de sîni. Şoldurile lui erau în continuă mişcare, iar muşchiul orbicularis oculi şi-a făcut datoria de a-i închide ochii strîns. Muşchiul triangularis i-a tras de colţurile gurii pînă i s-au iţit dinţii de jos. Dinţii lui galbeni de la cafea muşcau în gol.

Misty a fost cuprinsă de o umezeală fierbinte, erecţia lui Peter încă mai pulsa în pantaloni, şi totul a încetat. Amîndoi au încetat să mai respire preţ de una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte clipe lungi.

După care amîndoi au căzut sfîrşiţi. Sleiţi. Trupul lui Peter relaxat pe podeaua

umedă. Misty lăţită peste el. Hainele lor deveniseră una de la transpiraţie.

Pictura bisericii înalte îi privea în jos de pe perete.

Şi exact în acel moment a intrat paznicul muzeului.

20 august – al treilea pătrar al Lunii

În beznă, vocea lui Grace îi spune lui Misty :

— Opera ta o să redea familiei tale libertatea. Ea a spus : Nici un vilegiaturist n-o să mai calce pe-aici în deceniile care urmează.

Grace şi cu Misty sînt singurii urmaşi ai neamului Wilmot, asta dacă nu-şi revine Peter într-o bună zi.

Dacă nu-ţi revii, nu va mai fi nici un alt Wilmot.

Se aude sunetul rar şi sacadat pe care-l face Grace tăind ceva cu foarfecele.

Rupţi în coate de trei generaţii încoace. N-are nici un sens să refaci averea familiei. Lasă casa în grija catolicilor. Lasă-i pe vilegiaturişti să roiască pe insulă. Cu Tabbi moartă, neamul Wilmot nu mai are nici un viitor. Nici un motiv să investească.

Grace îi spune :

— Opera ta e un dar pentru generaţiile următoare şi istoria îl va blestema pe oricine va încerca să te oprească.

În timp ce pictează, Misty simte cum mîinile lui Grace îi înfăşoară în ceva talia, apoi braţele şi gîtul. E ceva care îi freacă pielea blînd şi moale.

— Misty dragă, ai o talie de patruzeci şi trei de centimetri, îi spune Grace.

Ceva neted îi alunecă printre buze, iar vocea lui Grace spune :

— E timpul să-ţi iei pastila.

I se vîră un pai în gură, iar Misty soarbe îndeajuns cît să înghită capsula.

În 1819, Théodore Géricault şi-a pictat capodopera, *Pluta Meduzei*. Ea înfăţişa zece naufragiaţi care au supravieţuit din cei o sută patruzeci şi şapte de oameni abandonaţi pe o plută timp de două săptămîni, după ce nava lor s-a scufundat. La vremea respectivă, Géricault tocmai îşi părăsise amanta gravidă. Ca să se pedepsească, s-a ras în cap. Timp de doi ani nu s-a văzut cu nici un prieten şi n-a ieşit niciodată în public. Avea douăzeci şi şapte de ani, trăia retras şi nu făcea decît să picteze. Înconjurat de muribunzii şi cadavrele pe care le studia pentru a-şi picta capodopera. După cîteva tentative de sinucidere, a murit la treizeci şi doi de ani.

Grace îi spune :

— Cu toţii murim. Ea îi spune : Scopul e nu să trăim o veşnicie, ci să creăm ceva care să dureze.

Ea rulează centimetrul de-a lungul piciorului lui Misty.

Ceva rece şi catifelat se lipeşte de obrazul lui Misty, iar vocea lui Grace îi spune :

— Simţi ? Grace îi spune : E satin. Îţi cos ţolul festiv pentru vernisaj.

În loc de „ţolul“, Misty aude *linţoliul*.

Atingerea catifelată e suficientă pentru Misty cît să-şi dea seama că e satin alb. Grace ajustează rochia de mireasă a lui Misty. O reface. Făcînd-o să dureze o veşnicie. Născută din nou. Renăscută. Rochia încă mai miroase a parfum Wind Song, iar Misty se recunoaşte imediat.

Grace îi spune :

— Am invitat pe toată lumea. Toţi vilegiaturiştii. Vernisajul tău va fi cel mai mare eveniment social din ultimii o sută de ani.

La fel ca nunta ei. Nunta noastră.

În loc de „vernisaj“, Misty aude *linşaj*.

Grace îi spune :

— Aproape că ai terminat. Încă optsprezece picturi şi gata.

Ca să se facă o sută.

În loc de „ai terminat“, Misty aude *eşti terminată*.

21 august

Astăzi, în bezna din spatele pleoapelor lui Misty, izbucneşte alarma hotelului. Ţîrîitul lung venit dinspre coridor trece prin uşă cu atîta putere încît Grace trebuie să ţipe :

— Of, acum ce mai e ? Ea îi pune mîna pe umăr lui Misty şi-i spune : Tu lucrează acolo.

Mîna o strînge cu putere, iar Grace spune :

— Termin-o şi pe ultima. De ea mai avem nevoie şi gata.

Paşii ei se îndepărtează, iar uşa de la hol se deschide. Alarma se înteţeşte o clipă, sunînd strident asemenea clopoţelului de la şcoala lui Tabbi. De la şcoala ei, unde a făcut atîţia ani. Alarma sună din nou înfundat cînd Grace închide uşa în urma ei. N-o încuie.

Dar Misty continuă să picteze.

Maică-sa din Tecumseh Lake, atunci cînd Misty i-a spus că ar vrea să-l ia de soţ pe Peter şi să se mute pe Insula Waytansea, maică-sa i-a spus că toate averile în bani sînt clădite pe şarlatanii şi durere. Cu cît averea e mai mare, îi spunea ea, cu atît oamenii suferă mai mult. La cei bogaţi, îi spunea ea, prima căsătorie are ca unic scop reproducerea. Ea a întrebat-o, chiar îşi doreşte Misty să-şi petreacă tot restul vieţii lîngă un aşa specimen ?

Maică-sa a întrebat-o :

— Nu mai vrei să devii artistă ?

Ca să ştii şi tu, Misty i-a răspuns : Ba da, cum să nu.

Misty nici măcar nu era atît de îndrăgostită de Peter. Misty nu ştia ce motive avea. Pur şi simplu nu se mai putea întoarce acasă în parcul ăla de rulote.

Poate că aşa i-e dat unei fiice, să-şi enerveze mama.

La şcoala de artă nu te învaţă asta.

Alarma de incendiu continuă să sune.

Misty s-a măritat cu Peter în secret în timpul vacanţei de Crăciun. Toată acea săptămînă, Misty a lăsat-o pe maică-sa să stea ca pe jar. Preotul s-a uitat la Peter şi i-a spus :

— Zîmbeşte, fiule. Arăţi de parcă ai fi în faţa plutonului de execuţie.

Maică-sa a sunat la colegiu. A dat telefoane la spitale. Într-unul dintre saloanele de la urgenţă se afla corpul unei fete decedate, găsită goală într-un tunel şi înjunghiată de o sută de ori în stomac. Mama lui Misty şi-a petrecut Crăciunul străbătînd cu maşina trei state ca să ajungă să vadă trupul mutilat al necunoscutei. În timp ce Peter şi cu Marie păşeau în altarul bisericii de pe Insula Waytansea, maică-sa îşi ţinea respiraţia şi se uita

cum ofiţerul de poliţie trage fermoarul pungii în care se afla trupul mort.

La vremea respectivă, Misty a sunat-o pe maică-sa la două zile după Crăciun. Stînd în reşedinţa Wilmot în spatele unei uşi închise, Misty proba bijuteriile de tinichea pe care i le dăruise Peter pe cînd ieşeau împreună, strasurile şi perlele false. Pe robotul ei telefonic, maică-sa îi lăsase o duzină de mesaje panicate. Nici bine n-a apucat să formeze numărul din Tecumseh Lake, că maică-sa a şi ridicat receptorul.

Nu s-a întîmplat mare lucru. Cîteva ţipete, după care Misty n-a mai sunat-o niciodată pe maică-sa.

Deja se simţea mai acasă pe Insula Waytansea decît în parcul cu rolute.

Alarma de incendiu a hotelului continuă să sune, iar prin uşă se aude vocea cuiva :

— Misty ? Misty Marie ? Se aude o bătaie în uşă. E vocea unui bărbat.

La care Misty spune :

— Da ?

Alarma invadează camera odată ce uşa se deschide, după care amuţeşte.

— Doamne, ce mai pute aici !

E Angel Delaporte care a venit s-o salveze.

Ca să ştii, astăzi, starea vremii e frenetică, plină de panică şi uşor repezită, pe măsură ce Angel îi dezlipeşte banda de pe faţă. El îi ia pensula din mînă. Angel o plesneşte o dată cu putere, pe fiecare obraz, şi-i spune :

— Trezeşte-te. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Angel Delaporte o plesneşte aşa cum ai plesni o paraşută din serialele spaniole. Misty e numai piele şi os.

Alarma de incendiu a hotelului sună şi nu se mai opreşte.

Strîmbîndu-se de la lumina care intră pe ferestruica ei, Misty spune, Opreşte-te. Misty îi spune că el nu înţelege. Ea trebuie să picteze. Numai cu asta a rămas.

Pictura din faţa ei reprezintă un pătrat de cer, mînjit în alb şi albastru, care, fără a fi desăvîrşit, acoperă toată suprafaţa colii. Stivuite lîngă peretele de după uşa de la intrare stau alte picturi, cu faţa la zid. Numerotate fiecare pe verso. Pe una scrie 97. 98. 99 pe alta.

Alarma sună şi iar sună.

— Misty, îi spune Angel. Indiferent ce experiment ai face, încetezi în clipa asta.

Se duce la dulapul ei cu haine şi-i scoate un halat de baie şi nişte sandale. Se întoarce şi i le vîră una cîte una în picioare, spunîndu-i :

— N-o să le ia mai mult de două minute pînă-şi vor da seama că e o alarmă falsă.

Angel o cuprinde cu mîna pe după subţiori şi o ridică pe Misty în picioare. Ciocăneşte cu pumnul în ghips şi-i spune :

— Ce-i cu *ăsta* aici ?

Misty îl întreabă, Ce-i cu tine aici ?

— Pilula aia pe care mi-ai oferit-o, îi spune Angel, mi-a dat cea mai groaznică migrenă din viaţa mea. Îi aruncă halatul de baie peste umeri şi-i spune : I-am dat-o unui chimist să-i facă nişte analize. Băgîndu-i braţele vlăguite prin mînecile halatului, el îi spune : Nu ştiu ce fel de doctor ai, dar capsulele alea conţin praf de plumb şi urme de arsenic şi mercur.

Partea toxică a vopselurilor de ulei : roşu Vandyke, cianură de fier ; stacojiu de iod, iodură de mercur ; alb ca zăpada, carbonat de plumb ; violet cobalt, arsenic – toţi acei compuşi şi pigmenţi preţuiţi de artişti, dar pînă la urmă fatali. Sau cum visul tău de a crea o capodoperă te înnebuneşte şi-ţi cauzează apoi moartea.

Ei, lui Misty Marie Kleinman, drogata otrăvită posedată de diavol, Carl Jung şi Stanislavski, care pictează curbe şi unghiuri perfecte.

Misty îi spune că el nu înţelege. Misty îi spune, Tabbi, fiica ei. Tabbi a murit.

La care Angel încremeneşte. Cu sprîncenele arcuite a surpriză, el spune :

— Cum ?

Acum cîteva zile, sau săptămîni. Misty nu mai ştie. Tabbi înecată.

— Eşti sigură ? îi spune el. N-am văzut nimic prin ziare.

Ca să ştii şi tu, Misty nu mai e sigură de nimic.

Angel spune :

— Miroase a urină.

E de la sonda ei. S-a desprins. Ei lasă în urmă o dîră de pişat care pleacă de la şevalet şi traversează camera pînă afară, pe covorul de pe coridor. Pişat, şi ghipsul tîrît pe hol.

— Pe pariu, zice Angel, că piciorul ăla n-avea nevoie de ghips. El îi spune : Mai ştii scaunul ăla din desenul pe care mi l-ai vîndut ?

Misty îi spune :

— Zi-mi.

Cu braţele pe după ea, el o tîrăşte pe Misty printr-o uşă înspre scări.

— Scaunul ăla a fost făcut în 1879 de un ebenist pe nume Hershel Burke, îi spune el, şi a fost adus pe Insula Waytansea de familia Burton.

Ghipsul ei bocăne pe fiecare treaptă. Coastele o dor de cît de strîns o ţin degetele lui Angel, săpîndu-i şi înşurubîndu-i-se în subţiori, la care Misty îi spune :

— Un detectiv de poliţie. Misty îi spune : Mi-a zis că ceva club ecologist dă foc tuturor caselor în care Peter a scris pe pereţi.

— Foc, spune Angel. Inclusiv a mea. Toate s-au dus.

Alianţa Oceanică pentru Libertate. Pe scurt, AOL.

Angel are mănuşile din piele pentru condus şi o trage în jos pe scări, spunîndu-i :

— Îţi dai seama că se întîmplă ceva paranormal, nu-i aşa ?

Întîi, Angel Delaporte îi spune că nu se poate să deseneze atît de bine. Acum scoate la înaintare ipoteza că vreun spirit rău a pus stăpînire pe ea şi-i foloseşte mîna ca să

picteze. E prea bună, într-adevăr, ca să nu fie unealta diavolului.

Misty îi zice :

— Mă aşteptam să spui asta.

Of, Misty, ea *ştie* ce se-ntîmplă.

Misty îi spune :

— Opreşte-te. Îi spune : Ce cauţi de fapt aici ?

De ce, de cînd au început toate astea, el i-a oferit prietenia ? De ce o plictiseşte cu insistenţele lui ? Pînă ca Peter să-i fută bucătăria, iar ea să i-o închirieze pe a ei, nu erau decît doi străini. Acum declanşează alarme şi o tîrăşte pe scări. Ea, care are o fată moartă şi un soţ în comă.

Umerii i se răsucesc. Îl loveşte cu coatele peste faţă, pocnindu-l peste sprîncenele lipsă. Ca s-o scape din mîini. Ca s-o lase în pace. Misty îi spune :

— Încetează în clipa asta.

Acolo, pe scări, unde se află, alarma de incendiu încetează. E linişte. Urechile ei răsună în continuare.

Se aud voci de pe coridoarele de la fiecare etaj. O voce venită dinspre mansardă spune :

— Misty a dispărut. Nu e în camera ei.

E doctorul Touchet.

Înainte să coboare o nouă treaptă, Misty îşi agită pumnul în faţa lui Angel. Misty îi şopteşte :

— Spune-mi. Prăbuşită pe scări, ea îi şopteşte : Ce dracului vrei de la mine ?

21 august... şi jumătate

Toate lucrurile pe care Misty le-a iubit la Peter, Angel le-a iubit înaintea ei. La şcoala de artă, Angel şi cu Peter au fost împreună pînă cînd şi-a făcut apariţia Misty. Cei doi şi-au făcut planuri de viitor. Nu ca artişti, ci ca actori. Banii nu contau, i-a spus Peter. I-a spus lui Angel Delaporte. Cineva din generaţie cu el s-ar fi căsătorit cu o femeie care i-ar fi îmbogăţit pe nativii din Waytansea, inclusiv neamul Wilmot, pentru ca nici unul dintre ei să mai fie nevoit să muncească. Nu i-a explicat însă detaliile acestui mecanism.

N-ai explicat niciodată.

Dar Peter a spus că, o dată la patru generaţii, un băiat de pe insulă va cunoaşte o fată pe care o va lua de nevastă. O studentă la arte plastice. Ca-ntr-un basm. O va aduce acasă, iar ea va picta atît de strălucit încît va scoate Insula Waytansea din impas pentru încă o sută de ani. Acest băiat îşi va sacrifica viaţa, dar nu va fi nevoie decît de el. Unul la fiecare patru generaţii.

Peter i-a arătat lui Angel Delaporte bijuteriile lui de duzină. I-a pomenit de vechiul obicei, despre cum femeia care ar reacţiona la farmecele giuvaierurilor, care ar fi atrasă şi subjugată de ele, ar fi femeia din poveste. Fiecare băiat din generaţia lui trebuia să se înscrie la şcoala de artă. Fiecare trebuia să poarte un astfel de accesoriu, zgîriat, ruginit şi coclit. Fiecare trebuia să cunoască, pe cît posibil, cît mai multe femei.

Şi tu trebuia să faci la fel.

Dragul meu Peter, scumpul meu bisexual nedeclarat.

„Albinuţa“ despre care prietenele lui Misty i-au spus să se ferească.

Ei îşi prindeau broşele prin frunte, prin sfîrcuri. Prin burice şi maxilare. Colierele şi le treceau prin găuri perforate în nas. Aveau grijă să fie cît mai respingători. Mai dezgustători. Ca nu cumva să îi căşune vreunei femei pe ei, rugîndu-se ca măgăreaţa să cadă pe alt bărbat. Pentru că, în ziua în care ghinionistul o va lua de nevastă pe femeia cu pricina, generaţia lui va fi liberă să-şi trăiască viaţa după bunul plac. Şi la fel ca ea şi cele trei generaţii următoare.

Din generaţie în generaţie.

În loc să progreseze, insula era prinsă în bucla asta repetitivă. Reciclînd reţeta de succes de odinioară. Reconstituire de epocă. Acelaşi ritual.

Pe Misty trebui s-o cunoască ghinionistul. Misty era fata lor din poveste.

Angel i-a spus toate astea acolo, pe scările hotelului. Pentru că n-a putut înţelege niciodată de ce Peter l-a părăsit şi a tulit-o să se însoare cu ea. Pentru că Peter nu i-a putut spune asta niciodată. Pentru că Peter n-a iubit-o niciodată, îi spune Angel Delaporte.

N-ai iubit-o niciodată.

Căcănarule.

Iar ce nu înţelegi poate căpăta orice sens îţi doreşti.

Pentru că Peter nu făcea decît să ducă la îndeplinire un destin programat. O superstiţie. O legendă a insulei, şi oricît de mult a încercat Angel să-i smulgă o explicaţie, Peter i-a spus clar şi răspicat că destinul lui era Misty.

Destinul tău.

Peter i-a spus clar şi răspicat că-şi va fute viaţa, căsătorindu-se cu o femeie pe care nu o iubeşte, pentru că numai aşa îşi va salva familia, viitoarele odrasle şi întreaga lui comunitate de la sărăcie. De la pierderea controlului asupra lumii lor mici şi frumoase. Insula lor. Pentru că sistemul lor s-a dovedit infailibil în ultimele sute de ani.

Prăbuşit pe scări alături de Misty, cu ghipsul între ei, Angel îi spune :

— De-aia l-am angajat să-mi repare casa. De-aia l-am urmărit pînă aici. Angel se apropie de ea, cu respiraţia duhnind a vin roşu, şi-i spune : Nu vreau decît să-mi zici de ce a zidit toate camerele alea. Şi de ce camera de aici – camera 313 – din hotel ?

De ce Peter şi-a sacrificat viaţa luînd-o de nevastă ? Graffiti-urile lui nu constituiau o ameninţare. Angel spune că erau un avertisment. De ce a încercat Peter să-i avertizeze pe toţi ?

Deasupra casei scărilor unde stau cei doi se deschide o uşă şi o voce spune :

— Uite-o.

E vocea lui Paulette, recepţionera. Uite-i pe Grace Wilmot şi pe doctorul Touchet. Uite-l pe Brian Gilmore, de la oficiul poştal. Uite-o pe bătrîna doamnă Terrymore de la bibliotecă. Brett Petersen, managerul hotelului. Matt Hyland de la aprozar. Întregul consiliu comunal coboară scările înspre ei.

Angel se îndeasă în ea, strîngînd-o de braţ, şi-i spune :

— Peter nu s-a sinucis. Arătînd înspre scări, îi spune : Ei au făcut-o. Ei l-au ucis.

La care Grace Wilmot spune :

— Misty dragă. Trebuie să te întorci la lucru. Dă din cap, ţîţîie şi-i spune : Aproape că am terminat.

Angel o slăbeşte din strînsoare, luîndu-şi mănuşile de piele de pe ea. Se trage în spate, coborînd o treaptă, şi-i spune :

— Peter m-a prevenit.

Uitîndu-se cînd la Misty, cînd la mulţimea care se apropie, el continuă să coboare, spunîndu-i :

— Nu vreau decît să ştiu ce se-ntîmplă.

Mîinile o cuprind de la spate pe după umeri şi braţe şi o ridică.

Misty bîiguie :

— *Peter era homosexual* ?

Eşti homosexual ?

Dar Angel Delaporte a luat-o deja la picior, împleticindu-se pe scări. Ajuns un etaj mai jos, le strigă celor rămaşi sus :

— O să mă duc la poliţie. El strigă : Adevărul e că Peter încerca să salveze lumea de *voi toţi*.

23 august

Braţele ei nu-s decît nişte funii moi de piele. Pe toată suprafaţa cefei, oasele par încălecate cu tendoanele uscate. Inflamate. Răni te şi vlăguite. Umerii îi atîrnă prinşi la ceafă în şira spinării. Creierul ar putea fi o piatră arsă în interiorul capului ei. Părul pubian i-a crescut la loc, sîrmos şi plin de buburuze de jur împrejurul sondei. Are în faţă o coală nouă de hîrtie, o pînză neagră, iar în clipa în care ia de jos o pensulă sau un creion, nu se întîmplă nimic. Cînd Misty încearcă să schiţeze ceva, forţîndu-şi mîna să deseneze, îi iese o casă din piatră. O grădină de trandafiri. Propriul ei chip. Jurnalul autoportretului ei.

Pe cît de repede i-a venit inspiraţia, tot aşa a şi plecat.

Cineva îi ridică masca de pe ochi, iar lumina care intră pe fereastra de la mansardă o face să se strîmbe. Strălucirea soarelui o orbeşte. Alături de ea se află doctorul Touchet, care-i spune :

— Felicitări, Misty. Totul s-a terminat.

Asta i-a spus şi cînd a născut-o pe Tabbi.

Nemurirea ei improvizată.

El îi spune :

— S-ar putea să dureze cîteva zile pînă să-ţi revii, după care o apucă pe Misty pe după spate, strîngînd-o de subţiori, şi o ridică în picioare.

Cineva a lăsat lîngă pervaz cutia de pantofi a lui Tabbi, plină cu bijuteriile de duzină. Cu oglinjoarele lor strălucitoare şi ieftine, tăiate în formă de diamant. Fiecare unghi reflectînd lumina în direcţii diferite. Împrăştiind-o peste tot. Un mic rug, în lumina soarelui reflectat în ocean.

— Vrei lîngă fereastră ? îi spune doctorul. Sau preferi să rămîi întinsă pe canapea ?

În loc de „canapea“, Misty aude *catafalc*.

Camera arată exact aşa cum şi-o aminteşte Misty. Cu perna lui Peter pe pat, impregnată de mirosul lui. Picturile au dispărut cu toatele. Misty spune :

— Ce-aţi făcut cu ele ?

Mirosul tău.

Doctorul Touchet o cuibăreşte într-un scaun lîngă fereastră. O înfundă sub pătura care acoperă scaunul şi-i spune :

— Ai făcut, din nou, o treabă perfectă. Nici că se putea mai bine.

El îi trage draperiile ca să poată vedea oceanul, plaja. Vilegiaturiştii îngrămădindu-se la malul apei. Gunoaiele aduse de flux. Un tractor trece pe-acolo şi le strînge cu tăvălugul. Zimţii de oţel lasă o urmă triunghiulară asimetrică pe nisipul umed. Un logo

corporatist.

Alături de logo-ul imprimat în nisip, se poate citi : „Foloseşte-ţi greşelile trecutului pentru un viitor mai bun“.

Declaraţia cuiva de intenţii.

— Peste încă o săptămînă, îi spune doctorul, acea companie va plăti o avere ca să-şi vadă numele retras de pe insula asta.

Ce nu-nţelegi poate căpăta orice sens îţi doreşti.

Tractorul trece cu tăvălugul peste plajă, imprimînd încontinuu acelaşi mesaj pe care valurile vin şi-l şterg.

Doctorul îi spune :

— Atunci cînd un avion se prăbuşeşte, toate companiile aeriene plătesc la greu ca să-şi anuleze campaniile publicitare din presă şi de la TV. Ştiai chestia asta ? Nici una nu vrea să rişte vreo asociaţie cu catastrofa respectivă. El îi spune : Peste încă o săptămînă, nu va mai fi nici un însemn corporatist pe insulă. Vor plăti oricît le ceri ca să-şi cumpere înapoi numele.

Doctorul îi strînge lui Misty mîinile moarte în poală. Îmbălsămînd-o.

— Şi-acum odihneşte-te. Paulette îţi va aduce în curînd ce-ai comandat la cină.

Ca să ştii şi tu, el se-ndreaptă către măsuţa ei de toaletă şi-i saltă cutia cu capsule. Pe picior de ieşire, vîră sticla în buzunarul de la sacou şi nu pomeneşte nimic.

— Încă o săptămînă, îi spune el, şi lumea întreagă ne va şti de frică – şi-or să ne lase în pace. Cînd iese, nu încuie uşa.

În existenţa lor anterioară, Peter şi cu Misty tocmai subînchiriaseră o locuinţă în New York cînd Grace i-a sunat să le spună că Harrow a murit. Harrow a murit, iar Grace a rămas singură în ditamai casa de pe strada Birch. Înaltă de patru etaje şi garnisită cu o creastă montană de acoperişuri, turnuri şi bovindouri. Iar Peter i-a spus că trebuie să meargă să aibă grijă de ea. Să regleze afacerile lui Harrow. Peter fusese numit executor testamentar. Doar pentru cîteva luni, i-a spus el. După care Misty a rămas gravidă.

N-au încetat să ia în calcul mutarea la New York. Apoi s-au trezit părinţi.

Ca să ştii şi tu, Misty n-avea de ce să se plîngă. A existat o scurtă perioadă de timp de cîţiva ani, imediat după naşterea lui Tabbi, cînd Misty vegeta în pat alături de ea şi nici că şi-ar mai fi dorit altceva de pe lume. Naşterea lui Tabbi i-a alimentat lui Misty senzaţia că aparţine de cineva, de clanul Wilmot, de insulă. Misty se simţea împlinită şi mai la adăpost decît şi-ar fi închipuit vreodată. Cu valurile de pe plaja pe care o vedea de la fereastra dormitorului şi cu străzile liniştite, insula era ruptă complet de restul lumii, încît încetai să-ţi mai doreşti ceva. Nu mai aveai nevoie de nimic. Nu mai aveai griji. Pofte. Aşteptări mai mari.

S-a lăsat de pictură şi de fumat iarbă.

Nu mai era nevoie să dobîndească ceva, să ajungă cineva sau să evadeze. Pentru ea

era suficient că se afla aici.

Ritualurile molcome ale spălatului vaselor sau ale împăturirii hainelor. Peter venea acasă şi stăteau împreună cu Grace pe verandă. Îi citeau lui Tabbi de culcare. Lăsau mobila veche să scîrţîie şi moliile să roiască în jurul becului de pe verandă. Undeva în fundul casei, un orologiu bătea la ore fixe. Dinspre pădure ajungea pînă la ei vaietul unei bufniţe.

Pe malul celălalt, oraşele de pe continent erau aglomerate şi pavoazate cu panouri publicitare. Lumea mînca ieftin şi arunca gunoaiele pe plajă. Insula era benignă pentru că aici nu era nimic de făcut. Nu existau camere de închiriat. Nu tu hoteluri. Nu tu case de vară. Nu tu petreceri. Nu puteai mînca la restaurant pentru că nu exista nici unul. Nimeni nu vindea scoici pictate manual şi inscripţionate cu litere aurii care spuneau „Insula Waytansea“. Malul dinspre ocean al plajei era stîncos, iar cel dinspre continent era acoperit de un covor noroios de cochilii de stridii.

Cam în acelaşi timp, consiliul orăşenesc a început să renoveze hotelul. A fost o nebunie, fiecare familie de pe insulă donîndu-şi pînă la ultimul sfanţ din cont pentru a repune pe picioare clădirea arsă şi lăsată în paragină pe dîmbul înălţat deasupra portului. Risipindu-şi ultimele rezerve financiare pentru a atrage valuri de turişti. Condamnînd generaţia următoare la servit la mese, făcut curat în camere de hotel şi pictat pe scoici suveniruri de căcat.

E cumplit de greu să uiţi de durere, dar e şi mai greu să-ţi aminteşti momentele minunate.

Fericirea nu lasă cicatrici. Nu învăţăm mai nimic din perioadele de tihnă.

Ghemuită pe cuvertură, ca fiind parte din cineva, Misty îşi putea cuprinde fiica în braţe. Cu trupul arcuit peste ea, Misty îşi putea ţine fetiţa ca şi cum ar mai fi fost încă în ea. Încă parte din Misty. Nemuritoare.

Mirosul de lapte acru al lui Tabbi, al respiraţiei ei. Mirosul dulceag al talcului pentru copii, ca de zahăr pudră. Nasul lui Misty înfundat în pielea caldă de la gîtul copilului ei.

De-a lungul acelor ani, n-aveau nici un motiv să se grăbească. Erau tineri. Lumea lor era încă neprihănită. Duminica mergeau la biserică. Citeau cărţi, întinşi în cadă. Culegeau afine sălbatice şi noaptea făceau jeleu, pentru că bucătăria albă era mai răcoroasă dacă stăteai cu geamurile deschise cînd bătea briza. Ştiau întotdeauna în ce pătrar se află luna, dar habar n-aveau ce zi a săptămînii este.

Preţ de acei cîţiva ani, Misty nu-şi vedea viaţa ca pe-o fundătură. Privea tot înainte înspre viitor.

O aşezau pe Tabbi în cadrul uşii. În dreptul tuturor acelor nume uitate care încă se mai aflau acolo. Toţi acei copii, astăzi morţi. Îi însemnau înălţimea cu carioca.

Tabbi la patru ani.

Tabbi la opt ani.

Ca să ştii şi tu, astăzi, starea vremii e uşor plîngăcioasă.

Aici, de la fereastra mansardei ei din Hotelul Waytansea, se vede toată insula, pîngărită de străini şi de mesaje. Panouri şi neoane. Logo-uri. Firme.

Patul în care Misty se ghemuia peste Tabbi, încercînd s-o ţină înlăuntrul ei. În el doarme acum Angel Delaporte. Un nebun care o hărţuieşte. În camera ei, în patul ei, sub fereastra prin care intră sunetul valurilor şuierînd şi lovindu-se de mal. În casa lui Peter.

Casa noastră. Patul nostru.

Pînă ca Tabbi să împlinească zece ani, Hotelul Waytansea a fost gol, sub lacăt. Ferestrele închise şi acoperite de placaje. Uşile baricadate.

Hotelul s-a deschis în vara în care Tabbi a făcut zece ani. Satul a devenit un furnicar de valeţi, chelneri, cameriste şi recepţioneri. În acelaşi an, Peter a început să lucreze pe continent ca zidar pentru vilegiaturiştii care deţineau prea multe case ca să poată avea grijă de ele. Să le remodeleze pe ici pe colo. Odată deschis hotelul, feribotul a început să funcţioneze zilnic, la foc continuu, alimentînd insula cu turişti şi blocaje de circulaţie.

Imediat după aceea au apărut paharele de hîrtie şi ambalajele pentru fast food. Alarmele pentru maşini şi cozile interminabile pentru un loc de parcat. Scutecele folosite şi aruncate în nisip. Insula s-a tot dus de rîpă pînă-n acest an, cînd Tabbi a împlinit treisprezece ani, iar Misty l-a găsit pe Peter în garaj, aţipit în maşină şi cu motorul pornit. Cînd au început să sune telefoanele care reclamau dispariţia unei spălătorii sau a unui dormitor. Cînd Angel Delaporte este exact în locul în care şi-a dorit dintotdeauna să fie. În patul soţului ei.

În patul tău.

Angel întins pe pat. Angel dormind împreună cu tabloul scaunului ei antic.

Misty, fără nimic. Tabbi, dusă. Inspiraţia ei, dusă.

Ca să ştii şi tu, Misty n-a spus nimănui, dar Peter îşi făcuse valiza şi o băgase în portbagaj. O valijoară, un schimb de haine pentru iad. N-avea nici un sens. Nimic din ce a făcut Peter în ultimii trei ani n-a avut cine ştie ce sens.

Pe gemuleţul de la mansardă se vede plaja, unde copiii se bălăcesc în valuri. Un băiat e îmbrăcat într-un tricou alb cu volănaşe şi pantaloni negri. Se conversează cu altul, care n-are pe el decît un şort. Cei doi îşi pasează unul altuia o ţigară şi trag pe rînd din ea. Băiatul în tricou alb cu volănaşe are părul negru, suficient de lung cît să şi-l dea pe după ureche.

Pe pervaz se află cutia de pantofi a lui Tabbi, plină cu bijuteriile alea de duzină. Brăţările, cerceii desperecheaţi şi broşele alea vechi ciobite. Bijuteriile lui Peter. Zăngănind în cutie printre perlele deşirate şi diamantele din sticlă.

Misty se uită pe geam pe plaja unde a văzut-o pe Tabbi pentru ultima oară. Cînd s-a întîmplat. Băiatul cu pletele brune poartă un singur cercel, care scînteiază galben şi

roşu în soare. Şi, fără ca nimeni s-o poată auzi, Misty spune :

— Tabbi.

Cu degetele încleştate pe pervaz, Misty îşi saltă capul şi strigă :

— Tabbi ? Misty e aplecată pe jumătate în afară, gata să cadă de la etajul cinci pe veranda hotelului, şi urlă : Tabbi !

Şi-aşa e. E Tabbi. E părul ei. Flirtînd cu un puştan. Fumînd.

Băiatul mai trage un fum şi-i pasează ţigara. Îşi vîntură părul şi rîde cu o mînă peste gură. Cu părul în vînt, ca un steag neagru fîlfîind.

Valurile şuieră şi se lovesc de mal.

Părul ei. Părul tău.

Misty se întinde peste gemuleţ, iar cutia de pantofi alunecă în afară, pe acoperişul din şindrilă. Se loveşte de burlan şi se răstoarnă, iar bijuteriile îşi iau zborul. În cădere, ele sclipesc în roşu, galben şi verde, licărind ca nişte artificii şi se îndreaptă spre sol aşa cum e şi Misty pe cale să facă, izbindu-se de cimentul de pe veranda hotelului.

Atîta doar că cele cincizeci de kilograme de ghips şi de fibră de sticlă o împiedică să se ducă la vale. După care două braţe o cuprind pe după mijloc şi o voce îi spune :

— Misty, nu face asta.

Cineva o trage înapoi, iar acel cineva se dovedeşte a fi Paulette. Meniul de serviciu la cameră a căzut pe jos. Braţele lui Paulette o împresoară. Mîinile ei se împreunează, iar Paulette o trage înapoi pe Misty, răsucind-o în aer în jurul greutăţii masive a piciorului ei în ghips şi o trînteşte cu faţa în jos pe covorul pătat de vopsea.

Gîfîind din ce în ce mai tare şi tîrîndu-se înapoi la geam, cu tot cu ghiuleaua ei din fibră de sticlă, Misty spune :

— Era Tabbi. Misty spune : Acolo jos.

Sonda i-a ieşit din nou, împrăştiind pişat peste tot.

Paulette e la picioarele ei. Are o faţă încruntată, strînsă în jurul nasului graţie muşchiului risorius, şi-şi şterge mîinile de fusta neagră. Îşi îndeasă bluza la loc în talie şi-i spune :

— Nu, Misty. Nu era ea. După care ridică meniul de pe jos.

Misty trebuie să coboare. Să iasă afară. Trebuie s-o găsească pe Tabbi. Paulette trebuie s-o ajute să-şi ridice ghipsul. Trebuie să-l cheme pe doctorul Touchet să i-l scoată.

La care Paulette dă din cap şi-i spune :

— Dacă-ţi scoate ghipsul, o să rămîi infirmă pe viaţă.

Se duce şi închide geamul. Îi pune zăvorul şi trage draperiile.

Întinsă pe podea, Misty îi spune :

— Te rog. Paulette, ajută-mă să mă ridic.

Dar Paulette o bate peste picior. Îşi scoate din buzunarul de la fustă un carneţel şi-i

spune :

— De la bucătărie mi-au zis că nu mai au somn.

Şi ca să ştii şi tu, Misty e în continuare prinsă în capcană.

Misty e prinsă în capcană, dar fiică-sa ar putea fi încă în viaţă.

Fiică-ta.

— O friptură, spune Misty.

Misty vrea cea mai groasă bucată de carne pe care o pot găsi. Bine făcută.

24 august

Ce-şi doreşte Misty cu adevărat e un cuţit de friptură. Îşi doreşte un cuţit zimţat care să taie învelişul de ghips de la piciorul ei, şi ar mai vrea ca Paulette să nu observe absenţa cuţitului din tava în care i-a adus cina. Paulette nu observă şi nici nu o închide pe dinafară. La ce bun, de vreme ce Misty e frînată de o tonă futută de fibră de sticlă.

Cît e noaptea de lungă, Misty şade-n pat, înţepîndu-se şi hăcuindu-se. Misty traforează ghipsul. Săpînd adînc cu lama cuţitului, strîngînd fărîmiţele de fibră de sticlă în palmă şi aruncîndu-le sub pat.

Misty e o condamnată care-şi plănuieşte evadarea dintr-o mică închisoare, o închisoare pe care Tabbi a desenat cu carioca păsări şi floricele.

Se face 12 noaptea cînd Misty reuşeşte să decupeze jumătate din ghipsul care-i acoperă coapsa. Cuţitul alunecă în continuare, înjunghiind şi dăltuind în suprafaţa tare. Cînd dă să ajungă aproape de genunchi, Misty aţipeşte. Plină de coji de la sîngele uscat. Lipită de cearşaf. La 3 dimineaţa, a ajuns la gambă. E aproape eliberată, dar o ia somnul.

Ceva o trezeşte, cu cuţitul încă în mînă.

E încă una dintre cele mai lungi zile ale anului. Din nou.

Zgomotul vine de la uşa trîntită a unei maşini parcate. Dacă ar fi în stare să ţină strîns de ghipsul dislocat, Misty s-ar putea tîrî pînă la geam să arunce o privire. E maşina bej a detectivului Stilton. El nu se află prin preajmă, semn că a intrat în holul hotelului. Încercînd, poate, să dea de ea.

Poate că de data asta o va găsi.

Misty începe să cresteze din nou cu cuţitul de friptură. Pe jumătate adormită, îşi străpunge din greşeală muşchiul gambei. Sîngele ţîşneşte, roşu închis pe pielea albită din cauza strînsorii ghipsului. Misty crestează din nou şi-şi atinge tibia, iar lama intră prin pielea subţire şi ajunge pînă la os.

Crestînd în continuare, cuţitul împrăştie sînge şi ţăndări. Fragmente din păsările şi florile lui Tabbi. Fire de păr şi bucăţi de piele. Misty apucă cu ambele mîini de marginile despicăturii. Ea trage de ghips pînă ce jumătate din piciorul ei iese afară. Muchia zdrenţuită o înţeapă, iar cioburile de la fibra de sticlă îi zgîrie pielea.

Of, dragul, scumpul meu Peter, inutil să-ţi spun ce doare chestia asta.

Simţi ?

Cu degetele pline de ţăndări, Misty apucă de marginile zimţate şi le îndepărtează. Misty îşi îndoaie genunchiul, forţîndu-l să se extragă din strînsoarea ghipsului. Prima iese rotula palidă, mînjită de sînge. La fel cum iese capul unui bebeluş. Încoronat. Un pui de pasăre care scoate capul din găoace. Apoi iese coapsa. Copilul ei născut. La sfîrşit

iese şi tibia afară din ghipsul sfărîmat. Dintr-o scuturătură, piciorul ei e eliberat, iar ghipsul alunecă, se rostogoleşte, cade şi se sparge de podea.

O crisalidă. Un fluture întrupat din ea, însîngerat şi vlăguit. Renăscut.

Ghipsul se loveşte atît de tare de podea că draperiile tremură. Un tablou se strîmbă pe perete. Cu palmele peste urechi, Misty aşteaptă să intre careva să vadă ce se-ntîmplă. S-o găsească în libertate şi s-o încuie din nou pe dinafară.

Misty numără trei sute de bătăi iuţi de inimă. Aşteaptă. După care, linişte şi pace. Nu se întîmplă nimic. Nu vine nimeni.

Misty îşi îndreaptă încet piciorul. Misty îşi îndoaie genunchiul. Testîndu-l. N-o doare. Sprijinindu-se de noptieră, Misty îşi ridică picioarele din pat şi le flexează. Cu cuţitul însîngerat de friptură, ea taie banda care-i ţine sonda strîns lipită de piciorul bun. Scoţîndu-şi tubul din ea, îl răsuceşte cu o mînă şi-l pune deoparte.

Un pas, trei, cinci pînă la dulap, de unde îşi ia o bluză. O pereche de blugi. Atîrnată în dulap şi învelită în plastic, se află rochia albă din satin pe care Grace i-a cusut-o pentru vernisaj. Rochia de mireasă a lui Misty, renăscută. Îşi trage pe ea blugii, îi închide cu fermoarul şi cu nasturele, dar cînd dă să-şi pună bluza pe ea, blugii i se scurg la podea. Ca să ştii şi tu cît de mult a slăbit. Pulpele i s-au atrofiat. Fesele ei sînt doi saci zbîrciţi de piele. Blugii i s-au adunat la călcîie, mînjiţi cu sînge de la rănile de pe picioare.

O singură fustă i se potriveşte, dar nu este e a ei. E a lui Tabbi, o fustă plisată din lînă pe care i-a cumpărat-o probabil Grace.

Pînă şi pantofii îi sînt mari, iar Misty trebuie să-şi îndoaie degetele de la picioare ca să nu-i scape.

Misty trage cu urechea pe hol pînă cînd nu mai aude nici un zgomot. Se îndreaptă către scări, cu fusta lipită de sîngele de pe picioare, cu părul pubian ras rîcîindu-i chiloţii. Cu degetele de la picioare încleştate, Misty coboară cele patru etaje pînă în holul hotelului. În dreptul recepţiei se află lume care aşteaptă cu bagajele.

Afară, prin uşa de la hol, se vede parcată maşina bej guvernamentală.

Vocea unei femei spune :

— O, Doamne.

E o vilegiaturistă, aşezată lîngă şemineu. Cu unghiile pastelate de la o mînă vîrîte în gură a mirare, ea se zgîieşte la Misty şi spune :

— Dumnezeule, uite-te la picioarele tale.

Misty are în mînă cuţitul însîngerat.

În acest moment, toată lumea de la recepţie întoarce capul şi se uită la ea. Un funcţionar, unul din neamul Burton, Seymour sau Kincaid, se întoarce şi-i şuşoteşte ceva la ureche altei angajate care pune mîna pe telefon.

Misty se îndreaptă către salonul de mese, lăsînd în urmă privirile palide şi circumspecte ale oamenilor. Vilegiaturiste care trag cu ochiul la ea prin păienjenişul

degetelor. Trece de fata de la intrare. Dincolo de mesele cu numărul 3, 7, 10 şi 4 se află detectivul Stilton, care stă la masa 6 alături de Grace Wilmot şi doctorul Touchet.

Plăcintă de zmeură. Cafea. Tarte. Boluri pline cu jumătăţi de grepfrut. Îşi iau micul dejun.

Misty ajunge în dreptul lor, cu degetele încleştate pe cuţitul însîngerat, şi spune :

— Domnule detectiv Stilton, e vorba despre fata mea. Fata mea Tabbi. Misty îi spune : Cred că încă e în viaţă.

Stilton se opreşte cu linguriţa de grepfrut în aer şi-i spune :

— Fata ta a murit ?

S-a înecat, îi spune Misty. Trebuie s-o asculte. Acum o săptămînă sau trei, nu mai ştie. Nu mai e sigură. Ea a fost închisă în mansardă. I-au pus piciorul în ghips ca să nu poată evada.

Picioarele care-i ies din fustă sînt tumefiate şi însîngerate.

Toată lumea din salon e numai ochi şi urechi.

— E un complot, spune Misty. Mîinile ei dau să-l cuprindă pe Stilton, care e perplex. Misty îi spune : Întreabă-l pe Angel Delaporte. O să se întîmple ceva groaznic.

Sîngele i s-a uscat pe mîini. Sîngele ei. Sîngele de pe picioare i-a îmbibat fusta de lînă.

Fusta lui Tabbi.

Se aude o voce :

— Ai stricat totul !

Misty întoarce capul şi-o vede pe Tabbi. În cadrul uşii, îmbrăcată într-o bluză albă cu volănaşe şi pantaloni negri. Cu părul paj şi cu un cercel într-o ureche, inima roşie smălţuită pe care Will Tupper şi-a smuls-o din lobul urechii acum o sută de ani.

Doctorul Touchet spune :

— Misty, iar ai băut ?

Tabbi spune :

— Mami... aia-i fusta mea.

La care Misty îi spune :

— N-ai murit.

Detectivul Stilton se şterge cu şerveţelul la gură. Spune :

— Avem, deci, un mort mai puţin.

Grace îşi toarnă zahăr în cafea. Apoi îşi pune lapte, după care amestecă şi spune :

— Aşadar, credeţi că oamenii din AOL sînt responsabili pentru omor ?

— Pentru moartea lui Tabbi ? întreabă Misty.

Tabbi vine la masă şi se apleacă peste scaunul bunică-sii. Ea ridică o farfurioară de pe masă, ca să-i analizeze modelul pictat, iar printre degetele ei se văd nişte urme galbene de nicotină. Modelul e auriu, cu o ghirlandă de delfini şi sirene care se repetă. Tabbi îi arată lui Grace farfurioara şi-i spune :

— Fitz şi Floyd. Modelul „ghirlandă marină“.

Ea întoarce farfurioara, citeşte ce scrie pe dosul ei şi zîmbeşte.

Grace îi zîmbeşte şi ea şi-i spune :

— Tabitha mea scumpă, nici nu ştiu cum să te mai laud.

Ca să ştii şi tu, lui Misty îi vine să-şi îmbrăţişeze fiica şi s-o sărute. Misty vrea s-o îmbrăţişeze, s-o ia de-o aripă, să fugă pînă la maşină şi să se întoarcă la rulota maică-sii din Tecumseh Lake. Misty vrea să-şi ia rămas-bun, băgîndu-şi picioarele în insula asta futută plină de lunatici gentili.

Grace îi arată scaunul gol de lîngă ea şi-i spune :

— Misty, vino şi aşază-te aici. Ai un aer distrat.

Misty spune :

— Pe cine a omorît AOL ?

Alianţa Oceanică pentru Libertate. Cea responsabilă pentru incendierea caselor de pe plajă, cu tot cu graffiti-urile lui Peter.

Graffiti-urile tale.

— De-aia mă aflu aici, îi spune detectivul.

Şi-şi scoate agenda din buzunarul interior al jachetei. O aşază pe masă, o deschide şi se pregăteşte să scrie în ea. Cu ochii pe Misty, o întreabă :

— Te superi dacă-ţi pun cîteva întrebări ?

Despre actele de vandalism ale lui Peter ?

— Angel Delaporte a fost ucis azi-noapte, îi spune el. Ar putea fi un jaf, dar nu excludem nici o ipoteză. Ştim doar c-a fost înjunghiat în somn.

În patul ei.

Patul nostru.

Tabbi a murit, după care iat-o în viaţă. Ultima oară cînd Misty a văzut-o, Tabbi era chiar la masa asta, fără suflare şi acoperită de un cearşaf. Genunchiul lui Misty a fost fracturat, după care iată-l bine mersi. Astăzi Misty pictează, apoi se blochează. Poate că Angel Delaporte a fost într-adevăr iubitul soţului ei, numai că acum e mort.

Iubitul tău.

Tabbi o ia pe maică-sa de mînă. O conduce pe Misty la scaunul gol. Îl trage de sub masă, iar Misty se aşază.

— Înainte să începem..., spune Grace. Se apleacă peste masă şi-l bate pe detectivul Stilton peste gulerul de la cămaşă şi spune : Vernisajul lui Misty are loc peste trei zile şi contăm pe prezenţa dumneavoastră.

Tablourile mele. Sînt pe-aici pe undeva.

Tabbi îi zîmbeşte maică-sii şi-şi strecoară mîna în mîna bunică-sii. Inelul cu peridot, scînteind verde peste faţa de masă din olandă albă.

Grace clipeşte la Misty şi are o uitătură crispată de parcă ar călca pe o pînză de

păianjen, cu maxilarele strînse şi mîinile bătînd aerul. Grace spune :

— Prea multe lucruri *neplăcute* s-au întîmplat pe insulă în ultima vreme. Trage aer în piept, iar perlele îi saltă pe gît, după care oftează şi spune : Sper ca vernisajul să ne pună din nou pe picioare.

24 august... şi jumătate

Grace lasă apa să curgă în cada băii de la mansardă, după care iese în hol şi aşteaptă. Tabbi se află în cameră şi o supraveghează pe Misty. Îşi păzeşte propria mamă.

Ca să ştii şi tu, parc-ar fi trecut nu doar o vară în tot timpul ăsta, ci ani întregi. Ani şi ani. Fata pe care Misty a văzut-o de la geam, flirtînd. Fata asta ar putea fi doar o străină cu degetele galbene.

Misty îi spune :

— Zău că n-ar trebui să fumezi. Chiar dacă eşti deja moartă.

La şcoala de artă nu te învaţă cum să reacţionezi atunci cînd îţi dai seama că fiică-ta şi-a propus să-ţi frîngă inima. La cum stau ele acum în baie, poate că misiunea unei fiice chiar asta e, să-şi enerveze mama.

Tabbi se uită în oglinda de la baie. Îşi umezeşte arătătorul şi-şi şterge rujul scurs. Fără să se uite la Misty, ea spune :

— Mamă, ai face bine să fii mai atentă. Noi ne-am făcut treaba cu tine.

Îşi scoate o ţigară din pachetul din buzunar. Scapără bricheta şi trage un fum chiar acolo, în faţa maică-sii.

Misty îşi dă jos chiloţii lălîi de sub fustă şi-şi scoate pantofii, spunîndu-i :

— Te iubeam mai mult cînd erai moartă.

Pe degetul de la mîna în care ţine ţigara se află inelul cu peridot care sclipeşte verde în smalţul chiuvetei. Tabbi se apleacă să ridice de pe podea fusta din lînă pătată de sînge. O ţine cu două degete şi-i spune :

— Buni Wilmot mă cheamă să mă aranjeze pentru vernisaj. Pe picior de plecare, îi spune : Pentru *vernisajul tău*, mamă.

În cadă, tăieturile şi zgîrieturile de la cuţitul pentru friptură se umplu de săpun şi-o ustură atît de tare că Misty îşi încleştează dinţii. De la sîngele uscat apa din cadă se colorează în roz lăptos. Apa fierbinte îi redeschide rănile, iar Misty face praf un prosop alb, pătîndu-l cu sînge în timp ce se şterge.

Potrivit celor spuse de detectivul Stilton, în dimineaţa asta, un bărbat a sunat la secţia de poliţie de pe continent. Nu şi-a dat numele, dar i-a înştiinţat că Angel Delaporte e mort. Le-a mai spus că Alianţa Oceanică pentru Libertate va continua să omoare turişti pînă cînd aceştia vor înceta să-i mai streseze pe localnici.

Argintăria masivă cît sculele de grădină. Sticlele de vin vechi. Picturile celor din neamul Wilmot, nimic n-a dispărut.

În dormitorul din mansardă, Misty formează numărul maică-sii din Tecumseh Lake, dar operatorul hotelului se bagă pe linie. Conexiunea e defectă, îi spune operatorul, dar

se va remedia în curînd. Telefonul din cameră nu e mort. Atîta doar că Misty nu poate obţine o linie pentru exterior.

Băgînd mîna sub covor, are revelaţia că plicul cu banii din bacşişuri a dispărut.

Inelul cu peridot al lui Tabbi. Cadoul de ziua ei de la bunică-sa.

Avertismentul pe care Misty nu l-a băgat în seamă : „Cară-te de pe insulă cît încă mai poţi“.

Toate acele mesaje ascunse pe care le lasă oamenii, doar-doar îţi vei aduce aminte de ei. Felul în care încercăm cu toţii să comunicăm cu viitorimea. Maura şi Constance.

„O să mori cînd nu vor mai avea nevoie de tine.“

Nu e greu să intri în camera 313. La naiba, doar Misty a fost cameristă, Misty Wilmot, regina sclavilor ăstora nenorociţi. Ştie unde se află cheiţa secretă. E o cameră dublă, cu un pat uriaş şi vedere la mare. Mobilată la fel ca toate celelalte camere. Un birou. Un scaun. O comodă cu sertare. Pe suportul de valize se află bagajul unui vilegiaturist. În dulap stau atîrnate perechi de pantaloni şi cămăşi înflorate de mătase. Peste perdeaua de la baie atîrnă o pereche de bikini jilavi.

Ca să ştii şi tu, e cea mai bună tapetare pe care a văzut-o Misty vreodată. În plus, hîrtia e de bună calitate la tapetul din camera 313, dungi verzi pastelate alternînd cu coloane de trandafiri roz, deschişi. Modelul părea deja învechit în momentul în care a fost aplicat. E pătat de ceai ca să aibă patină.

Ce-l trădează însă e calitatea impecabilă a hîrtiei. Prea bine întinsă şi decupată, de sus pînă jos. Prea dichisită şi prea bine îmbinate fîşiile. Clar nu e opera lui Peter.

Nu e opera ta. Dragul meu Peter, scumpul meu trîntor, care n-a luat niciodată arta prea în serios.

Indiferent ce mesaj ar fi lăsat Peter aici, cînd a zidit uşa de la cameră, acum nu mai e nimic. Minicapsula temporală a lui Peter sau bomba lui cu ceas, oamenii de pe Insula Waytansea au radiat totul. La fel cum doamna Terrymore a radiat cărţile din bibliotecă. La fel cum au fost incendiate toate casele de pe continent. Opera celor din AOL.

La fel cum i-au făcut felul lui Angel Delaporte. Înjunghiat în pat, în somn.

În patul lui Misty. Patul tău. Fără ca nimic să fi dispărut, fără nici un indiciu cum c-ar fi fost o spargere.

Ca să ştii şi tu, vilegiaturiştii ar putea intra în cameră în orice moment. Ar da peste Misty pitită aici, cu un cuţit însîngerat în mînă.

Misty vîră lama zimţată la îmbinarea dintre două fîşii de tapet şi începe să descojească. Folosind vîrful cuţitului, Misty mai desprinde o fîşie. La a treia fîşie desprinsă, Misty deja poate citi :

„...îndrăgostit de Angel Delaporte, şi regret nespus, dar n-o să mor acum pentru...“

Şi, ca să ştii şi tu, nu asta se aştepta să găsească.

24 august... şi trei sferturi

Pe zidul acum zdrenţuit, cu fîşiile de trandafiri vechi şi dungile verde pastel la podea, iată ce mesaj a lăsat Peter ca să-l găsească lumea.

Ce-ai lăsat tu.

„Sînt îndrăgostit de Angel Delaporte şi regret nespus, dar n-o să mor acum pentru cauza noastră.“ Scrisul se întinde pe toţii pereţii şi spune : „N-o să vă las să-mi veniţi de hac aşa cum aţi făcut cu toţi soţii artistelor, începînd cu Gordon Kincaid“.

Camera e plină de rotocoale şi fîşii de hîrtie. Murdară de la lipiciul uscat. De pe hol se aud voci, iar Misty rămîne împietrită în camera devastată. Aşteptînd ca vilegiaturiştii să dea năvală pe uşă.

Pe zid mai stă scris : „Nu mai îmi pasă de tradiţii“.

Şi : „N-o iubesc pe Misty Marie“, mai spune scrisul, „dar nu merită să fie chinuită. Îmi place insula noastră, dar trebuie să găsim altă modalitate de a ne conserva stilul de viaţă. Nu putem racola oameni la nesfîrşit“.

Pe pereţi mai stă scris : „E un masacru ritualic, iar eu peste asta nu pot să trec“.

Calabalîcul vilegiaturiştilor, bagajele, cosmeticele şi ochelarii lor de soare sînt îngropate. Îngropate în moloz.

„La data la care veţi citi astea“, mai spune scrisul, „eu voi fi fost dus. La noapte plec cu Angel. Dacă cumva apucaţi să citiţi astea, regret, dar e prea tîrziu. Viitorul lui Tabbi va fi mai bun dacă generaţia ei va şti cum să se apere.“

Scrisul de sub fîşiile de tapet mai spune : „Îmi pare sincer rău pentru Misty“.

Tu ai scris : „E adevărat că n-am iubit-o niciodată, dar nici n-am urît-o îndeajuns încît să desăvîrşesc planul vostru“.

E scris : „Misty merită o soartă mai bună. Tată, e timpul s-o eliberăm“.

Somniferele pe care detectivul Stilton i-a spus că le-ar fi luat Peter. Reţeta lui inexistentă. Bagajul făcut şi vîrît în portbagaj. Avea de gînd să ne părăsească. Să plece cu Angel.

Aveai de gînd să pleci.

Cineva l-a drogat şi l-a închis în garaj, lăsîndu-l în maşină cu motorul mergînd, pentru ca Misty să-l găsească. Acel cineva n-a avut habar de valiza pregătită pentru plecare. N-au ştiut că rezervorul e pe jumătate gol.

„Tată“, adică Harrow Wilmot. Tatăl lui Peter, care cică ar fi murit. Încă dinainte să se nască Tabbi.

De jur împrejurul camerei stă scris : „Nu dezveliţi lucrarea diavolului“.

Şi tot acolo scrie : „Distrugeţi-i toate tablourile“.

La şcoala de artă nu te învaţă cum să faci faţă unui coşmar.
Totul e semnat *Peter Wilmot*.

25 august

În sala de mese a hotelului, un grup de insulari atîrnă pe perete opera lui Misty, toate tablourile ei. Dar nu separate unul de altul, ci strîns lipite, hîrtii lîngă pînze, ca-ntr-un ansamblu mural. Un colaj. Pe măsură ce le asamblează, echipa nu lasă să li se vadă decît muchiile de jos, cît să întindă un nou şir de picturi. Nu ştii ce e. Ar putea fi o mînă, dar, la fel de bine, un copac. Ar putea fi un chip, dar, la fel de bine, şi un nor. Ar putea fi o scenă de mulţime, un peisaj sau o natură moartă cu flori şi fructe. După fiecare piesă adăugată ansamblului mural, echipa trage draperia peste ea.

Un singur lucru e clar, că e enorm şi umple în întregime cel mai mare perete din sala de mese.

Grace e cu muncitorii şi le dă indicaţii. Tabbi şi doctorul Touchet stau şi se uită.

Cînd Misty vrea să arunce o privire, Grace o opreşte cu mîna ei noduroasă şi albăstrită, spunîndu-i :

— Ai probat rochia pe care ţi-am făcut-o ?

Misty nu vrea decît să-şi vadă lucrarea. E munca ei. De vreme ce a lucrat cu ochii acoperiţi, habar n-are ce i-a ieşit. Ce parte din ea va prezenta publicului.

Doctorul Touchet spune :

— Nu cred c-ar fi o idee bună. El îi spune : O s-o vezi la vernisaj, ca toţi ceilalţi.

Ca să ştii şi tu, Grace spune :

— În după-masa asta, ne întoarcem acasă.

Acolo unde a fost ucis Angel Delaporte.

Grace spune :

— Detectivul Stilton ne-a dat undă verde. Ea spune : Dacă-ţi strîngi lucrurile, ţi le putem duce noi.

Perna lui Peter. Sculele ei de pictură în cutia ei roasă de lemn.

— E aproape gata, draga mea, îi spune Grace. Ştiu exact ce simţi.

Doar scrie în jurnal. Jurnalul lui Grace.

Misty îi lasă pe toţi în treaba lor şi urcă la mansardă, în camera pe care o împart Grace şi cu Tabbi. Ca să ştii şi tu, Misty şi-a împachetat deja lucrurile şi a şterpelit jurnalul din camera lui Grace. Îşi cară valiza jos la maşină. Misty e încă murdară de lipiciul uscat de la tapet. Părul i-e plin de rotocoale mici de hîrtie pictată-n dungi verzi şi trandafiri roz.

Cartea cu coperte roşii şi litere aurite pe care Grace o citeşte mereu, studiind-o atent, pare a fi jurnalul unei femei care a trăit pe insulă acum o sută de ani. Femeia din jurnalul lui Grace avea patruzeci şi unu de ani şi era o studentă ratată la arte plastice. Ea

a rămas gravidă, a renunţat la şcoala de artă şi s-a căsătorit pe Insula Waytansea. Şi-a iubit nu atît noul soţ, cît bijuteriile lui vechi şi căsoiul din piatră multvisat.

Iată o viaţă de-a gata pentru ea, un rol numai bun de jucat. Insula Waytansea, cu tradiţiile şi ritualurile ei. Răspunsul la toate întrebările.

Femeia era îndeajuns de fericită, dar chiar şi acum o sută de ani, insula se umpluse cu turişti bogaţi veniţi de la oraş. Străini aroganţi şi hrăpăreţi, îndeajuns de bogaţi încît să preia controlul asupra insulei. Chiar în momentul în care familia ei a rămas cu buzunarele goale, soţul său s-a împuşcat în timp ce-şi curăţa puşca.

Femeia avea toată ziua migrene, era slăbită şi voma tot ce băga în gură. A fost cameristă în hotel pînă cînd a alunecat pe scări şi a ajuns la pat, cu un picior în ghips. Imobilizată şi fără nimic altceva de făcut, s-a apucat să picteze.

La fel ca Misty, dar nu era ea. Ci doar o copie a lui Misty.

Apoi, fiul ei de zece ani s-a înecat.

După ce a isprăvit de pictat o sută de tablouri, talentul şi ideile ei au dispărut pentru totdeauna. Inspiraţia ei s-a redus la zero.

Judecînd după scrisul ei, lăbărţat şi cu litere lungi, Angel Delaporte i-ar fi spus că au în faţă o persoană altruistă şi iubitoare.

La şcoala de artă nu-ţi spune nimeni cum te va urmări Grace Wilmot şi va pune pe hîrtie tot ce faci. Cum îţi va transforma viaţa în genul ăsta de ficţiune bolnavă. Şi uite. Grace Wilmot scrie un roman după modelul vieţii lui Misty. Mă rog, a operat cîteva schimbări pe ici pe colo. I-a dat femeii trei copii. Grace a făcut-o cameristă în loc de chelneriţă. Of, ale naibii de coincidenţe.

Ca să ştii şi tu, Misty face coada la feribot, citind toate rahaturile astea în Buick-ul lui Harrow.

Cartea povesteşte cum toată suflarea de pe insulă s-a mutat în Hotelul Waytansea şi s-a baricadat înăuntru. Un lagăr de refugiaţi pentru familiile de pe insulă. Familia Hyland spăla rufele tuturor. Familia Burton gătea pentru toată lumea. Familia Petersen făcea curat.

Nu e nici măcar o idee originală în toată cartea.

Fie doar şi pentru că citeşte-n continuare porcăria asta, Misty nu va face decît să repete şi-n realitate ce scrie acolo. Să îndeplinească profeţia pe bune. Va începe să trăiască potrivit ideii cuiva despre cum ar trebui ea să trăiască de-acum încolo. Dar în clipa asta nu se poate opri din lectură.

În romanul lui Grace, naratoarea găseşte un jurnal. Jurnalul pe care-l găseşte pare tras la copiator după viaţa ei. Ea citeşte despre cum opera ei e pregătită pentru un spectacol grandios. În seara cu vernisajul, hotelul e ticsit de vilegiaturişti.

Ca să ştii şi tu, dragul, scumpul meu Peter, dacă cumva ţi-ai revenit la viaţă, chestia asta o să te bage la loc în comă. Iar asta pentru simplul motiv că Grace, maică-ta, scrie

despre nevastă-ta ca despre o paraşută alcoolică în devenire.

Probabil că aşa s-a simţit şi Judy Garland atunci cînd a citit *Valea păpuşilor*.

Misty face coada la feribot ca să ajungă pe continent. Stînd în maşina în care Peter aproape că şi-a dat duhul, sau cu care voia să-şi ia tălpăşiţa de lîngă ea, Misty aşteaptă în soare alături de o cohortă de vilegiaturişti. Cu bagajele făcute în portbagaj. Inclusiv rochia albă din satin.

La fel cum şi tu aveai bagajele făcute şi puse în portbagaj.

Şi-aici jurnalul se opreşte. Cu o zi înainte de vernisaj. După aceea... nu mai e nimic.

Şi ca nu cumva să te simţi prost, află că Misty îşi părăseşte copilul la fel cum şi tu le-ai abandonat pe amîndouă. Încă mai eşti căsătorit cu o laşă. La fel cum era s-o ia la sănătoasa atunci cînd a crezut că statuia din bronz o s-o omoare pe Tabbi – singura persoană de pe insulă de care lui Misty îi pasă. Nu Grace. Nu vilegiaturiştii. Nu e nimeni aici care să aibă nevoie de ajutorul ei.

Cu excepţia lui Tabbi.

26 august

Ca să ştii şi tu, *tot* un căcănar ai rămas. Un nenorocit egoist, leneş, insensibil şi lipsit de caracter. Da, ce să spun, voiai s-o salvezi pe nevastă-ta, dar voiai şi s-o laşi de izbelişte. Legumă infectă ce eşti. Scumpul, cretinul, dragul de tine.

Fii sigur însă că Misty ştie prin ce ai trecut.

Astăzi, ai intrat în cea de-a 157-a zi din existenţa ta de legumă. Iar Misty, în prima.

Astăzi, Misty merge trei ore cu maşina ca să te vadă şi să stea la căpătîiul tău.

Ca să ştii şi tu, Misty te întreabă :

— E ok să ucizi necunoscuţi ca să le asiguri traiul celor la care ţii ?

Mă rog, *ai crezut* că ţii.

Cu fiecare individ care vine pe insulă, de la o vară la alta, gunoiul creşte. Rezervele de apă potabilă se micşorează. Dar, evident, nu te poţi împotrivi progresului. E profund antiamerican. Egoist. E tiranie curată. Răul absolut. Fiecare copil are dreptul la viaţă. Fiecare individ are dreptul să trăiască acolo unde-şi poate permite s-o facă. Avem dreptul să ne căutăm fericirea indiferent unde ne duce asta, pe apă sau în zbor, avem dreptul s-o vînăm. Bineînţeles că excesul de oameni care migrează într-un singur loc îl vor distruge – dar ăsta-i sistemul bancar, felul în care piaţa îşi restabileşte echilibrul.

În felul ăsta, distrugerea unui loc e singura modalitate de a-l salva. Trebuie să-l degradezi în ochii celor din afară.

Nu există nici o AOL. Nu există decît oameni care ţin cu dinţii de lumea lor.

O parte din Misty îi detestă pe toţi cei care vin aici, invadatorii, ateii care dau năvală şi-i fac praf ei viaţa şi fiicei ei – copilăria. Toţi străinii ăştia, care vin aici cu tot cu mariajele lor ratate, copiii lor vitregi, obiceiurile lor proaste, morala lor îndoielnică şi falsele lor valori, nici unul dintre ei nu este genul de prieteni pe care Misty îşi doreşte ca fiica ei să-i aibă.

Fiica ta. Fiica lor.

Ca s-o salveze pe Tabbi, Misty ar putea liniştit să se abandoneze mersului firesc al lucrurilor. Să le lase în voia sorţii, aşa cum s-a întîmplat mereu. Vernisajul. Orice-ar fi, Misty ar putea închide ochii la perpetuarea mitului insular. Şi poate că aşa Waytansea şi-ar găsi izbăvirea.

„Îi vom omorî pe toţi copiii Domnului pentru a-i salva pe ai noştri.“

Sau poate că ei ar putea să-i ofere lui Tabbi ceva mai bun decît un viitor fără probleme, o viaţă tihnită şi călduţă.

Aşezată aici, lîngă tine, Misty se apleacă şi te sărută pe fruntea roşie şi puhavă.

Nu contează, Peter, că tu n-ai iubit-o niciodată. Misty te-a iubit pe tine.

Măcar pentru faptul că ai crezut că va deveni o mare artistă, o mîntuitoare. Ceva mai mult decît o artistă comercială sau o autoare de ilustraţii tehnice. Mai mult, chiar, decît un om obişnuit. Misty te iubeşte pentru asta.

Simţi ?

Ca să ştii şi tu, îi pare rău de Angel Delaporte. Lui Misty îi pare rău că ai crescut în mijlocul unei astfel de legende de tot rahatu'. Îi pare rău că i-a fost dat să te întîlnească.

27 august – Lună nouă

Grace îşi răsuceşte mîna în aer, cu unghiile ei striate şi îngălbenite pe sub stratul de lac, şi-i spune :

— Misty dragă, întoarce-te să văd cum îţi cade la spate.

La prima înfăţişare dintre Misty şi Grace, în seara cu vernisajul, primul lucru pe care i-l spune Grace este :

— *Ştiam* că rochia asta o să-ţi vină de minune.

Episodul are loc în vechea reşedinţă Wilmot de pe strada Birch. Înăuntru, cadrul uşii de la dormitorul ei e sigilat cu o folie de plastic şi dungi galbene întinse de poliţie. O capsulă temporală. Un dar făcut viitorului. Prin plastic se poate vedea că salteaua i-a dispărut. Lampa de lîngă pat nu mai are abajur. Tapetul de deasupra tăbliei de la pat e împroşcat de pete întunecate. Scrisul de mînă al presiunii sangvine. Vopseaua albă din tocul uşii şi de pe pervaz e acoperită de pudră neagră de luat amprentele. Covorul e vizibil curăţat cu aspiratorul nu de mult. Praful invizibil lăsat de pielea moartă a lui Angel Delaporte a fost cules pentru testele ADN.

Vechiul tău dormitor.

Într-un tablou de pe peretele de deasupra patului gol se află scaunul antic pictat de Misty. Cu ochii închişi pe Promontoriul Waytansea. Halucinaţia statuii care venea s-o ucidă. Împroşcată de sînge.

La cum stă cu Grace acum, în dormitorul din capătul celălalt al holului, Misty îi spune să nu-i joace vreo festă. Poliţia de pe continent e chiar în faţa casei şi le aşteaptă. Dacă Misty nu iese în zece minute, echipa e gata să intervină cu armele.

Grace stă pe taburetul roz-aprins din faţa măsoiului de toaletă, pe geamul căreia sînt împrăştiate sticlele ei de parfum şi bijuteriile. Oglinjoara ei cu ramă argintată şi periile de păr.

Relicvele bunăstării.

Grace îi spune :

— *Tu es ravissante ce soir*. Îi spune : Arăţi minunat în seara asta.

Lui Misty îi ies în evidenţă maxilarele. Şi claviculele. Umerii îi sînt ososi, albi şi ascuţiţi, de la umeraşul pe care a stat fosta ei rochie de mireasă pe care-a purtat-o în viaţa ei anterioară. Rochia se ţine într-o bretea şi-i cade drapată în pliuri satinate, lălîie şi umflată întrucît Grace i-a luat măsurile doar cu cîteva zile în urmă. Sau săptămîni. Sutienul şi chiloţii îi sînt atît de mari încît e mai bine fără ei. Misty e aproape la fel de slabă ca soţul ei, scheletul palid în care maşinăriile pompează aer şi vitamine.

Slabă ca tine.

Părul îi este mai lung decît înainte să se accidenteze la genunchi. Pielea i-a pălit de la cît de mult a stat în casă. Misty e subţire-n talie şi are obrajii supţi. Bărbia i s-a atrofiat, iar gîtul pare mai lung şi încordat de muşchi.

A flămînzit într-atît, încît dinţii şi ochii îi par enormi.

Înainte să meargă la gala de diseară, Misty a sunat la poliţie. Nu doar pe detectivul Stilton, ci şi la patrula de stat şi la FBI. Misty le-a spus că AOL ar putea comite un atentat în seara vernisajului, la hotelul de pe Insula Waytansea. După aceea, Misty a sunat la pompieri. Misty le-a spus că în jur de şapte, şapte şi jumătate, insula ar putea fi lovită de un dezastru. Pregătiţi ambulanţele, le-a spus ea. După care a sunat la ştiri şi le-a spus să vină acolo cu o echipă şi cu cel mai mare car de transmisie din dotare. Misty a sunat la radio. I-a chemat pe toţi, mai puţin pe cercetaşi.

În dormitorul lui Grace Wilmot, în casa aia în care generaţiile anterioare şi-au lăsat numele şi vîrsta inscripţionate pe uşa de la intrare, Misty îi spune lui Grace că planul ei din seara asta este dat peste cap. Pompierii şi poliţia. Camerele de televiziune. Misty a chemat pe toată lumea şi toţi vor fi prezenţi la hotel pentru inaugurare.

Prinzîndu-şi cercelul cu clips într-o ureche, Grace se uită la imaginea lui Misty din oglindă şi-i spune :

— Normal că i-ai chemat, numai că ai făcut-o pentru ultima oară.

Misty spune : Ce vrea să spună Grace prin *ultima* oară ?

— Şi zău că ne-am dorit să n-o fi făcut, îi spune Grace. Ea îşi netezeşte părul cu palmele mîinilor ei noduroase şi-i spune : Nu faci decît să ridici numărul morţilor mai mult decît e necesar.

Misty îi spune că nu va fi nici un mort. Misty îi spune cum i-a şterpelit jurnalul.

Din spatele ei, o voce îi spune :

— Misty dragă, nu poţi fura ceva ce-ţi aparţine.

Vocea din spatele ei. Vocea unui bărbat. E Harrow, Harry, tatăl lui Peter.

Tatăl tău.

E îmbrăcat la frac, cu părul pieptănat ca o coroană care-i pică pe frunte, cu nasul şi bărbia proeminente. Cum ar fi trebuit să arate Peter. Încă-i mai miroase gura. Mîinile care l-au înjunghiat pe Angel Delaporte în patul ei. Care au ars casele scrise de Peter pe dinăuntru, încercînd să-i îndepărteze pe oameni de insulă.

Omul care a încercat să-l ucidă pe Peter. Să te ucidă pe tine. Fiul lui.

El stă în hol, ţinînd-o de mînă pe Tabbi. Pe fiica ta.

Ca să ştii şi tu, parc-ar fi trecut o viaţă de cînd Tabbi a părăsit-o. Refuzînd mîna ei pentru a se agăţa de mîna rece a unui bărbat despre care Misty crede că e un ucigaş. Statuia din pădure. Cimitirul vechi de pe Promontoriul Waytansea.

Grace stă cu coatele suspendate în aer, cu mîinile pe după gît închizîndu-i un colier de perle, şi-i spune :

— Misty dragă, ţi-l aminteşti pe socrul tău, nu-i aşa ?

Harrow se apleacă s-o sărute pe Grace pe obraz. Ridicîndu-se la loc, el spune :

— Bineînţeles că-şi aminteşte.

Mirosul gurii lui.

Grace îşi întinde mîinile în gol, bătînd aerul, şi spune :

— Tabbi, vino şi dă-mi un pupic. E timpul ca oamenii mari să meargă la petrecerea lor.

Mai întîi Tabbi. Apoi Harrow. Încă un lucru pe care nu ţi-l predau la şcoala de artă e ce să spui atunci cînd morţii se-ntorc la viaţă.

Misty îi spune lui Harrow :

— Tu nu trebuia să fii cenuşă ?

La care Harrow îşi ridică mîna să se uite la ceas :

— Nu şi-n astea patru ore care-au mai rămas.

El îşi trage manşeta încît să-şi acopere ceasul şi-i spune :

— În seara asta, am vrea să te prezentăm mulţimii. Contăm pe tine să le spui cîteva cuvinte de bun venit.

De parcă n-ar şti, îi spune Misty, ce-o să le spună oamenilor. Să fugă. S-o taie de pe insulă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Ce-a încercat şi Peter să le spună. Misty le va spune că un bărbat a murit, iar altul e în comă din cauza unui blestem idiot al insulei. În secunda în care o vor trimite pe scenă, ea va striga :

— Foc. Se va da peste cap să-i convingă să părăsească încăperea.

Tabbi se alătură lui Grace, lîngă masa de toaletă. La care Grace spune :

— Nimic nu ne-ar face mai fericiţi.

Harrow spune :

— Misty dragă, dă-i un pupic soacrei tale. El îi spune : Şi iartă-ne, te rog. După seara asta, n-o să te mai necăjim.

27 august... şi jumătate

Felul în care i-a vorbit Harrow lui Misty. Aşa cum i-a explicat el legenda insulei, ea n-avea cum să *nu* devină artist.

E condamnată la celebritate. Blestemată cu talent. Viaţa de după viaţă.

Ea a fost Giotto di Bondone, apoi Michelangelo, după care Vermeer.

Sau Misty a fost Jan van Eyck, Leonardo da Vinci şi Diego Velásquez.

Apoi Maura Kincaid şi Constance Burton.

Iar acum e Misty Marie Wilmot, dar numai numele i se schimbă. Dintotdeauna a fost un artist. Şi-aşa va fi întotdeauna.

La şcoala de artă nu te învaţă că, de fapt, îţi trăieşti viaţa doar ca să descoperi cine ai mai fost.

Ca să ştii şi tu, astea-s cuvintele lui Harrow Wilmot. Tatăl criminal şi nebun al lui Peter. Harry Wilmot cel care s-a dat la fund încă dinainte ca Peter şi Misty să se căsătorească. Înainte ca Tabbi să se nască.

Nebunul de taică-tău.

Dacă stai să-l asculţi pe Harry Wilmot, Misty e cea mai mare artistă dintre cîţi au trăit vreodată.

Acum două sute de ani, Misty a fost Maura Kincaid. Acum o sută de ani, a fost Constance Burton. La vremea ei, Constance a văzut o bijuterie purtată de unul dintre fiii insulei în timp ce acesta voiaja prin Europa. Era un inel care îi aparţinuse Maurei. El a găsit-o din întîmplare şi a adus-o pe insulă. După ce Constance a murit, oamenii şi-au dat seama de cum jurnalul ei se potrivea mănuşă cu cel al Maurei. Vieţile lor fuseseră identice, iar Constance a mîntuit insula la fel cum o făcuse şi Maura.

Cum jurnalul ei se potrivea mănuşă cu jurnalul ei anterior. Cum fiecare jurnal al ei se va potrivi mănuşă cu jurnalul anterior. Cum Misty va salva întotdeauna insula. Cu opera ei de artă. Potrivit lui Harrow, aceasta-i legenda insulei. E opera ei.

Peste o sută de ani – cînd banii le erau pe sfîrşite – ei şi-au trimis fiii să dea de ea. Şi, din nou, am adus-o înapoi şi-am forţat-o să-şi repete existenţa anterioară. Folosind bijuteriile ca momeală, Misty le-ar fi recunoscut. I-ar fi plăcut fără să ştie de ce.

Ei, întregul muzeu al figurilor de ceară de pe Insula Waytansea, ştiau că ea va fi o mare pictoriţă. Nu era nevoie decît de o tortură bine aplicată. La fel cum Peter i-a spus dintotdeauna că trebuie să suferi ca să scoţi ce-i mai bun din tine. La fel cum doctorul Touchet spune că putem avea acces la inspiraţia universală.

Sărăcuţa de Misty Marie Kleinman, cea mai mare artistă a tuturor timpurilor, mîntuitoarea lor. Sclava lor. Misty, vaca lor de muls providenţială.

Harrow i-a spus cum au folosit jurnalul artistei de dinainte pentru a contura viaţa celei de după. Soţul ei trebuia să moară la aceeaşi vîrstă, după care venea rîndul unuia dintre copii. Puteau truca moartea, aşa cum au făcut cu Tabbi, dar cu Peter – ei bine, Peter le-a forţat mîna.

Ca să ştii şi tu, Misty îi povesteşte toate astea detectivului Stilton în timp ce el sendreaptă la volan către Hotelul Waytansea.

Sîngele lui Peter plin de somniferele pe care nu le-a luat niciodată. Certificatul de deces inexistent al lui Harrow Wilmot. Misty îi spune :

— Ăştia au ajuns să se împerecheze între ei. Sînt complet sonaţi.

— Partea bună, îi spune Harrow, e că uiţi.

De fiecare dată cînd moare, Misty uită cine-a fost – dar insularii transmit povestea de la o generaţie la alta. Ei o ţin minte pentru a o putea găsi şi a o aduce înapoi. Pentru eternitate, fiecare a patra generaţie, cînd li se termină banii... Cînd invazia străinilor e iminentă, o vor aduce înapoi, iar ea le va asigura viitorul.

— Aşa cum ai făcut-o dintotdeauna o vei face mereu, i-a spus Harrow.

Misty Marie Wilmot, regina sclavilor.

Revoluţia industrială întîlneşte îngerul păzitor.

Săraca de ea, linia de asamblare a miracolelor. Pentru eternitate.

Din generaţie în generaţie, ca să ştii şi tu.

Harrow i-a spus :

— Întotdeauna ţii un jurnal. În fiecare încarnare. În felul ăsta, îţi putem anticipa stările şi reacţiile. Şi-ţi ştim fiecare mişcare următoare.

Harrow a înnodat un şirag de perle la încheietura mîinii lui Grace şi i-a închis agrafa, spunînd :

— A, avem nevoie de tine să te-ntorci şi să declanşezi întreg procesul, dar nu ţinem neapărat să-ţi desăvîrşeşti ciclul karmic.

Pentru că asta ar însemna să ucidă găina cu ouă de aur. Da, sufletul ei ar lua-o teleleu prin lume, dar peste trei generaţii, insula ar fi din nou săracă. Săracă şi aglomerată cu turişti bogaţi.

La şcoala de artă nu te învaţă cum să-ţi salvezi sufletul de la a fi reciclat.

Renaştere periodică. Propria ei nemurire improvizată.

— De fapt, i-a spus Harrow, jurnalul pe care-l ţii acum va fi extrem de folositor stră-stră-strănepoţilor lui Tabbi, care vor şti cum să te ia data viitoare.

Stră-stră-stră-strănepoţii lui Misty însăşi.

Folosindu-i cartea. Cartea asta.

— A, mi-am adus aminte, spune Grace. De cînd eram mică. Tu erai Constance Burton, şi ştiu că-mi plăcea la nebunie cînd mă scoteai să înălţăm zmeie.

Harrow a spus :

— Fie că te cheamă aşa sau pe dincolo, tu eşti mama noastră a tuturor.

Grace i-a spus :

— Pe toţi *ne-ai iubit*.

Misty i-a spus lui Harrow : Te rog. Zi-mi ce-o să se întîmple. Vor exploda tablourile ? Se va prăbuşi hotelul în ocean ? Ce ? Cum de-i salvează ea pe toţi ?

La care Grace şi-a scuturat brăţara de perle în josul braţului şi i-a spus :

— N-ai cum.

Majoritatea averilor, îi spune Harrow, au la bază suferinţa şi moartea a mii de oameni sau animale. Exploatarea cuiva. El îi dă lui Grace ceva care luceşte auriu, întinde mîna şi-şi trage manşeta de la haină.

Grace apropie cele două capete ale manşetei şi le prinde cu un buton, spunînd :

— Tocmai am găsit o modalitate de a-i exploata pe cei bogaţi.

27 august... şi trei sferturi

Ambulanţele sînt deja în faţa Hotelului Waytansea. Echipa de la jurnalul TV îşi instalează aparatura de transmisie pe capota furgonetei. Două maşini de poliţie sînt oprite cu faţa la treptele hotelului.

Vilegiaturiştii se strecoară printre maşinile parcate. Pantaloni din piele şi rochiţe negre de seară. Ochelari de soare şi cămăşi de mătase. Bijuterii din aur. Deasupra capetelor lor, sigle de corporaţii şi logo-uri.

Graffiti-ul lui Peter : „...sîngele vostru e aurul nostru...“

Un reporter aflat între Misty şi mulţime îşi porneşte camera. Mulţimea dă năvală din spatele lui, oamenii urcă treptele şi intră în holul hotelului, iar reporterul spune :

— Se filmează ? Îşi duce două degete la ureche. Fără să se uite în aparat, el spune : Eu sînt gata.

Detectivul Stilton stă la volanul maşinii, iar Misty şade alături. Amîndoi se uită la Grace şi Harrow Wilmot care urcă treptele din faţa hotelului, cu Grace ridicîndu-şi un pic rochia lungă cu degetele de la o mînă. Harrow o ţine de cealaltă mînă.

Misty e cu ochii pe ei. Camera e pe ei.

La care detectivul Stilton îi spune :

— N-or să încerce nimic. Nu cu toată lumea asta de faţă.

Cea mai veche generaţie a fiecărei familii, că e Burton, Hyland sau Petersen, întreaga suflare aristocratică de pe Insula Waytansea stă în rînd, cu bărbiile ridicate, alături de vilegiaturişti, aşteptînd să intre în hotel.

Avertismentul lui Peter : „...îi vom omorî pe toţi copiii Domnului ca să-i salvăm pe ai noştri“.

Reporterul e în direct, îşi duce microfonul la gură şi spune :

— Poliţia şi oficialităţile au dat undă verde la recepţia care are loc în această seară pe insulă.

Mulţimea se pierde în peisajul întunecat de-un verde catifelat din holul hotelului care arată ca o pădure incomplet defrişată, cu trunchiuri de copaci lustruite şi lăcuite. Fasciculele dense de lumină înjunghiind aerul sumbru, la fel de apăsător ca greutatea candelabrelor din cristal. Bolovanii acoperiţi de licheni, care arată ca nişte canapele bombate.

Detectivul Stilton spune :

— Vrei să intri ?

Misty îi spune că nu. Locul nu e sigur. N-are de gînd să repete greşeala pe care a făcut-o dintotdeauna. Oricare ar fi aceea.

Potrivit spuselor lui Harrow Wilmot.

Reporterul zice :

— Toate somităţile s-au strîns aici în seara asta.

Şi, dintr-odată, apare o fată în peisaj. O străină. Copilul cuiva, cu părul negru tuns scurt, urcînd treptele către holul hotelului. Strălucirea inelului ei cu peridot. Banii strînşi la ciorap de Misty.

E Tabbi. Fără nici o îndoială că e Tabbi. Darul lui Misty pentru viitor. Strategia lui Peter de a-şi reţine soţia pe insulă. Momeala folosită ca s-o prindă în capcană. O clipă doar, un licăr verde, şi Tabbi a intrat în hotel.

27 august... şi şapte optimi

În întunericul pădurii defrişate, în peisajul verde catifelat din holul hotelului, se porneşte alarma de incendiu. Ţîrîitul lung răzbate atît de puternic prin uşile de la intrare încît reporterul trebuie să urle ca să se facă auzit :

— Nu-mi miroase a bine ce se-ntîmplă înăuntru.

Vilegiaturiştii, bărbaţii cu părul închis şi lins pe spate, sîrmos de la atîta gel. Femeile, toate blonde. Cu toţii urlă pentru a se face auziţi peste soneria stridentă.

Misty Wilmot, cea mai mare artistă din toată istoria, îşi croieşte drum prin mulţime, înghiontindu-i pe cei care-i stau în cale ca să ajungă pe scena Salonului din Lemn şi Aur. Lovindu-i peste coate şi coapse pe toţi ciolănoşii ăştia strînşi aici.

Cortina care acoperă peretele din spatele scenei e gata să se ridice. Tabloul mural, opera ei încă ferită de privirile asistenţei. Sigilată. Cadoul ei pentru viitorime. Bomba ei cu ceas.

Milioanele de pete de vopsea dispuse în ordinea care trebuie. Urina vacilor hrănite cu frunze de mango. Cerneala de caracatiţă. Toată acea chimie şi biologie la un loc.

Copilul ei pierdut undeva în tot păienjenişul ăsta de oameni. Tabbi.

Alarma sună în continuare. Misty se urcă pe un scaun. Apoi păşeşte pe o masă, pe masa cu numărul 6, unde Tabbi fusese adusă moartă, unde Misty a aflat că Angel Delaporte a fost înjunghiat. Deasupra mulţimii în rochia ei albă din satin, cu oamenii care se uită în sus, cu toţi masculii de vilegiaturişti rînjind satisfăcuţi, pentru că Misty n-are chiloţi pe ea.

Suflecîndu-şi rochia ei de nuntă renăscută, Misty urlă :

— Foc !

Lumea îşi întoarce capetele. Toţi ochii sînt pe ea. Detectivul Stilton apare în cadrul uşii de la salon şi-ncepe să înoate prin mulţime.

Misty le strigă :

— Ieşiţi afară ! Salvaţi-vă ! le strigă Misty. Dacă rămîneţi aici, o s-o păţiţi.

Avertismentele lui Peter. Misty le pulverizează peste mulţimea strînsă în jurul ei.

„Îi vom omorî pe toţi copiii Domnului ca să-i salvăm pe ai noştri.“

Cortina ameninţătoare din spatele ei, acoperind întregul perete, propriul ei autoportret, ceea ce Misty nu ştie despre ea. Şi nici nu vrea să ştie.

Vilegiaturiştii se uită în sus, cu muşchii corugatori contractaţi şi cu sprîncenele încruntate. Cu buzele subţiate şi arcuite în jos de muşchiul triangularis.

Alarma de incendiu încetează şi preţ de-o răsuflare nu se aude decît zgomotul oceanului de-afară, şuierînd şi lovindu-se de mal.

Misty le strigă oamenilor să tacă din gură. Toată lumea, ascultaţi aici. Ştie ce vorbeşte, le strigă ea. O au în faţă pe cea mai mare artistă a tuturor timpurilor. Reîncarnarea lui Thomas Gainsborough, a lui Claude Monet şi Mary Cassatt. Ea le spune printre urlete că sufletul ei le-a aparţinut şi lui Michelangelo, Da Vinci şi lui Rembrandt.

La care se aude strigătul unei femei :

— Ea este, artista. E Marie Wilmot.

La care se aude strigătul unui bărbat :

— Misty dragă, gata cu spectacolul.

Femeia strigă :

— Ridicaţi cortina şi să isprăvim odată.

Femeia şi bărbatul care urlă sînt Harrow şi Grace Wilmot. Amîndoi o ţin de mînă pe Tabbi, care stă între ei. Tabbi, cu ochii acoperiţi de scotch.

— Indivizii ăştia, strigă Misty, arătînd înspre Grace şi Harrow. Cu părul peste ochi, Misty urlă : Diavolii ăştia şi-au folosit băiatul ca să rămîn gravidă !

Misty strigă :

— Mi-au furat fata !

Ea strigă :

— Dacă apucaţi să vă uitaţi la ce-i în spatele cortinei, va fi prea tîrziu !

Detectivul Stilton ajunge în dreptul scaunului. Dintr-un salt e sus. Încă un pas şi e alături de ea pe masa cu numărul 6. Cortina uriaşă atîrnînd în spatele lor. La doar cîţiva centimetri de adevărul absolut.

— Da, strigă altă femeie. O hodoroagă din neamul Tupper, cu gîtul ei de ţestoasă înfundat în gulerul dantelat de la rochie, îi strigă : Arată-ne, Misty !

— Arată-ne, Misty ! îi strigă un hodorog din neamul Wood, sprijinit în baston.

Stilton îşi duce o mînă la spate. El spune :

— Aproape că m-ai făcut să cred că tu eşti aia întreagă la cap.

În mînă are o pereche de cătuşe. I le pune la mîini, trăgînd-o după el, pe lîngă Tabbi cu ochii ei lipiţi cu scotch, pe lîngă toţi vilegiaturiştii care dau din cap. Pe lîngă aristocraţii de pe insula Waytansea. Înapoi în luminişul verde-catifelat al holului.

— Fetiţa mea, spune Misty. A rămas acolo. Trebuie s-o scoatem afară.

Detectivul Stilton o dă în primire unui ofiţer în uniformă bej şi spune :

— Care fetiţă ? Aia despre care ziceai că-i moartă ?

Ei i-au trucat moartea. Toată lumea e cu ochii pe ea, ca-ntr-un imens grup statuar. Propriile lor autoportrete.

Afară din hotel, la baza treptelor verandei, ofiţerul îi deschide portiera de la maşină. Detectivul Stilton spune :

— Misty Wilmot, eşti arestată pentru tentativă de omor asupra soţului tău, Peter Wilmot, şi pentru asasinarea lui Angel Delaporte.

În dimineaţa în care Angel a fost găsit înjunghiat în patul ei, ea era plină de sînge. Angel care voia să-i sufle bărbatul. Misty, care a găsit trupul lui Peter în maşină.

Două mîini puternice o împing pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

Din interiorul hotelului se aude vocea reporterului :

— Doamnelor şi domnilor, a sosit momentul dezvelirii.

— Du-o de aici. Ia-i amprentele. Citeşte-i drepturile, spune detectivul. Îl bate pe ofiţer pe spate şi-i spune : Mă duc înapoi să văd ce-a fost cu toată tevatura asta.

28 august

În viziunea lui Platon, oamenii trăiesc înlănţuiţi într-o peşteră întunecată. Sîntem legaţi în lanţuri astfel încît nu vedem decît peretele din fund al peşterii. Nu vedem decît umbrele care alunecă pe el. Ar putea fi umbre venite din exteriorul peşterii. Ar putea fi umbrele celor înlănţuiţi alături de noi.

Poate că singurul lucru pe care fiecare dintre noi îl poate vedea e propria sa umbră.

Ăsta-i studiul umbrei făcut de Carl Jung. El a spus că nu-i vedem niciodată pe ceilalţi. Nu vedem, în schimb, decît frînturi din noi reflectate asupra lor. Umbre. Proiecţii. Asociaţiile noastre.

La fel cum pictorii de modă veche stăteau în întunericul unei cămăruţe şi reproduceau imaginea văzută printr-o ferestruică, scăldată în lumina soarelui.

Camera obscura.

Nu imaginea exactă, ci reversul ei. Distorsionată de oglinda sau lentila prin care e filtrată. Propria noastră percepţie limitată. Mărunta noastră experienţă. Educaţia noastră pricăjită.

Cum se lasă vederea controlată de privitor. Cum artistul de fapt nu există. Vedem ceea ce vrem. Vedem cum vrem. Nu ne vedem decît pe noi înşine. Misiunea unui artist e să ne ofere ceva privirii.

Ca să ştii şi tu, nevastă-ta e în arest. Dar a reuşit. Au reuşit. Maura. Constance. Şi Misty. Şi-au salvat copila, fata ta. S-a salvat singură. I-au salvat pe toţi.

Ofiţerul în uniforma bej o duce pe Misty cu feribotul înapoi pe continent. Pe drum îi citeşte drepturile. O încredinţează altui ofiţer care-i ia amprentele şi verigheta. Misty e în continuare în rochia de mireasă, dar ofiţerul îi ia poşeta şi pantofii cu toc.

Toate bijuteriile ei de duzină, bijuteriile Maurei, bijuteriile lor, se află înapoi în casa Wilmot, în cutia de pantofi a lui Tabbi.

Cel de-al doilea ofiţer îi dă o pătură. E o femeie ofiţer cam de vîrsta ei, cu chipul aidoma unui jurnal de riduri care încep din jurul ochilor şi i se ramifică între gură şi nas. Femeia s-a uitat la formularele pe care le-a completat Misty şi i-a spus :

— Dumneavoastră sînteţi artista ?

La care Misty i-a răspuns :

— Da, dar numai pentru cît mi-a mai rămas de trăit. Nu şi după aceea.

Femeia a condus-o pe un coridor cu pereţi din beton pînă la o uşă metalică. A descuiat uşa şi i-a spus :

— E trecut de ora stingerii. A tras de grilajul de metal şi s-a dat într-o parte, şi chiar acolo Misty a văzut.

Ce nu te învaţă la şcoala de artă. Cum rămîi, de fapt, mereu prizonieră.

Cum capul tău este peştera, iar ochii tăi sînt gura peşterii. Cum trăieşti în propriul tău cap şi nu vezi decît ceea ce vrei. Cum nu vezi decît umbre şi le dai propria ta interpretare.

Ca să ştii şi tu, era chiar acolo. În pătratul alb de lumină lăsat de uşa deschisă de la celulă, scris pe peretele din fund al celulei minuscule, zicea aşa :

Dacă ai ajuns aici, înseamnă că ai dat-o-n bară din nou. E semnat *Constance*.

Literele astea rotunde şi lăbărţate, prietenoase şi bine conturate, da, e scrisul ei de mînă. Misty n-a mai fost în locul ăsta, dar aici se sfîrşeşte totul, de fiecare dată. În acel moment, aude din depărtare vaietul lung al sirenelor. Femeia-ofiţer îi spune :

— Mă întoc imediat. Femeia iese din celulă şi încuie uşa.

Sus pe zid e o fereastră, prea sus pentru ca Misty să ajungă la ea, dar probabil că dă înspre ocean şi Insula Waytansea.

În lumina portocalie care pîlpîie prin geam, în jocul de lumini şi umbre de pe peretele din faţa geamului, în acea lumină Misty ştie tot ce a ştiut şi Maura. Tot ce a ştiut Constance. Misty ştie cum au fost prostite cu toatele. La fel cum a ştiut să picteze ansamblul mural. La fel cum Platon spune că ştim deja totul, nu trebuie decît să ne forţăm memoria. Subconştientul universal, cum îl numeşte Carl Jung. Misty îşi aminteşte tot.

La fel cum camera obscura trimite o imagine pe pînză, la fel cum funcţionează o cameră foto, geamul de la celulă proiectează pe peretele de vizavi un balamuc galben-portocaliu de flăcări şi umbre. Nu se aud decît sirenele, nu se văd decît flăcările.

Hotelul Waytansea arde în incendiu. Cu Grace, Harrow şi Tabbi înăuntru.

Simţi ?

Am fost aici. Sîntem aici. Vom fi aici pentru totdeauna.

Şi din nou am dat-o-n bară.

3 septembrie – primul pătrar al Lunii

Misty parchează maşina pe Promontoriul Waytansea. Alături de ea stă Tabbi şi ţine în fiecare mînă cîte o urnă. Bunicii ei. Părinţii tăi. Grace şi Harrow.

Stînd lîngă Tabbi pe scaunul din faţă al vechiului Buick, Misty îşi aşază mîna pe genunchiul lui Tabbi şi-i spune :

— Scumpa mea ?

La care Tabbi întoarce privirea spre maică-sa.

Misty spune :

— Am hotărît să ne schimbăm numele. Misty îi spune : Tabbi, *trebuie* să le spun oamenilor ce s-a întîmplat cu adevărat. Misty o strînge pe Tabbi de genunchiul osos, acoperit de marginea ciorapului, şi-i spune : Putem merge să stăm cu bunica din Tecumseh Lake.

Acum chiar pot merge unde poftesc. Au din nou bani. Grace şi Harrow, şi toţi hodorogii de pe insulă, şi-au asigurat viaţa pe milioane de dolari. Milioane şi milioane, scutite de taxe şi aflate în siguranţă în depozitul de la bancă. Cu o dobîndă suficientă cît să trăiască bine mersi optzeci de ani de-acum înainte.

La două zile după incendiu, cîinele de vînătoare al detectivului Stilton a amuşinat prin muntele de lemn carbonizat. Din primele trei etaje ale hotelului n-au mai rămas decît pereţii din piatră. Betonul s-a făcut verde-albăstrui de la căldură. Cîinele antrenat să adulmece de la mănuşi pînă la cafea i-a condus pe cei din echipa de intervenţie la cadavrul lui Stilton, mort în pivniţa de sub holul hotelului. Pe cîinele ăsta care tremură şi începe să se pişe îl cheamă Rusty.

Imaginile sînt transmise peste tot în lume. Trupurile sînt împrăştiate pe aleea din faţa hotelului. Cadavrele înnegrite şi acoperite de cruste, crăpate şi lăsînd să se vadă carnea prăjită din interior, umedă şi în sînge. În fiecare cadru filmat, din orice unghi ar fi, apare un logo corporatist.

Fiecare secundă de material video înfăţişează scheletele înnegrite întinse în parcare. Pînă acum s-au strîns o sută treizeci şi două de victime, iar undeva deasupra lor, dedesubt, într-un colţ al cadrului, se poate vedea un nume de firmă. Un slogan sau ceva mascotă zîmbitoare. Un tigru de desen animat. Un motto abscons care se vrea deştept.

„Bonner & Mills – Cînd Te-ai Săturat S-o Iei de la Început.“

„Mewtworks – Acolo Unde Progresul Presupune Mutare.“

Ce nu-nţelegi poate căpăta orice sens îţi doreşti.

În fiecare imagine de la ştiri apare cîte o maşină inscripţionată lucios cu o reclamă.

Cîte o bucată de hîrtie, un pahar sau un şerveţel marcat cu numele unei corporaţii. Panourile publicitare se văd de la o poştă. Insularii îşi poartă tricourile şi insignele la rever şi dau interviuri la televizor cu cadavrele contorsionate şi fumegînde în fundal. În acest moment, serviciile financiare, reţelele de televiziune prin cablu şi companiile farmaceutice plătesc bani grei ca să-şi retragă reclamele de pe post. Ca să înlăture orice asociaţie a numelui lor cu insula.

Adaugă banii ăştia la asigurări şi-aşa se face că Insula Waytansea e mai bogată ca niciodată.

În Buick, Tabbi se uită la maică-sa. Se uită la urnele pe care le ţine în căuşul mîinilor. Muşchiul zigomatic major îi îndreaptă colţurile buzelor înspre urechi. Genele de jos saltă un pic de la cît de bosumflată stă Tabbi. Strîngînd în braţe cenuşa lui Grace şi a lui Harrow, ea e propria ei versiune în miniatură a Giocondei. Cu zîmbetul pe buze şi un pic îmbătrînită, Tabbi îi spune :

— Dacă-mi spui, îţi spun şi eu.

Opera de artă a lui Misty. Fata ei.

Misty zice :

— Ce-o să-mi spui ?

Cu zîmbetul încă pe buze, Tabbi îi zice :

— Le-am dat foc la haine. Buni şi Bunu Wilmot m-au învăţat cum şi le-am dat foc. Ea spune : Mi-au acoperit ochii cu scotch ca să nu văd nimic, aşa că am scăpat.

În fragmentele difuzate la ştiri, nu se poate vedea decît fumul ieşind din holul hotelului. Imaginile sînt luate imediat după dezvelirea picturii murale. Pompierii dau năvală înăuntru şi nu mai ies. Nici unul dintre poliţişti sau oaspeţi nu iese. Focul se înteţeşte de la o secundă la alta, geamurile sînt cuprinse de flăcări portocalii. Un ofiţer de poliţie se tîrăşte pe verandă ca să tragă cu ochiul pe geam. E ghemuit şi se uită înăuntru. După care înţepeneşte. Fumul îl loveşte în plină faţă, hainele şi părul îi iau foc, iar el se apleacă peste pervaz. Fără să clipească. Fără să dea înapoi. Cu chipul şi mîinile în flăcări. Ofiţerul de poliţie zîmbeşte la ce vede înăuntru şi păşeşte înainte fără să privească înapoi.

Versiunea oficială e că şemineul din salon a fost de vină. Politica hotelului presupune ca focul să ardă nonstop, indiferent de temperatura de-afară, şi din acest motiv s-a declanşat incendiul. Au murit oameni aflaţi la un pas de geamurile deschise. Cadavrele lor au fost găsite la o aruncătură de băţ de uşă. Morţii au fost găsiţi pe podea buluciţi în direcţia zidului pe care ardea pictura murală. Direct în inima focului. Către ce văzuse şi poliţistul pe geamul de la verandă.

Nici măcar unul n-a încercat vreo clipă să scape.

Tabbi spune :

— Cînd tata mi-a spus să fug cu el, l-am pîrît la Buni. Ea spune : Eu am adus

mîntuirea noastră. Eu am salvat viitorul întregii insule.

Privind pe geamul de la maşină înspre ocean, fără să-i dea atenţie maică-sii, Tabbi spune :

— Aşa că dacă povesteşti cuiva ceva, zice ea, ajung la puşcărie. Ea mai spune : Sînt foarte mîndră de opera mea, mamă.

Se uită spre ocean, urmărind cu privirea linia curbată a coastei pînă înspre sat şi ruinele înnegrite ale hotelului. Acolo unde oamenii au ars de vii, încremeniţi de sindromul lui Stendhal. De pictura lui Misty.

Misty îi zgîlţîie genunchiul lui Tabbi şi-i spune :

— Tabbi, te rog.

Fără să ridice privirea, Tabbi deschide portiera şi se dă jos din maşină.

— Vrei să spui Tabitha, mamă, zice ea. De-acum înainte, te rog să-mi spui pe numele meu întreg.

Cînd mori într-un incendiu, muşchii se contractă. Braţele se resorb în pumni, pumnii se resorb în bărbie. Ţi se taie genunchii. Din cauza căldurii uriaşe. Îi zice „poziţia pugilistului“ pentru că arăţi ca un boxer mort.

Oamenii ucişi într-un incendiu, la fel ca aceia aflaţi în comă prelungită, sfîrşesc cu toţii în aceeaşi poziţie. Ca un bebeluş gata să vină pe lume.

Misty şi Tabitha trec pe lîngă statuia din bronz a lui Apollo. Pe lîngă dumbravă. Pe lîngă mausoleul dărăpănat, o clădire bancară mucezită înălţată într-un dîmb, cu porţile de fier deschise. Întunericul dinlăuntru. Ele merg pînă la capătul promontoriului, unde Tabitha – nu fiica ei, ci o fată de care n-o mai leagă nimic, pe care Misty nici măcar n-o cunoaşte – altfel spus, o străină, unde Tabitha răstoarnă fiecare urnă din vîrful unei stînci deasupra apei. Norul cenuşiu al conţinutului, praful şi cenuşa, totul se risipeşte în bătaia vîntului. Se scufundă în ocean.

Ca să ştii şi tu, AOL n-a revendicat nimic, iar poliţia n-a operat arestări.

Doctorul Touchet a declarat că singura plajă publică de pe insulă s-a închis preventiv. Feribotul şi-a redus orarul la numai două curse pe săptămînă şi nu e deschis decît pentru rezidenţii de pe insulă. Pînă la noi ordine, Insula Waytansea e închisă lumii exterioare.

Întorcîndu-se la maşină, ele trec pe lîngă mausoleu.

Tabbi... Tabitha se opreşte şi spune :

— Vrei să arunci un ochi înăuntru ?

Poarta de fier ruginită şi deschisă. Întunericul dinlăuntru.

La care Misty îi spune :

— Da.

Ca să ştii şi tu, astăzi, vremea e calmă. Calmă, resemnată şi învinsă.

Unul, doi, trei paşi în întuneric şi le vezi. Două schelete. Unul întins pe jos, arcuit

într-o parte. Celălalt sprijinit de perete. Cu oasele mucegăite şi acoperite de licheni. Pereţii lucesc de la infiltraţiile cu apă. Scheletele, scheletele ei, femeile din care s-a întrupat Misty.

Concluzia trasă de Misty e că durerea, panica şi groaza nu durează mai mult de unul, două minute.

Concluzia trasă de Misty e că s-a plictisit de moarte de atîţia morţi.

Ca să ştii şi tu, nevastă-ta n-a pus niciodată botul la faza cu periuţele de dinţi pe care ţi le-ai fi vîrît în cur. Nu încercai decît să-i îngrozeşti pe oameni şi să-i aduci înapoi la realitate. Nu voiai decît să-i trezeşti din propria lor comă.

Misty nu mai ţine jurnalul ăsta pentru tine, Peter, gata.

Nu există nici un loc pe insula asta unde să-şi lase povestea pentru ca numai ea s-o găsească. Viitoarea ei încarnare de peste o sută de ani. Micuţa ei capsulă temporală. Propria ei bombă cu ceas. Sătenii din Waytansea ar întoarce insula asta frumoasă cu fundul în sus. Şi-ar demola hotelul, în căutarea secretului ei. Au la dispoziţie un secol ca să scormonească după el şi să-l vîneze pînă se întoarce ea înapoi. Pînă o aduc ei înapoi. Iar atunci va fi prea tîrziu.

Sîntem trădaţi de tot ceea ce facem. De arta noastră. De copiii noştri.

Dar am fost aici. Şi încă mai sîntem. Amărîtei de Misty Marie Wilmot nu-i rămîne decît să-şi ascundă povestea la vedere. S-o ascundă peste tot în lume.

Din toate astea n-a învăţat decît ceea ce învaţă mereu. Platon avea dreptate. Sîntem cu toţii nemuritori. Nu murim nici dacă am vrea treaba asta.

De-ar putea să-şi aducă aminte măcar asta, în fiecare zi din viaţa ei, în fiecare minut din viaţa ei.

10 septembrie
Bayside Drive 1445
Tecumseh Lake, GA 30613

Chuck Palahniuk
c/o Doubleday
Broadway 1745
New York, NY 10019

Dragă domnule Palahniuk,

Presupun că primiţi multe scrisori. N-am mai scris niciodată unui scriitor, dar vreau să vă ofer ocazia de a citi manuscrisul alăturat.

L-am scris în mare parte în această vară. Dacă vă place, încredinţaţi-l, vă rog, editorului dumneavoastră, Lars Lindigkeit. Nu mă interesează banii în mod special. Nu vreau decît să-l văd publicat şi citit de cît mai mulţi oameni posibil. Poate că va deschide ochii măcar unei persoane.

Sper ca această poveste să fie citită de generaţiile viitoare şi să rămînă în minţile oamenilor. Ca s-o poată da mai departe, de la o generaţie la alta. Să fie, poate, citită peste o sută de ani de o fetiţă care atunci cînd închide ochii, vede un loc – şi-l vede extrem de limpede – un loc cu giuvaiere strălucitoare şi grădini de trandafiri, în care crede că-şi va găsi salvarea.

Undeva, cîndva, această fetiţă va pune mîna pe un creion şi va începe să deseneze o casă pe care n-a mai văzut-o niciodată. Speranţa mea e ca această poveste să-i schimbe felul în care-şi trăieşte viaţa. Sper ca această poveste s-o salveze – pe acea fetiţă – oricare ar fi numele ei data viitoare.

Cu sinceritate,
Nora Adams
Manuscrisul inclus